

BEREKET
DAĞI'NDAN
DÜŞÜNCELER

Mesih'in Dağdaki Vaazı

Mesih'in Ruhsal Krallığının Görkeminin Açılımı

BEREKET DAĞI'NDAN
DÜŞÜNCELER

E. G. White

ISBN: 978-605-89307-6-6

Bereket Dağı'ndan Düşünceler

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince İstiridye Medya Reklamcılık Yayıncılık ve Turizm Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi'ne aittir.

İngilizce aslından çeviren: Bilek Güler
Sayfa tasarımı: Marisa Ferreira
Baskı & Cilt: Anadolu Ofset
Davutpaşa Cd. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı - İSTANBUL
Tel: (0212) 567 8993 www.anadoluofofset.net

Basım Tarihi: Haziran 2018

Kutsal Kitap [KK] alıntılarının kaynağı:
Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitabı Mukaddes Şirketi) &
The Translation Trust / Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008
Eski Çeviri alıntılarının kaynağı:
Kitabı Mukaddes [KM], Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul.
Kutsal İncil [Kİ] alıntılarının kaynağı:
Kutsal İncil, Lütuf Yayıncılık, İstanbul.

İstiridye Medya Reklamcılık Yayıncılık
ve Turizm Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti
Hürşidiye Mahallesi Fevzipaşa Bulvarı No:168 D:402
www.istiridyemedy.com
istiridyemedy@gmail.com

Önsöz

*Dağdaki Vaaz, Gök'ün dünyaya verdiği takdis,
Allah'ın tahtından gelen bir sestir.*

İnsanlar için vazife yasası ve göğün ışığı, bunalım zamanında onların umudu ve tesellileri, her değişimde ve hayatın her durumunda sevinçleri ve huzurları olması için, tüm insanlığa verilmişti. Burada vaizlerin Önderi, Usta Öğretmen, Baba'nın söylemesi için kendisine verdiği sözleri dile getirmektedir.

Mutluluk Vaatleri Mesih'in selamıdır, yalnızca iman edenlere değil, aynı zamanda tüm insanlık ailesinedir. O, gökte değil de dünyada bulunduğu bir anlığına unutmuş gibidir; ve ışık dünyasının tanıdık selamını kullanır. Bereketler dudaklarından, çoktan beridir önu tıkanmış olan bir zengin hayat ırmağının fışkırması gibi dökülürler.

Mesih, daima tanıyıp bereketleyeceği karakter özellikleri konusunda bizde hiçbir şüphe bırakmaz. O, yüzünü dünyanın hırslı gözdelelerinden, onların yadsıdığı kişilere çevirerek, kendi ışığını ve yaşamını alanların tümünü bereketlenmiş ilan eder. Ruhta fakir olanlara, yumuşak huylulara, alçakgönüllülere, kederlilere, hor görülenlere, zulme uğrayanlara kollarını sığınak gibi açarak, "Bana gelin, ben size rahat veririm" der.

Mesih, dünyanın sefaletine, insanı yaratmış olduğundan en ufak bir üzüntü duymadan bakabilmektedir. O, insanın kalbinde günahaftan daha fazlasını, sefaletten daha fazlasını görür. Sonsuz hikmeti ve sevgisiyle, insanın imkânlarını, ulaşabileceği yükseklikleri görür. O, insanların kendilerine gösterilen merhameti istismar etmiş ve Allah tarafından verilen haysiyeti yerle bir etmiş olmalarına rağmen, Yaratıcı'nın onların kurtuluşları ile yüceltileceğini bilmektedir.

Mesih'in Mutluluk Vaatleri Dağı'ndan söylemiş olduğu sözler, zamanın sonuna dek gücünü koruyacaktır. Her bir cümle, gerçeğin hazine dairesinden gelen bir mücevherdir. Bu konuşmada ifade edilen ilkeler, tüm çağlar ve tüm sınıflardan insanlar için geçerlidir. Mesih, ilahî enerji ile, birbiri ardınca pek çok sınıfı, doğru karakterler edindikleri için bereketlenmiş olarak ilan ederken, onlara olan inancını ve umudunu açıkladı. Herkes, Yaşam Kaynağı'nın verdiği yaşamı sürerek, O'na iman aracılığıyla, O'nun sözlerinde ortaya konulan standarda ulaşabilir.

E.G.W.

Türkçe Çeviri'ye Önsöz

Her yazarın kendisine öz bir yazı tarzı, bir kalemi vardır. Bu tarzı ortam, kültür, eğitim, ve yazarın yaşadığı zaman gibi faktörler etkiler. Örneğin, Ellen G. White'ın yazı tarzı, gününe ve ortamına uygun olarak, Kutsal Yazılar'dan kaynaklanan birçok deyim ve anıştırma içerir. Bu çeviri, günümüzün çeşit çeşit okurlarına hizmet etmek amacıyla, orijinal yazarın varsayımlarını açıklamak için birçok dipnot içermektedir. İngilizce orijinalinde bulunan eke dair dipnotlar, ayırım yaratmak için metin içine referans olarak alınmıştır. Diğer dipnotların tümü, okuyucuyu yazarın anıştırdığı Kutsal Yazılar kaynağına doğru yönleltmek için yayın ekibi tarafından eklenmiştir. Çevirmen tarafından eklenmiş dipnotlar "Çev." kısaltması ile, editör tarafından eklenmişler ise "Ed." kısaltması ile belirtilmiştir.

Dipnotlara ek olarak, İstiridye Medya alıntılarda Kutsal Kitap'ın üç farklı Türkçe çevirisini kullanmayı tercih etmiştir. Bir çevirinin diğerine tercih edilmesi bunun hatalı kabul edilmesinden değil, yalnızca eserin kolay okunabilir olması içindir.

İçindekiler

	Önsöz.....	5
	Türkçe Çeviri'ye Önsöz.....	6
1. Bölüm	Dağ Yamacında.....	9
2. Bölüm	Mutluluk Vaatleri.....	14
3. Bölüm	Yasa'nın Ruhsallığı.....	48
4. Bölüm	Hizmetteki Gerçek Günü.....	78
5. Bölüm	Rabb'in Duası.....	98
6. Bölüm	Yargılamak Değil, Gerçekleştirmek.....	116

1. Bölüm

Dağ Yamacında

İsa'nın Beytlehem'de doğmasından on dört yüzyıldan daha uzun bir süre önce, İsrailoğulları Şekem Vadisi'nde toplandı ve her iki yandaki dağlardan rahiplerin¹ bereketleri ve lanetleri ilan eden sesleri işitildi – “bugün size emretmekte olduğum Allahınız RABBİN emirlerini dinlerseniz, bereket... dinlemezseniz, ve... yoldan saparsanız, lanet (Yasanın Tekrarı 11:27, 28 [KM]). Böylece, takdis sözlerinin kendisinden söylendiği dağ, Bereket Dağı olarak bilindi. Fakat günah ve keder içindeki dünyaya bir takdis olarak gelen sözler, Gerizim Dağı'nda söylenmemişlerdi. İsrail, önüne konulmuş olan yüksek ideale ulaşamamıştı. O'nun halkını Yeşu'dan başkası gerçek iman istirahatine götürmeliydi. Artık Mutluluk Vaatleri Dağı olarak bilinen dağ Gerizim değil, Ginnesar Gölü'nün

1 Rahip: İsrail'de Allah ile insanlar arasında aracılık yapıp Allah'a kurban sunma gibi dinsel işlerle uğraşan görevli. Yeni Ahit'te Mesih başrahip olarak imanlılara şefaet eder. (Kİ, sözlük, “kâhin” maddesi.) “Kâhin” sözcüğünün olumsuz çağrışımından ötürü, İngilizcedeki “priest” sözcüğünün dilimizde yerleşik karşılıklarından biri olan “rahip” sözcüğü tercih edilmiştir. Nitekim Almanca ve Rusça gibi diğer dillerde de bu karşılığı veren sözcük, hem eski İsrail'in araçları, hem de Hristiyan kilisesinin (özellikle Katolik ve Ortodoks mezheplerinde) din görevlileri için kullanılmaktadır. Çev.

yanındaki, İsa'nın öğrencilerine ve kalabalığa bereket sözlerini söylediği o isimsiz dağdır.

Şimdi o sahneye gittiğimizi farz edelim ve dağın yama-cında öğrencilerle birlikte otururken, onların kalplerini dol-duran düşüncelere ve duygulara girmeye çalışalım. İsa'nın sözlerinin işitenler için ne anlama geldiğini anlayarak, on-larda yeni bir canlılık ve güzellik görebilir, ayrıca onlardaki derin dersleri kendimiz için alabiliriz.

Kurtarıcı hizmetine başladığında, Mesih'e ve O'nun işine dair yaygın anlayış, insanların O'nu kabul edebilmesine son derece elverişsizdi. Gerçek bağlılık ruhu gelenekler ve tören-selcilik içinde kaybolmuştu, peygamberlik sözleri ise gururlu ve dünyayı seven kalplere göre yorumlanıyordu. Yahudiler gelmekte Olan'ı günahtan Kurtarıcı olarak değil, tüm ulusları Yahuda oymağının Aslanı'nın egemenliği altında toplayacak olan büyük önder olarak bekliyorlardı. Vaftizci Yahya onla-rı, kadim peygamberlerin kalpleri araştıran gücüyle, tövbe etmeye boş yere çağırıyordu. Şeria Nehri'nin yanında, İsa'ya dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu olarak boş yere işaret etmişti. Allah onların zihinlerini Yeşaya'nın acı çeken Kurtarıcı'ya ilişkin peygamberlik sözüne yönlendir-meye çalışıyordu, fakat onlar dinlemek istemediler.

İsrail'in öğretmenleri ve önderleri İsa'nın dönüştürücü lütfuna teslim olsalardı, O onları insanlar arasında kendi elçi-leri yapardı. Krallığın gelişi ilk olarak Yahudiye'de ilan edilmiş, tövbe çağrısı ilk orada yapılmıştı. İsa, Yerusolim'deki tapına-ğın kirlenmeleri oradan kovarken, kendisini Mesih olarak, yani canı günahın kirliliğinden temizleyerek kendi halkını Rab için kutsal bir tapınak haline getirecek olan Kişi olarak ilan etmişti. Fakat Yahudi önderler Nasıralı alçakgönüllü Öğretmen'i ka-bul etmek üzere kendilerini alçaltmak istemediler. Yerusolim'e

ikinci gelişinde sorgulanmak için Sanhedrinin² huzuruna çıkarıldı; buradaki ileri gelenleri O'nun canını almaktan alıkoyan tek şey, halktan korkuları oldu. Bundan sonra da, Yahudiye'den ayrılarak Celile'deki hizmetine başladı.

Oradaki çalışması, Dağdaki Vaaz'ını vermesinden önce birkaç ay sürmüştü. Tüm bölgede duyurduğu "Göklerin Ege-menliği yaklaştı" mesajı (Matta 4:17), tüm sınıflardan insanların dikkatini çekmiş ve köklü umutlarının alevini daha da körüklemişti. Yeni Öğretmen'in ünü Filistin sınırlarını aşmıştı, ve hiyerarşinin tutumuna rağmen, bu kişinin umut edilen Kurtarıcı olabileceği duygusu yayılmıştı. İsa'nın çevresini büyük kalabalıklar sarıyor ve halkın coşkunluğu yükseliyordu.

Mesih'in işine daha doğrudan bir şekilde katılmak üzere O'nunla en yakından ilişkili olan öğrenciler için zaman gelmişti; bu büyük kalabalıklar çobansız koyunlar gibi sahipsiz bırakılarak ihmal edilmemeliydi. Bu öğrencilerin bazıları O'na henüz görevinin başında katılmışlardı, ve onikilerin neredeyse tümü İsa'nın aile fertleri olarak bir arada bulunuyordu. Ancak bunlar yine de, hahamların öğretileri tarafından yanlış yönlendirildiklerinden, yaygın olan dünyevi krallık beklentisini paylaşıyorlardı. İsa'nın hareketini kavrayamamışlardı. O'nun rahipler ve hahamların desteğini alarak davasını güçlendirmek için hiçbir teşebbüste bulunmaması, dünyevi bir Kral olarak yetkisini tesis etmek için hiçbir şey yapmaması akıllarını karıştırıyor ve canlarını sıkıyordu. Bu öğrenciler İsa göğe yükseldikten sonra kendilerine verilecek olan kutsal emanete hazır olana dek, kendileri için büyük bir iş gerçekleştirilecekti. Yine de Mesih'in sevgisine karşılık vermişlerdi ve inanmakta yürekleri ağır davransa da, İsa onlarda kendi muhteşem işi için eğitip hazırlayabileceği kişileri

2 İsa dönemindeki Yahudi Yüksek Kurulu; önemli rahipler, ileri gelenler ve din bilginlerinden (yazıcılardan) oluşuyordu ve başkanlığını Başrahip yürütüyordu. Çev.

görmüştü. Ve O'nun görevinin ilahî karakterine olan imanlarını bir dereceye kadar pekiştirecek denli uzun bir süredir O'nunla birlikte olduklarına ve halk da O'nun gücünün kanıtlarını sorgulayamayacakları bir şekilde gördüğüne göre, O'nun krallığının gerçek mizacını anlamalarına yardımcı olacak olan ilkelerinin beyan edilmesinin yolu hazırlanmıştı.

İsa, Celile Gölü'nün kıyısındaki bir dağda yalnız başına kalarak, tüm geceyi bu seçilmişler için dua ederek geçirmişti. Şafakta onları kendi yanına çağırarak, dua ve talimat sözleri ile, ellerini başları üzerine koyarak onları kutsadı ve müjdeleme işi için ayırdı. Bundan sonra onlarla birlikte, sabahın erken saatlerinde büyük bir kalabalığın toplanmaya başlamış olduğu göl kıyısına indi.

Celile kasabalarından gelen her zamanki kalabalığın yanı sıra, Yahudiye'den ve bizzat Yeruşalim'den; Perea'dan ve Dekapolis'in yarısı putperest olan halkından; Yahudiye'nin güneyinde yer alan İdumeya'dan ve Akdeniz kıyısındaki Fenike kentleri olan Sur ve Sayda'dan gelen çok sayıda insan vardı. O'nun "yaptığı bütün şeyleri işiterek," O'nu "dinlemeğe ve hastalıklarından iyi edilmeğe" gelmişlerdi; "çünkü O'nun içinden akan bir güç herkese şifa veriyordu" (Markos 3:8 [KM]; Luke 6:17-19, [17, 18 KM]).

Sonra, dar sahil kendisini işitmek isteyen herkese ayakta duracak yer bile veremeyince, İsa geri dönerek onları dağın yamacına yöneltti. Geniş topluluk için uygun bir toplanma yeri sunan düz bir boşluğa ulaşınca çimlere oturdu, öğrenci-lele kalabalık da onun gibi yaptılar.

Öğrenciler, her zamankinden daha büyük bir şeyler olabileceği duygusuyla, Efendileri'nin etrafında kümelenmişlerdi. Sabahki olaylardan, krallıkla ilgili bir açıklama yapılacağına dair bir güvence edinmişlerdi; O'nun bu krallığı çok yakında kuracağını saf bir şekilde umut ediyorlardı. Kalabalığa da bir beklenti duygusu yayılmıştı, hevesli yüzler derin ilgiye tanıklık ediyorlardı.

Yeşil yamaca oturup ilahî Öğretmen'in sözlerini beklerken, kalpleri gelecekteki görkemli düşünceleriyle doluydu. Nefret edilen Romalılar üzerinde egemenlik kuracakları ve dünyanın büyük imparatorluğunun zenginliklerine ve ihtişamına sahip olacakları günü ipe çeken yazıcılar ile Ferisiler oradaydılar. Fakir köylüler ile balıkçılar, virane barınaklarının, kıt yiyeceklerinin, zahmetli hayatlarının ve sefalet korkusunun giderilerek, bunların yerine bereketli malikanelerin ve rahatlık günlerinin getirileceği güvencesini duymayı umut ediyorlardı. Gündüzün örtüleri ve gece de battaniyeleri onları perişan bir giysinin yerine, Mesih'in kendilerine ülkelerini ele geçiren fatihlerin gösterişli ve pahalı kaftanlarından vereceğini umuyorlardı.

Tüm kalpler, İsrail'in çok yakında Rabb'in seçilmiş olarak ulusların huzurunda şereflendirileceği ve Yeruşalim'in evrensel krallığın başı olarak yüceltileceği şeklindeki gururlu umutla titriyordu.

2. Bölüm

Mutluluk Vaatleri

*“İsa konuşmaya başlayıp onlara şunları öğretti: ‘Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.’”
Matta 5:2, 3.*

Bu sözler, hayret içindeki kalabalığın kulaklarına tuhaf ve yeni bir şey olarak düşer. Bu öğreti, o zamana dek rahipler ya da hahamlardan öğrendikleri her şeye aykırıdır. Bunda gururlarını okşayacak ya da tutkulu umutlarını besleyecek hiçbir şey göremezler. Ancak bu yeni Öğretmen’de onları adeta büyüleyen bir güç vardır. Çiçekten gelen hoş koku gibi, O’nun öz varlığından da ilahî sevginin tatlılığı akmaktadır. Sözleri “yeni biçilmiş çayıra düşen yağmur gibi, toprağı sulayan bereketli yağmurlar gibi” dökülmektedir (Mez-mur 72:6). Tümü, içgüdüsel olarak, burada canın sırlarını okuyan, ancak yine de onlara müşfik merhametle yaklaşan Biri’nin bulunduğunu hissetmektedir. Kalpleri O’na açılır, ve dinledikçe, Kutsal Ruh onlara insanlığın tüm çağlarda öğrenmeye son derece ihtiyacı olduğu dersin manasından bir şeyler açıklar.

Mesih’in zamanında, halkın dini önderleri ruhsal ha-

zineler bakımından zengin olduklarını sanıyorlardı. Ferisinin “Tanrım, öbür insanlara... benzemediğim için sana şükrederim” (Luka 18:11) şeklindeki duası, kendi toplumsal sınıfının, ve büyük ölçüde de tüm ulusun duygularını ifade ediyordu. Fakat İsa’yı çevreleyen kalabalıkta, kendi ruhsal fakirliklerinin idrakinde olan bazı kişiler vardı. Petrus, balık ağını çekerlerken gerçekleşen mucizede Mesih’in ilahî gücü açığa çıktığında, Kurtarıcı’nın ayakları dibine düşerek “Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım” (Luka 5:8) diye haykırmıştı; aynı şekilde dağda toplanan kalabalıkta da, O’nun paklığının huzurunda kendilerini “zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak” hisseden canlar vardı (Vahiy 3:17); ve bu kişiler “Tanrı’nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfü”nu özlemle bekliyorlardı (Titus 2:11). Mesih’in selamlama sözleri bu insanlarda umut uyandırmıştı; hayatlarının Allah’ın takdisi altında olduğunu görmüşlerdi.

İsa, bereket kâsesini kendilerini ‘zengin ve zenginleşmiş’ olarak gören (Vahiy 3:17), hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını sanan ve lütufkâr armağandan küçümsemeyle yüz çeviren kişilere sunmuştu. Kendisini bütün hisseden, epey iyi olduğunu düşünen ve kendi durumundan memnun olan kişi, Mesih’in lütuf ve doğruluğundan pay almaya çalışmaz. Gurur hiçbir eksiklik hissetmez, bu nedenle kalbin kapısını Mesih’e ve O’nun vermek için gelmiş olduğu sonsuz bereketlere karşı kapatır. Böyle bir insanın kalbinde İsa’ya yer yoktur. Kendi gözlerinde zengin ve şerefli olan kişiler, Allah’ın bereketini imanla istemezler ve dolayısıyla alamazlar. Kendilerini dolu hissederler, bu yüzden boş giderler. Kendi kendilerini kurtarmalarının, ya da kendiliklerinden herhangi bir doğru eylemde bulunmalarının mümkün olmadığını bilenler, Mesih’in bahşedebileceği yardımın değerini bilirler. Bunlar ruhta fakir olanlardır, O’nun ne mutlu onlara dediği kişilerdir.

Mesih, bağısladığı kişileri önce tövbekâr eder, günaha

dair ikna etmek ise Kutsal Ruh'un işidir. Kalpleri Allah'ın ikna edici Ruhu tarafından harekete geçirilenler, kendilerinde iyi olan hiçbir şey olmadığını görürler. O zamana dek yaptıkları her şeyin benlik ve günahla karışık olduğunu fark ederler. Perişan haldeki vergi görevlisi gibi, uzakta durup, gözlerini göğe kaldırmaya bile cüret edemeyerek, şöyle haykırırlar: "Tanrım, ben günahkâra merhamet et" (Luka 18:13). Ve kutsanırlar. Tövbekârlar için bağışlanma vardır; zira Mesih "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu"dur (Yuhanna 1:29). Allah'ın vaadi şöyledir: "Suçlarınız kırmızı gibi olsa da, kar gibi beyaz olur; kırmızı böceği gibi kızıl olsa da, yapağı gibi olur." "Ve size yeni yürek vereceğim. ... Ve Ruhumu içinize koyacağım" (Yeşaya 1:18 [KM]; Hezekiel 36:26, 27 [KM]).

İsa, ruhta fakir olanlar için, "Göklerin Egemenliği onlarıdır" demektedir. Bu krallık, Mesih'in izleyicilerinin umut ettiği gibi, geçici ve dünyevi bir egemenlik değildir. Mesih, insanlara kendi sevgisinin, kendi lütfunun, kendi doğruluğunun ruhsal krallığını açıyordu. Mesih'in egemenliğinin belirtisi, İnsanoğlu'na benzerlik ile ayırt edilir. O'nun tebaası ruhta fakir olanlar, yumuşak huylu olanlar, doğruluk uğruna zulüm görenlerdir. Göklerin krallığı onlarıdır. Henüz bütünüyle tamamlanmış olmasa da, onları "kutsalların ışıktaki mirasına ortak olmaya yeterli" kılacak olan çalışma başlamıştır (Koloseliler 1:12).

Canlarındaki büyük fakirliğin farkında olan herkes, kendilerinde iyi olan hiçbir şey olmadığını hissedenler, İsa'ya bakarak doğruluğa ve güce kavuşabilirler. O, "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin" demektedir (Matta 11:28). Fakirliğinizi, O'nun lütfunun zenginliğiyle değiştirmenizi buyurmaktadır. Biz Allah'ın sevgisine layık değiliz, fakat güvencemiz olan Mesih layıktır ve O'na gelen herkesi kurtarmaya fazlasıyla muktedirdir. Geçmişteki tecrübeniz ne olmuşsa olsun, şu andaki durumunuz ne kadar umut kırıcı olursa olsun, İsa'ya olduğunuz gibi, zayıf, çaresiz ve umutsuz bir halde

gelirseniz, müşfik Kurtarıcımız sizi ta uzaktan karşılayacak ve sevgi dolu kollarıyla sizi kucaklayarak, kendi doğruluk kaftanını size giydirecektir. Bizi, kendi karakterinin beyaz giysisiyle kuşanmış olarak, Baba'nın huzuruna sunar. Allah'ın önünde bizi savunarak, şöyle der: Ben günahkâr olanın yerini aldım. Bu asi çocuğa değil, Bana bak. Şeytan, bizi günahla suçlayarak ve kendisine ait ganimetler olduğumuzu iddia ederek, canlarımızı za karşı ne kadar yüksek sesle karşı gelirse gelsin, Mesih'in kanı ondan daha da büyük bir güçle şefaate bulunur.

“Benim için şöyle diyecekler: ‘Doğruluk ve güç yalnız RAB’dedir’ ... bütün İsrail soyu RAB tarafından aklanacak, O’nunla övünecek” (Yeşaya 45:24, 25).

“Ne mutlu yaşlı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler.” Matta 5:4.

Burada söz konusu edilen yas, günah için duyulan gerçek kalp acısıdır. İsa “Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim” demektedir (Yuhanna 12:32). Ve bir kimse İsa'nın çarmıhta yukarı kaldırıldığını görmeye çekildiğinde, insanlığın günahkâr halini fark eder. Görkemli Rabb'i kırbaçlayanın ve çarmıha gerenin günah olduğunu görür. Kendisi kelimelerle anlatılamaz bir şefkatle sevilirken, hayatının sürekli bir nankörlük ve isyan sahnesi halini aldığını görür. En iyi Dostunu yüzüstü bırakmış ve göğün en değerli armağanını istismar etmiştir. Allah'ın Oğlu'nu yeniden kendisine çarmıha germiştir ve o kanayan ve yaralı kalbi tekrar delmiştir. Geniş, karanlık ve derin bir günah uçurumuyla Allah'tan ayrılmıştır, bu nedenle kalbi parçalanmış bir şekilde yas tutar.

Böyle bir yas “teselli edilecektir.” Allah, Mesih'e sığınabilmemiz, O'nun aracılığıyla günahın esaretinden kurtulabilmemiz ve Allah oğullarının özgürlüğüyle sevinebilmemiz

için, bize suçumuzu açıklamaktadır. Gerçek pişmanlıkla ha-
çın dibine gelebilir ve yüklerimizi oraya bırakabiliriz.

Kurtarıcı'nın sözlerinin, sıkıntı çeken ya da yaşlı kim-
selere de bir mesajı vardır. Acılarımız yerden bitmez. Allah
“isteyerek acı çektirmez, insanları üzmez” (Ağıtlar 3:33). De-
nenmelere ve sıkıntılara izin verdiği zaman, bu “kendisinin
kudsiyetine hissedar olalım diye, menfaatimiz için”dir (İb-
raniler 12:10 [KM]). İmanla alınırsa, çok acı ve dayanılmaz
görünen denenmenin, gerçekte bereket olduğu görülecektir.
Yeryüzünün neşesini kaçırın zalim darbe, gözlerimizi göğe
çevirmemize vesile olacaktır. Acılar kendilerini İsa'da teselli
aramaya yönlendirmiş olmasa, O'nu hiçbir zaman tanımamış
olacak ne kadar kişi var!

Hayatın denenmeleri, karakterimizden kirliliği ve pürüz-
leri gidermek için Allah'ın çalıştırdığı işçilerdir. Yontmaları,
düzlemeleri ve oymaları, cilalayıp parlatmaları sancılı bir sü-
reçtir; zımpara taşına bastırılmak zordur. Fakat bunun sonu-
cunda, göksel tapınaktaki yerini doldurmak üzere hazırlanmış
olan taş ortaya çıkar. Efendi, hiçbir faydasız malzemenin üye-
rinde böylesi dikkatli ve ayrıntılı şekilde emek vermez. Yalnız-
ca O'nun değerli taşları bir sarayın suretine göre cilalanırlar.

Rab, kendisine itimat eden herkes için çalışacaktır. Sa-
dıklar çok değerli zaferler kazanacaklardır. Değerli dersler
öğrenilecektir. Değerli deneyimler gerçekleştirilecektir.

Göksel Babamız, acının dokunduğu kişilere karşı asla
aldırışsız değildir. Davut Zeytin Dağı'na çıktığı zaman, “ağla-
ya ağlaya...çıkıyordu. Baş örtülüydü, yalınayak yürüyordu”
(2. Samuel 15:30); bu esnada Rab ona merhametle bakıyordu.
Davut çul giysiler giyinmişti ve vicdanı onu cezalandırıyor-
du. Dışa vurduğu kendini alçaltma belirtileri, pişmanlığı-
na tanıklık ediyordu. Ağlamaklı ve kederli sözlerle davasını
Allah'a sundu, Rab de kendi kulunu yüzüstü bırakmadı. Da-
vut Sınırsız Sevgi'nin kalbine hiçbir zaman, vicdanının ağır

yükü altında, canını kurtarmak için kendi öz oğlu tarafından isyana sevk edilmiş olan düşmanlarından kaçarken olduğu kadar yakın olmamıştı.³ Rab, “Ben sevdiklerimi azarlayıp terbiye ederim. Onun için gayrete gel, tövbe et” diyor (Vahiy 3:19). Mesih tövbekâr kalbi yükseltir ve yaslı canı, kendisinin ikametgâhı olana dek artırır.

Ancak sıkıntılar üzerimize geldiğinde, kaçımız Yakup gibiyiz! Bunun düşmanın eli olduğunu düşünürüz; ve gücümüz tükenene dek karanlıkta körlemesine güreşiriz, bunun sonucunda da teselli ya da kurtuluş bulamayız. Yakup’a gün ağarırken dokunan ilahî el, ona kiminle mücadele etmekte olduğunu açıkladı – antlaşma Meleği idi; böylece çaresiz bir halde ağlayarak, canının özlemini duyduğu bereketi almak için Sınırsız Sevgi’nin göğsüne yaslandı.⁴ Ayrıca, denenmelerin fayda sağladığını ve Rab tarafından azarlandığımızda O’nun terbiyesini küçümsemememiz ve cesaretimizi kaybetmememiz gerektiğini öğrenmemiz gerekir.

“İşte, ne mutlu Tanrının eğittiği insana! ... Çünkü O hem yaralar hem sarar, O incitir, ama elleri sağaltır. Altı kez sıkıntıya düşsen seni kurtarır, yedinci kez de sana zarar vermez” (Eyüp 5:17–19). İsa, her yaralı kişiye şifa hizmetiyle gelir. Yas, acı ve sıkıntı dolu hayat, O’nun varlığının değerli tezahürleriyle aydınlanabilir.

Allah bizim amaçsız acılar altında ezilip, yaralı ve kırık kalplerle kalmamızı istemez. O, bizim yukarı bakarak O’nun sevgi dolu yüzünü görmemizi ister. Mübarek Kurtarıcı, gözleri yaşlarla kendisini fark edemeyecek kadar kör olmuş pek çok kişiye destek olur. O, saf imanla kendisine bakabilmemiz ve dolayısıyla bizi yönlendirmesine izin vermemiz için, ellerimizi tutmaya can atar. O’nun kalbi kederlerimize, acılarımızı

3 Bkz. Mezmur 3; 2. Samuel 15:12 vd. Çev.

4 Bkz. Yaratılış 32:24–29. Çev.

za ve denenmelerimize açıktır. O bizi sonsuza dek kalıcı bir sevgiyle sevmiş ve sevgi dolu şefkatle kuşatmıştır. Kalbimizi O'nda bırakarak, gün boyunca O'nun sevgi dolu şefkati üzerinde derin düşünebiliriz. O canı gündelik acılardan ve kargaşadan uzaklaştırarak, bir huzur diyarına yükseltecektir.

Sıkıntılarını ve acıların çocukları, bunları düşünün ve umutla sevinin. “Bize dünyaya karşı zafer kazandıran imanımızdır” (1. Yuhanna 5:4).

Dünyanın acılarına karşı duygudaşlık göstererek ve onun günahına kederlenerek İsa ile birlikte ağlayanlara da ne mutludur. Böylesi bir yasa, benliğe dair hiçbir düşünce karışmamıştır. İsa Elemler Adamı'ydı, hiçbir dilin tarif edemeyeceği kalp ıstırabına dayanmıştı. İnsanların suçlarıyla ruhu parçalanmış ve incinmişti. İnsanlığın ihtiyaçlarını karşılayabilmek ve üzüntülerini giderebilmek için kendi kendini yiyip bitiren bir gayretle çalıştı, ve büyük kalabalıkların yaşama kavuşabilmeleri için kendisine gelmeyi reddettiklerini görünce kalbi kederle ağırlaştı. Mesih'in izleyicisi olan herkes bu tecrübeyi paylaşacaktır. O'nun sevgisinden pay alırlarken, kayıp olanların kurtarılması için O'nun çektiği eziyetlere de gireceklerdir. Mesih'in sıkıntılarını paylaşırlar, ayrıca açığa çıkarılacak olan yücelikten de pay alacaklardır. O'nunla işinde bir olanlar, elem kâsesinden O'nunla birlikte içenler, O'nun sevincine de ortak olurlar.

İsa, teselli hizmetine kendi çektiği acıların tecrübesi sayesinde girdi. İnsanların tüm sıkıntılarında O da sıkıntı çekmişti; ve “kendisi denenip acı çektiği için denenenele yardım edebilir” (Yeşaya 63:9; İbraniler 2:18). Bu hizmette, O'nun elemlerinin paylaşımına katılan her can, paylaşma ayrıcalığına sahiptir. “Çünkü Mesih'in acılarını nasıl büyük ölçüde çekiyorsak, Mesih sayesinde büyük teselli de buluyoruz” (2. Korintliler 1:5). Rabb'in yashlı olan için özel bir lütfu vardır, ve bunun gücü kalpleri eritmek, canları kazanmaktır. O'nun sevgisi, yaralı ve

incinmiş canın derinliklerine bir kanal açarak, kederli olanlar için şifa merhemi haline gelir. “Her türlü tesellinin kaynağı olan [Tanrı], merhametli [Baba]... kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor” (2. Korintliler 1:3, 4).

“Ne mutlu yumuşak huylu olanlara.” Matta 5:5.

Mutluluk Vaatleri boyunca, Hristiyan deneyiminin ilerleyen çizgisi görülmektedir. Mesih’e olan ihtiyaçlarını hissedener, günahtan ötürü yas tutan ve sıkıntılar okulunda Mesih’le birlikte oturmuş olanlar, ilahî öğretemenden yumuşak huyluluğu öğreneceklerdir.

Haksızlığa uğranırken sabır ve nezaket göstermek, putperest ulusların ya da Yahudilerin takdir ettiği özellikler değildi. Musa’nın Kutsal Ruh’un esinlemesiyle kendisinin yeryüzündeki en alçakgönüllü adam olduğunu ifade etmesi, çağdaşlarınca övgü olarak algılanmazdı; daha ziyade acıma ya da küçümseme duygusu uyandırırıldı. Fakat İsa yumuşak huyluluğu kendi krallığına girmek için başta gelen nitelikler arasında sayıyor. Kendi hayatında ve karakterinde, bu değerli lütfun ilahî güzelliği tezahür etmiştir.

İsa, Babası’nın görkeminin parlaklığı, “Tanrı’ya eşitliği sınımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp... [kendini boş kıldı]”⁵ (Filipililer 2:6, 7). O, hayatın tüm aşağılayıcı deneyimlerinden geçmeye razı oldu, insanoğulları arasında kendisine hürmet talep eden bir kral olarak değil, görevi başkalarına hizmet etmek olan biri olarak dolaştı. O’nun davranışlarında bağnazlıktan ve soğuk ciddiyetten hiçbir eser yoktu. Dünyanın Kurtarıcısı’nın tabiatı meleklerinkinden de

5 Bkz. KK dipnot. İngilizcede yazarın kullandığı tercümeyle daha yakından yansıtmak için bu dipnot metin içinde dahil edilmiştir. Ed.

üstündü, fakat O'nun ilahî yüceliğiyle birlikte, herkesi kendisine çeken bir yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülük vardı.

İsa kendini boş kıldı, ve yaptığı tüm işlerde benlikten iz görülmedi. Tüm şeyleri Babası'nın iradesine tabi kıldı. Yeryüzündeki görevi sona ermek üzereyken, şu sözleri söyleyebiliyordu: "Yapmam için bana verdiğin işi tamamlamakla seni yeryüzünde yücelttim" (Yuhanna 17:4). Ve bize şöyle buyurur: "... benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm." "Ardımdan gelmek isteyen, kendini inkâr etsin" (Matta 11:29; 16:24); benliği tahtından indirin ve canın egemenliğini elinde bulundurmasına artık izin vermeyin.

Mesih'i, kendi özverisinde, kendi alçakgönüllülüğünde gören kişi, ister istemez Daniel'in insanogluna benzer kişiyi gördüğünde söylediği "benzim büsbütün soldu" sözlerini tekrarlayacaktır (Daniel 10:8). Övündüğümüz bağımsızlık ve kendi kendine egemenlik, Şeytan'a hizmetin işaretleri olarak gerçek kötülüklerinde açığa çıkarlar. İnsan tabiatı her zaman kendini ifade etmek için çaba göstermektedir ve rekabete hazırdır; fakat Mesih'i öğrenen kişiden benlik, gurur, üstünlük arzusu boşaltılır ve canda sükunet meydana gelir. Benlik, Kutsal Ruh'un kontrolüne teslim edilir. Böylece en yükseğe ulaşmayı arzulamayız. Kendimizi fark ettirmek için kalabalığı ite kaka ilerleme arzusu duymayız; ancak en yüksek yerimizin Kurtarıcımız'ın ayakları dibinde olduğunu hissederiz. İsa'ya bakarak, O'nun elinin yol göstermesini, O'nun sesinin yönlendirmesini bekleriz. Elçi Pavlus bu tecrübeyi yaşamış ve şöyle demişti: "Mesih'le birlikte çarımha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum" (Galatyalılar 2:20).

Mesih'i canda sürekli kalan bir misafir olarak kabul ettiğimizde, Allah'ın tüm anlayışın ötesinde olan huzuru, Mesih İsa aracılığıyla kalplerimizi ve zihinlerimizi emanete alacak-

tır. Kurtarıcı'nın yeryüzündeki hayatı, çatışmanın ortasında yaşanmış olmasına rağmen, huzurlu bir hayattı. Kızgın düşmanlar sürekli olarak O'nun peşindeyken, O şunları söylüyordu: "Beni gönderen benimledir, O beni yalnız bırakmadı. Çünkü ben her zaman O'nu hoşnut edeni yaparım" (Yuhanna 8:29). Hiçbir insani ya da şeytani gazap fırtınası, Allah'la olan o mükemmel birlikteliğin huzurunu bozamazdı. Bize de şöyle diyor: "Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum." "Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur" (Yuhanna 14:27; Matta 11:29). Allah'ın yüceltilmesi ve insanlığın imar edilmesi için hizmet boyunduruğunu Benimle birlikte yüklenin, boyunduruğun kolay, yükün ise hafif olduğunu göreceksiniz.

Huzurumuzu yok eden benlik sevgisidir. Benlik canlıyken, sürekli olarak onu yok olmaktan ve aşağılanmaktan korumak için hazır bekleriz; ancak benliğimiz öldüğünde ve hayatımız Mesih'le birlikte Allah'ta saklandığında, ihmalleri ya da hakaretleri dikkate almayız. Kınamaya karşı sağır, küçümsemeye ve aşağılamaya karşı kör oluruz. "Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır. Sevgi asla son bulmaz" (1. Korintliler 13:4-8).

Dünyevi kaynaklardan elde edilen mutluluk, değişken şartların olduğu kadar istikrarsız olur; fakat Mesih'in huzuru sürekli ve kalıcı bir huzurdur. Hayattaki türlü koşullara, dünyasal eşyaların miktarına ya da dünyevi arkadaşların sayısına bağlı değildir. Mesih yaşayan suların kaynağıdır, O'ndan gelen mutluluk hiçbir zaman sona ermez.

BEREKET DAĞI'NDAN DÜŞÜNCELER

Mesih'in evde sergilenen yumuşak huyluluğu ev halkını mutlu eder; tartışmaları ateşlemez, kızgın yanıtlar verdirmez, fakat tahrik edilmiş sınırları yatıştırır ve etki alanındaki herkes tarafından hissedilen bir şefkat yayar. Beslenip büyütüldüğü her yerde, yeryüzünün ailelerini gökteki tek büyük ailenin bir parçası haline getirir.

Düşmanlarımıza misilleme yapmanın işkencesini kendi üzerimize yüklemektense, yalancı suçlamalar altında sıkıntı çekmemiz bizim için çok daha iyidir. Nefret ve intikam ruhu Şeytan'dan kaynaklandı, ve onu besleyip büyüyenlere ancak kötülük getirebilir. Alçakgönüllülük, Mesih'te kalmanın meyvesi olan bu yumuşak huyluluk, bereketin gerçek sırrıdır. "RAB... hakirleri kurtuluş ile güzelleştirir" (Mezmun 149:4 [KM]).

Yumuşak huylu olanlar "yeryüzünü miras alacaklar."⁶ Günah dünyaya kendini yüceltme arzusu yüzünden girdi ve ilk ebeveynlerimiz bu güzel dünya üzerindeki egemenliklerini, kraliyetlerini kaybettiler. Mesih, kayıp olanları fedakârlık yoluyla kurtarmaktadır. Ve bizim de O'nun yaptığı gibi galip gelmemiz gerektiğini söylemektedir (Vahiy 3:21). Alçakgönüllülük ve teslimiyet yoluyla, 'yumuşak huylular yeryüzünü miras aldığında' biz de O'nunla birlikte mirasçılar olabiliriz (Mezmun 37:11).

Yumuşak huylu olanlara vaat edilen yeryüzü, şimdiki gibi ölümün gölgesi ve lanet ile kararmış olmayacak. "Biz Tanrı'nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz." "Artık hiçbir lanet kalmayacak. Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtı kentin içinde olacak, kulları O'na tapınacak" (2. Petrus 3:13; Vahiy 22:3).

Orada hiçbir hayal kırıklığı, hiçbir acı, hiçbir günah yoktur, hiç kimse 'hastayım' demez; cenaze törenleri, yas, ölüm, ayrılık, kırılan kalpler olmaz; fakat İsa oradadır, huzur oradadır.

⁶ Bkz. Matta 5:5; Mezmun 37:11. Çev.

Orada “acıkmayacak, susamayacaklar, kavurucu sıcak ve güneş çarpmayacak onları. Çünkü onlara merhamet eden kendilerine yol gösterecek ve onları pınarlara götürecektir” (Yeşaya 49:10).

“Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurulacaklar.” Matta 5:6.

Doğruluk, kutsal olmak, Allah’a benzemektir, ve “Allah sevgidir” (1. Yuhanna 4:16). Allah’ın yasasına riayet etmektir, zira “bütün buyrukların doğrudur” (Mezmun 119:172), ve “sevmek Kutsal Yasa’yı yerine getirmektir” (Romalılar 13:10). Doğruluk sevgidir, sevgi ise Allah’tan gelen ışık ve yaşamdır. Allah’ın doğruluğu Mesih’te somut bir halde dışa vurulmaktadır. O’nu kabul etmekle, doğruluğu almış oluruz.

Doğruluk, sıkıntılı mücadelelerle ya da zahmetli çalışmayla, armağan ya da kurbanla kazanılmaz; fakat onun için açlık ve susuzluk duyan her cana karşılıksız olarak verilir. “Ey susamış olanlar, sulara gelin, parası olmayanlar, gelin, satın alın, yiyin. Gelin, şarabı ve sütü parasız, bedelsiz alın.” “Onların salâhı bendendir, RAB diyor” ve “O, ‘Rab doğruluğumuzdur’ adıyla anılacak” (Yeşaya 55:1; 54:17 [KM]; Yeremya 23:6 [dipnot]).

Canın açlığını ve susuzluğunu giderecek olan şeyi hiçbir insani aracı temin edemez. Fakat İsa şöyle diyor: “İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz.” “Yaşam ekmeği Ben’im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz” (Vahiy 3:20; Yuhanna 6:35).

Fiziksel gücümüzü korumak için yiyeceğe ihtiyacımız olduğu gibi, ruhsal hayatımızı sürdürebilmek ve Allah’ın işlerinde çalışmamıza güç verebilmek için de gökten inmiş Ekmeğin Mesih’e ihtiyacımız vardır. Bedenin sürekli olarak hayatı ve yaşam enerjisini sürdüren besinleri aldığı gibi, can

da devamlı Mesih'le birliktelik içinde olmalı, O'na teslim olarak tamamen O'na dayanmalıdır.

Yorgun seyyahın çölde su pınarı aradığı ve bulduğunda onunla yakan susuzluğunu giderdiği gibi, Mesih imanlısı da saf hayat suyuna susayacak ve onu elde edecektir; bu suyun kaynağı Mesih'tir.

Kurtarıcımız'ın karakterinin mükemmelliğini gördüğümüzde, O'nun paklığının suretinde tamamen dönüşüm geçirerek yenilenmeyi arzularız. Allah'ı ne kadar iyi tanırsak, karaktere ilişkin idealimiz o kadar yüksek, O'nun suretini yansıtma arzumuz da o kadar samimi olacaktır. Can Allah'a karşı güçlü bir özlem duyduğunda, ilahî bir unsur insani olanla birleşir ve arzulu kalp, "Ey canım, yalnız Tanrı'da huzur bul, çünkü umudum O'ndadır" diyebilir (Mezmun 62:5).

Canınızda bir ihtiyaç hissediyorsanız, doğruluğa acımış ve susamışsanız, bu, kendi başınıza yapmanız imkânsız olan işleri, Kutsal Ruh'un güçlendirmesiyle, sizin yerinize yapmak üzere O'nu çağırabilmesi için, Mesih'in kalbinizde çalıştığı bir işarettir. Susuzluğumuzu sığ derelerde gidermeye çalışmamız gerekmez; zira büyük kaynak hemen üzerimizdedir, ve iman yolunda biraz daha yukarı çıkarsak onun bol sularından özgürce içebiliriz.

Allah'ın sözleri yaşam membalarıdır. Bu yaşayan pınarları aradığınızda, Kutsal Ruh aracılığıyla, Mesih'le birlikteliğe getirilirsiniz. Bildik gerçekler zihninizde kendilerini yeni bir bakış açısıyla yeniden gösterir, Kutsal Yazı metinleri sanki şimşek çakar gibi birden anlam kazanır, diğer hakikatlerin kurtarış işiyle ilgisini görürsünüz, ve Mesih'in size yol gösterdiğini, ilahî bir Öğretmen'in yanınızda olduğunu bilirsiniz.

İsa "... vereceğim su, içinde sonsuz yaşam için fışkıran bir pınar olacak" dedi (Yuhanna 4:14). Kutsal Ruh size gerçeği açtığı anda, en değerli deneyimlerin hazinesini biriktirecek ve size bildirilen teselli edici şeyleri başkalarına bildirmeye can

atacaksınız. Birlikte bulunduğunuzda, onlara Mesih'in karakteri ya da işiyle ilgili taze düşünceler aktaracaksınız. O'nu sevenlere ve O'nu sevmeyenlere bildirmek üzere, O'nun merhametli sevgisine dair yeni bir açıklamaya kavuşacaksınız.

“Verin, size verilecektir” (Luka 6:38); zira Allah'ın sözü “bahçelerin [pınarı], diri suların kuyusu, ve Lübnandan akan seller”dir (Ezgiler Ezgisi 4:15 [KM]). Bir kez Mesih'in sevgisini tadan kalp, sürekli olarak daha büyük bir yudum için haykıracaktır, ve siz verdikçe daha zengin ve daha bol bir ölçüyle alacaksınız. Allah'ın cana verdiği her bildiri, bilme ve sevme kapasitesini arttırır. Kalbin sürekli çılgılığı “Daha fazla Sen,” Ruh'un her zaman verdiği yanıt ise “çok daha fazlası”dır (Romalılar 5:9, 10). Zira Allah, “dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını” yapmaktan zevk alır (Efesliler 3:20). Kayıp insanlığın kurtuluşu için kendisini boş kılan İsa'ya, Kutsal Ruh ölçüsüz olarak verilmişti. Aynı şekilde, O'nun kendi içinde yaşaması için tüm kalbini teslim eden tüm Mesih izleyicilerine de verilecektir. “Ruh'la dolun” (Efesliler 5:18) emrini Rabbimiz'in kendisi vermişti, bu emir aynı zamanda kendi yerine gelişinin vaadidir. “Bütün doluluğunun O'nda [Mesih'te] bulunmasını uygun gör[mesi]” Baba'nın iradesiydi, ve “kendisinde siz tamamlanmışsınızdır” (Koloseliler 1:19; 2:10 [KM]).

Allah, yeryüzünü tazeleyen sağanak yağışlar gibi, sevgisini sınırsızca dökmüştür. Şöyle diyor: “Ey bulutlar, doğruluk yağdırın. Toprak yarılınsın, kurtuluş meyvesi versin, onunla birlikte doğruluk yetiştirsin.” “Düşkünlerle yoksullar su arıyor, ama yok. Dilleri kurumuş susuzluktan. Ben RAB, onları yanıtlayacağım, Ben, İsrail'in Tanrısı, onları bırakmayacağım. Çıplak tepeler üzerinde ırmaklar, vadilerde su kaynakları yapacağım. Çölü havuza, kurak toprağı pınara çevireceğim” (Yeşaya 45:8; 41:17, 18).

“Hepimiz O'nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık” (Yuhanna 1:16).

“Ne mutlu merhametli olanlara! Çünkü onlar merhamet bulacaklar.” Matta 5:7.

İnsanın kalbi özünde soğuk, karanlık ve sevgisizdir; bir kimse merhamet ve bağışlama ruhu gösterdiğinde, bunu kendiliğinden değil, kalbinde çalışmakta olan ilahî Ruh'un etkisi aracılığıyla yapar. “Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi” (1. Yuhanna 4:19).

Tanrı'nın kendisi tüm merhametin kaynağıdır. O'nun adı “çok acıyan [ve] lütfeden”dir (Mısır'dan Çıkış 34:6). O bize hak ettiğimiz şekilde davranmaz. O bize kendisinin sevgisine layık olup olmadığımızı sormaz, fakat bizi layık hale getirmek için kendi sevgisinin zenginliklerini üzerimize döker. O kindar değildir. Cezalandırmaya değil, kurtarmaya çalışır. Kendi takdiriyle göstermiş olduğu sertlik dahi, dik başlıların kurtuluşu için gösterilmektedir. İnsanları dertlerinden kurtarmak ve yaralarına kendi merhemini sürmek için güçlü bir arzu duyar. Allah'ın “suçluyu asla suçsuz çıkarma[dığı]” (Mısır'dan Çıkış 34:7 [KM]) doğrudur, ancak O suçu ortadan kaldıracaktır.

Merhametli olanlar “tanrısal özyapıya ortak”tırlar, ve Allah'ın müşfik sevgisi onlarda ifade bulur. Kalpleri Sınırsız Sevgi'nin kalbiyle duygudaş olan herkes, yargılayıp mahkûm etmeye değil, kurtarıp kazanmaya çalışır. Canda ikamet eden Mesih, hiçbir zaman kurumayan bir pınardır. O'nun kaldığı yerde, lütuf dolup taşacaktır.

Mesih imanlısı, hata yapanların, ayartılanların, arzu ve günahın zavallı kurbanlarının hesabına ‘Onlar layık mı?’ değil, ‘Onlara nasıl yararlı olabilirim?’ sorusunu sorar. En perişan, en alçalmış olanlarda, Mesih'in kurtarmak için öldüğü ve Allah'ın onlar için kendi çocuklarına uzlaştırma görevini verdiği canları görür.

MUTLULUK VAATLERİ

Merhametli olanlar, fakirlere, acı çekenlere ve zulüm görenlere şefkat gösterenlerdir. Eyüp şöyle beyan etmektedir: “Yardım isteyen yoksulu, desteği olmayan öksüzü kurtarırdım. Ölmekte olanın hayır duasını alır, dul kadının yüreğini sevinçten coştururdum. Doğruluğu giysi gibi giyindim, adalet kaftanım sarıyımdı sanki. Körlere göz, topallara ayaktım. Yoksullara babalık eder, garibin davasını üstlenirdim” (Eyüp 29:12–16).

Hayatı bir mücadele olarak gören pek çok kişi vardır; yetersizliklerini hissederler, sefil ve inançsızdırlar; şükredilecek hiçbir şeylerinin olmadığını sanırlar. Nazik sözler, duygudaş bakışlar, anlayış ifadeleri, mücadele içindeki ve yalnızlık çeken pek çok kişiye susuz bir cana verilen bir bardak soğuk su gibi gelecektir. Duygudaşlık bildiren bir söz, nazikçe bir davranış, yorgun omuzlar üzerine ağırlık bindiren yükleri kaldıracaktır. Ve her özverili nezaket sözü ya da eylemi, Mesih’in kayıp insanlığa sevgisinin bir ifadesidir.

Merhametli olanlar “merhamet bulacaklar.” “Cömert olan bolluğa erecek, başkasına su verene su verilecek” (Süleyman’ın Özdeyişleri 11:25). Müşfik ruh için tatlı huzur vardır, başkalarının iyiliği için kendini düşünmeyerek hizmette bulunan can, bereketlenmiş bir doyuma ulaşır. Canda ikamet eden ve hayatta sergilenen Kutsal Ruh, sert kalpleri yumuşatacak ve duygudaşlık ile şefkat uyandıracaktır. Ne etkisizseniz onu biçeceksiniz. “Ne mutlu yoksulu düşünene! ... Korur RAB, yaşatır onu, ülkede mutlu kılar, terk etmez düşmanlarının eline. Destek olur RAB ona yatağa düşünce; hastalandığında sağlığa kavuşturur onu” (Mezmun 41:1–3).

Hayatını Allah’ın çocuklarına hizmete adanarak O’na veren kişi, tüm evrenin kaynaklarını tasarrufunda bulunduran Kişi’yle bağlantılıdır. Hayatı, değişmez vaatlerin altın zinciri ile, Allah’ın hayatına bağlıdır. Rab onu sıkıntı ve ihtiyaç anında yüzüstü bırakmayacaktır. “Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa’da görkemli bir biçimde karşı-

layacaktır” (Filipililer 4:19). Son darlık zamanında da, merhametli olanlar müşfik Kurtarıcı'nın merhametinde sığınak bulacak, sonsuza dek kalıcı olan konutlara kabul edileceklerdir.

“Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler.” Matta 5:8.

Yahudiler törensel temizlik açısından o kadar titiz ve sertti-ler ki, kaideleri son derece külfetli hale gelmişti. Zihinleri kural-larla, kısıtlamalarla ve dış kirlilik korkusuyla meşguldü, ve bencil-ğin ve kötü niyetliliğin cana bulaştırdığı lekeyi görmediler.

İsa bu törensel paklığın kendi krallığına girmenin şartla-rından biri olduğunu belirtmiyor, fakat kalp paklığının gerek-liliğine işaret ediyor. Yukardan olan bilgelik “herşeyden önce pak-tır” (Yakup 3:17). Allah'ın kentine kirletici olan hiçbir şey girmeyecektir. Orada ikamet edecek olanların tümünün yü-rekleri burada paklanmış olacaktır. İsa'yı öğrenen bir kimsede, pervasız davranışlara, uygunsuz dile ve kaba düşüncelere kar-şı büyüyen bir tiksinti görülecektir. Mesih kalpte yaşadığında, düşünce ve davranışlar paklanmaya ve incelmeye başlayacaktır.

Fakat İsa'nın “Ne mutlu yüreği temiz olanlara” sözü daha derin bir anlam taşır – yalnızca dünyanın anladığı pak-lık gibi, şehvi olandan uzak, ihtirastan pak anlamında temiz değil, fakat aynı zamanda canın gizli amaçları ve dürtülerinde de samimi, gururdan ve çıkarılıktan uzak, alçakgönüllü, öz-verili ve çocuksu.

Ancak benzer karakterde olanlar birbirini anlayabi-ler. Kendi hayatınızda Allah'ın karakterinin temel ilkesi olan fedakâr sevgi ilkesini kabul etmedikçe, Allah'ı tanıyamazsınız. Şeytan tarafından aldatılan kalp Allah'ı zorba ve acımasız bir varlık olarak görür; insanlığa, hatta bizzat Şeytan'a ait bencilce özellikler, sevgi dolu Yaratıcı'ya atfedilir. O, “Beni kendin gibi sandın” diyor (Mezmun 50:21). O'nun takdirine ilişkin hu-

suslar, keyfi ve intikamcı bir tabiatın dışavurumu olarak yorumlanır. O'nun lütfunun zenginliklerinin hazine dairesi olan Kutsal Kitap da öyle. Gök kadar yüksek olan ve sonsuzluğu kapsayan hakikatlerinin görkemi fark edilemez. Büyük insan kitlesine göre, Mesih'in kendisi "kurak yerdeki kök gibi"dir, ve O'nda "[gönüllerini] çeken" bir "güzellik" de göremezler (Yeşaya 53:2). İsa insanlar arasında, Allah'ın insanlığa vahyi olarak bulunurken, yazıcılar ve Ferisiler ona, "Sen, cin çarpmış bir Samiriyeli'sin" dediler (Yuhanna 8:48). Öğrenciler bile kendi kalplerinin bencilliğinden öyle körleşmişlerdi ki, kendilerine Baba'nın sevgisini açıklamaya gelen Kişi'yi zorlukla anlayabiliyorlardı. İşte bu yüzden İsa insanlar arasında yalnız başına yürüdü. O, yalnızca gökte tamamen anlaşılıbiliyordu.

Mesih, görkemi içinde geldiği zaman, kötüler O'nu görmeye dayanamazlar. O'nun, kendisini sevenlere yaşam olan mevcudiyetinin ışığı, tanrısızlar için ölüm demektir. O'nun gelişinin beklentisi onlar için "yargının dehşetli beklenişi ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş" gibidir (İbraniler 10:27). O görüldüğünde, kendilerini kurtarmak için ölen Kişi'nin yüzünden saklanmak için yalvaracaklardır.

Fakat Kutsal Ruh'un içlerinde yaşamasıyla arındırılan kalpler için, her şey değişmiştir. Bunlar Allah'ı tanıyabilir. Musa, Allah'ın yüceliği kendisine gösterildiği zaman kayanın oyuğuna saklanmıştı; aynı şekilde biz de Mesih'te saklandığımızda Allah'ın sevgisini görürüz.

"Yürek temizliğini ve güzel sözleri seven, Kralın dostluğunu kazanır" (Süleyman'ın Özdeyişleri 22:11). İmanla O'nu burada ve şimdi görürüz. Günlük deneyimimizde, O'nun takdirinin tezahüründe ortaya çıkan iyiliğinin ve şefkatinin farkına varırız. Oğlu'nun karakterinde O'nu tanırız. Kutsal Ruh, Allah'la ve O'nun gönderdiği Kişi'yle ilgili gerçeği anlayışımıza ve kalbimize açar. Yüreği temiz olanlar Allah'ı yeni ve sevecen bir ilişkide, Kurtarıcıları olarak görürler; ayrıca O'nun ka-

rakterinin paklığını ve letafetini fark ederken, O'nun suretini yansıtmak için de can atarlar. O'nu, pişman olmuş bir evladı kucaklamak için özlemle bekleyen bir Baba olarak görürler ve kalpleri sözlerle açıklanamaz bir sevinç ve yücelikle dolar.

Yüreği temiz olanlar, Yaratıcı'yı, kudretli elinden çıkmış olan işlerinde, evreni meydana getiren unsurların güzelliğinde görürler. O'nun yazılı sözünde, O'nun merhametinin, iyiliğinin ve lütfunun açıklamasını net satırlarda okurlar. Bilge ve akıllı kişilerden gizlenen gerçekler, bebelere açıklanmıştır. Gerçeğin, dünyasal bilgeliğe sahip olanların fark edemediği güzelliği ve kıymeti, Allah'ın isteğini öğrenmek ve yapmak için güven dolu, çocuksu bir arzuya sahip kişilere sürekli olarak açılmaktadır. Gerçeğin, kendimiz de tanrısal özyapıya ortak⁷ olarak, farkına varırız.

Yüreği temiz olanlar, Allah'ın kendilerine bu dünyada tahsis ettiği süre boyunca, O'nun görünür varlığının huzurundaymışçasına yaşarlar. Ayrıca, gelecekte ölümsüz duruma geçerek O'nu, Adem'in Aden bahçesinde Allah'la birlikte yürüdüğü ve konuştuğu gibi, yüz yüze göreceklerdir. “Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz” (1. Korintliler 13:12).

“Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.” Matta 5:9.

Mesih “Esenlik Önderi”dir (Yeşaya 9:6), görevi ise günahın ortadan kaldırmış olduğu barışı göğe ve yere iade etmektir. “İmanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz” (Romalılar 5:1). Günahı terk etmeye ve kalbini Mesih'in sevgisine açmaya razı olan herkes, bu göksel barışa paydaş olur.

⁷ Bkz. 2. Petrus 1:4. Çev.

Bundan başka bir barış zemini yoktur. Mesih'in kalbe alınan lütfü düşmanlığı bastırır; çatışmayı yatıştırır ve canı sevgiyle doldurur. Allah'la ve insan kardeşleriyle barış halindeki birisi, sefil edilemez. Bu kalpte haset olmayacaktır; kötü zanlar orada yer bulamaz; nefret var olamaz. Allah'la uyumlu kalp, göğün barışına paydaştır ve bereketli etkisini tüm çevresine yayacaktır. Barış ruhu, dünyasal çekişmeden dolayı yorulan ve sıkıntı çeken kalpler üzerine çığ gibi yağacaktır.

Mesih'in izleyicileri barış mesajıyla dünyaya gönderildiler. Her kim, kutsal bir yaşamın sessiz ve gayriihiyari etkisiyle Mesih'in sevgisini sergilerse; her kim, sözle ya da işlerle, başka birini günahı terk ederek kalbini Allah'a teslim etmeye yönlendirirse, o barışı sağlayanlardandır.

Ve “ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.” Barış ruhu, onların gökle bağlantılarının belirtisidir. Mesih'in hoş rayihası onları kuşatır. Hayatın hoş kokusu, karakterin sevecenliği, dünyaya onların Allah'ın çocukları olduğu gerçeğini bildirir. İnsanlar, onların İsa ile birlikte olduklarını bilirler. “Seven herkes Tanrı'dan doğmuştur.” “İçinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir;” fakat “Tanrı'nın Ruhu'yla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır,” (1. Yuhanna 4:7; Romalılar 8:9, 14).

“Yakup'un soyundan geride kalanlar, birçok halkın arasında RAB'bin gönderdiği çiy gibi, kimseye dayanmadan, kimsenin onayını beklemeden otları sulayan sağanak yağmurları gibi olacaklar.” (Mika 5:7).

“Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.” Matta 5:10.

İsa izleyicilerine dünyasal yücelik ve zenginlik kazanma, ve denenmelerden uzak bir hayat umudu sunmaz, ancak on-

lara kendini inkâr ve tekdir yollarında Efendileri ile birlikte yürüme ayrıcalığını sunar, zira dünya onları tanımaz.

Kaybolmuş olanı kurtarmaya gelen Mesih'e, Allah'ın ve insanın ortak düşmanlarının birleşik güçleri tarafından karşı konuldu. Kötü insanlar ve kötü melekler, amansız bir ittifakta birleşerek, Selamet Reisi'ne karşı cephe aldılar. O'nun her sözü ve davranışı ilahî şefkatten meydana gelmiş olmasına rağmen, dünyaya benzemezliği en sert düşmanlığı kıskırttı. Mizacımızda bulunan habis ihtirasların uygulanması için ruhsat vermemesi, kendisine karşı en ateşli muhalefetin ve düşmanlığın yükselmesine neden oldu. Mesih İsa'da Allah'a adanmışlıkla yaşamak isteyenlerin hepsi⁸ için de öyle olacaktır. Doğruluk ile günah, sevgi ile nefret, gerçek ile yalan arasında bastırılmaz bir çelişki vardır. Bir kimse Mesih'in sevgisini ve kutsallığın güzelliğini sunduğunda, Şeytan'ın krallığının tebaasını çekerek oradan uzaklaştırmaktadır, bu nedenle kötülüğün efendisi buna karşı koymak üzere harekete geçer. Kendisine Mesih'in ruhu aşılarmış olan herkesi baskı ve zulüm beklemektedir. Zulmün niteliği zamana göre değişir, ancak temel ilkesi –altında yatan ruh– Habil'in zamanından beri⁹ Rabb'in seçilmişlerini öldürenin aynısıdır.

İnsanlar Allah'la uyumlu olarak yaşamaya çalıştıklarında, çarmih engelinin ortadan kalkmadığını göreceklerdir. Yönetimler, hükümler ve göksel yerlerdeki kötülüğün ruhsal güçleri,¹⁰ göğün yasına itaat eden herkese karşı cephe alırlar. Bu nedenle, zulüm Mesih'in öğrencilerine acı vermek bir yana sevinç getirmelidir, zira bu Efendileri'nin adımlarını izlemekte olduklarının bir işaretidir.

Rab, halkına denenmelerden muafiyet vaat etmiş olmamasına rağmen, bundan çok daha iyi olanı vaat etmiştir.

8 Bkz. 2. Timoteos 3:12. Çev.

9 Bkz. Yaratılış 4:4–12 Çev.

10 Bkz. Efesliler 6:12. Çev.

“Günlerin nasılsa, kuvvetin öyle olacaktır” demiştir. “Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır” (Yasanın Tekrarı 33:25 [KM]; 2. Korintliler 12:9). O’nun uğruna kızgın fırına girmeye çağrıldıysanız, İsa Babil’deki üç sadık gençle birlikte olduğu gibi,¹¹ sizin de yanınızda olacaktır. Kurtarıcıları’nı sevenler, O’nunla aşağılanmayı ve kınanmayı paylaşmak için her fırsata sevineceklerdir. Rableri’ne karşı duydukları sevgi, O’nun uğruna acı çekmeyi tatlı hale getirir.

Şeytan her çağda Allah’ın halkına zulmetmiştir. Onlara işkence etmiş ve onları öldürmüştür, fakat onlar ölümden fatihler olmuşlardır. Sarsılmaz imanlarıyla, Şeytan’dan daha kudretli Biri’ni gözler önüne sermişlerdir. Şeytan bedene işkence ederek öldürebilir, fakat Mesih’le birlikte Allah’ta saklı olan hayata¹² dokunamazdı. İnsanı zindan duvarları arasında hapsedebilir, fakat ruhu bağlayamazdı. Onlar, kasvetin ardından yüceliğe bakarak, şöyle diyebiliyorlardı: “Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değer.” “Geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır” (Romalılar 8:18; 2. Korintliler 4:17).

Denemeler ve zulümle, Allah’ın yüceliği –karakteri– O’nun seçilmiş olanlarında gözler önüne serilecek. Dünya tarafından nefret edilen ve zulme uğrayan Allah’ın kilisesi, Mesih’in okulunda eğitilir ve terbiye edilir. Yeryüzünde dar yollarda yürür; sıkıntı ocağında¹³ arıtılırlar. Mesih’i şiddetli çatışmalarda izler; özveri gösterir ve acı hayal kırıklıklarını yaşarlar; ancak acı verici tecrübeleri onlara günahın verdiği suçluluğu ve kederi öğretir, bu nedenle günaha nefretle bakarlar. Mesih’in acılarına hissedar olduklarından, yollarında O’nun yüceliğine de hissedar olmak yazılmıştır. Peygamber

11 Bkz. Daniel 3. bölüm. Çev.

12 Bkz. Koloseliler 3:3. Çev.

13 Bkz. Yeşaya 48:10. Çev.

kutsal görümde Allah'ın halkının zaferini görmüştür. Şöyle der: “Ateşle karışık camdan deniz gibi bir şey gördüm. ... zafer kazananlar, ellerinde Tanrı'nın verdiği lirlere cam denizin üzerinde durmuşlardı. Tanrı kulu Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini söylüyorlardı: ‘Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Senin işlerin büyük ve şaşılması işlerdir. Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir.’” “Bunlar o büyük sıkıntıdan geçip gelenlerdir. Kaftanlarını Kuzu'nun kanıyla yıkamış, bembeyaz etmişlerdir. Bunun için, Tanrı'nın tahtı önünde duruyor, tapınağında gece gündüz O'na tapınıyorlar. Tahtta oturan, çadırını onların üzerine gelecek” (Vahiy 15:2, 3; 7:14, 15).

*“İnsanlar size sövüp zulmettikleri... zaman ne mutlu size!”
Matta 5:11.*

Şeytan, düşüşünden beri aldatmaca ile çalışmaktadır. Allah'ı yanlış tanıttığı gibi, temsilcileri aracılığıyla Allah'ın çocuklarını da yanlış tanıtır. Kurtarıcı “Sana edilen hakaretlere ben uğradım” diyor (Mezmun 69:9). Aynı şekilde O'nun öğrencileri de bu hakaretlere uğrar.

İnsanlar arasında dolaşanlardan, İnsanoğlu kadar zalimce iftiralara uğrayan biri olmadı. O, Allah'ın kutsal yasasının ilkelerine sadakatle itaat ettiği için, insanların aşağılamalarına ve alaylarına hedef oldu. O'ndan nedensiz yere nefret ettiler.¹⁴ Ancak O, düşmanlarının önünde sükunetle durdu, kınanmanın Mesih imanlısının mirasının bir parçası olduğunu beyan ederek, izleyicilerine kötülüğün oklarını nasıl karşılamaları gerektiğini bildirdi ve zulüm altında yıkılmamalarını öğütledi.

İftira itibarı karartsa da, karakteri lekeleyemez. Bu, Allah'ın korumasındadır. Günaha rıza göstermediğimiz sürece, cana leke sürebilecek, insani olsun şeytani olsun, hiçbir

14 Bkz. Mezmun 35:19; 69:4. Çev.

güç yoktur. Kalbini Allah'ta bırakan bir insan, en sıkıntı verici denemelerde ve en cesaret kırıcı ortamlarda dahi, refah zamanındayken olduğu gibi, Allah'ın ışığının ve lütfunun kendisiyle beraber olduğunun apaçık görüldüğü zamanki gibi olur. Sözleri, güdülere, eylemleri yanlış yansıtılıp çarpıtılabilir, fakat buna aldırılmaz, zira daha büyük kazancı söz konusudur. Musa gibi, "Görünmez Olan'ı görür gibi" dayanır (İbraniler 11:27); "görünen şeylere değil, görünmeyenlere" bakar (2. Korintliler 4:18).

Mesih, insanlarca yanlış anlaşılan ve yanlış yansıtılan her şeyden haberdardır. O'nun çocukları ne kadar kötülüğe uğrasalar ve aşağılansalar da, sakın bir sabır ve itimatla bekleyebilirler; zira açığa çıkarılmayacak hiçbir sır yoktur,¹⁵ ve Allah'ı şerefliendirenler O'nun tarafından insanların ve meleklerin huzurunda şerefliendirileceklerdir.

İsa, "insanlar size hakaret ettikleri ve zulmettikleri zaman" diyor, "sevinin ve sevinçle coşun!"¹⁶ Ve dinleyicilerinin dikkatini "sıkıntılarda sabır örneği olarak" Rabb'in adıyla konuşmuş olan peygamberlere çekti (Yakup 5:10). Adem'in çocuklarından ilk Mesih imanlısı olanı, Habil, şehit olarak öldü. Hanok Allah'la birlikte yürüdü ve dünya onu tanımadı.¹⁷ Nuh'a bağnaz ve yaygaracı denilerek alay edildi. "Başkaları alaya alınıp kamçlandı, hatta zincire vurulup hapsedildi." "Başkalarıysa salıverilmeyi reddederek dirilip daha iyi bir yaşama kavuşma umuduyla işkencelere katlandılar" (İbraniler 11:36, 35).

Allah'ın seçilmiş habercileri her çağda aşağılandı ve zulüm gördü, ancak çektikleri sıkıntılar aracılığıyla Allah bilgisi dört bir yana yayıldı. Mesih'in her izleyicisi safları katılmalı ve aynı işi sürdürmelidir; ve bunu düşmanlarının gerçeğe karşı hiçbir şey yapamayacaklarını, ancak gerçek hesabına çalışabile-

15 Bkz. Markos 4:22; Luka 8:17. Ed.

16 Bkz. Matta 5:11, 12. Çev.

17 Bkz. Yaratılış 5:21-24; İbraniler 11:5. Çev.

ceklerini bilerek yapmalıdır. Allah, gerçeğin öne çıkarılmasını ve incelenerek tartışılmasını amaçlar, hatta bunu gerçeğe karşı gösterilen aşağılama aracılığıyla bile yapar. İnsanların zihinleri kışkırtılmalıdır; vicdan özgürlüğünü sınırlamak için ortaya konulan her çatışma, her kınama, her çaba, Allah'ın aksi halde uyuklayacak olan zihinleri uyandırmak için kullandığı araçtır.

Bu sonuç Allah'ın elçilerinin tarihinde ne kadar da sık görülmüştür! Asil ve belagatli İstefanos Sanhedrinin kışkırtmasıyla taşlanarak öldürüldüğünde, müjde davası hiçbir kayba uğramamıştı. Yüzünü aydınlatan göğün ışığı, ölürken ettiği duasındaki ilahî merhamet, yanında duran yobaz Sanhedrin üyesinin vicdanına keskin bir ikna oku gibi saplandı, ve zulmeden Ferisi Saul, Mesih'in adını Yahudi olmayan ulusların, kralların ve İsrailoğullarının önünde taşımak için bir araç olarak seçildi. Ve bundan çok sonra, yaşlı Pavlus Roma'da hapis tutulduğu evinden şunları yazdı: "Gerçi kimi Mesih'i kıskançlık ve rekabetle... temiz yürekle değil, bencil tutkularla duyuruyorlar. Böylece tutukluluğumda bana sıkıntı vereceklerini sanıyorlar... İster art niyetle ister içtenlikle olsun, her durumda Mesih duyurulmuş oluyor" (Filipililer 1:15-18). Pavlus'un tutuklanmasıyla müjde dört bir yana yayıldı ve Sezar'ın sarayında dahi Mesih'e canlar kazanıldı. Şeytan'ın yok etme çabalarıyla, Allah'ın "diri ve kalıcı" olan sözünün 'çürümez' tohumu insanların kalplerine ekildi (1. Petrus 1:23); Mesih'in adı O'nun çocuklarının baskıya ve zulme uğramalarıyla yüceltildi ve canlar kurtarıldı.

Baskı ve kınamanın zulumü arasından Mesih'e tanıklık edenlerin gökteki ödülü büyüktür. İnsanlar dünyevi malların peşinde iken, İsa onlara göksel ödülü gösterir. Fakat her şeyi gelecek hayata yerleştirmez; [ödül] burada başlar. Eski zamanda Rab İbrahim'e görünerek, ona "Ben sana kalkanım, senin çok büyük mükâfatım" dedi (Yaratılış 15:1 [KM]).

MUTLULUK VAATLERİ

Mesih'i izleyen herkesin ödülü budur. Yehova¹⁸ İmmanuel –kendisinde “bilginin ve bilgeliğin bütün hazinelerinin saklı olduğu” Kişi, “Tanrılığın bütün doluluğunun bedence... bulun[duğu]” Kişi (Koloseliler 2:3, 9)– kalp O'nun niteliklerini kazanmaya gitgide daha fazla açıldıkça, O'nunla duygudaşlık kazanabilmek, O'nu tanımak, O'na sahip olmak; O'nun sevgisini ve kudretini bilmek, Mesih'in asla sonu gelmeyecek zenginliklerine sahip olmak, “Allah'ın tüm doluluğuyla dolasınız” diye “genişliğin, uzunluğun, derinliğin, yüksekliğin ne olduğunu” gitgide daha çok anlamak; “ve bilgiyi çok aşan Mesih'in sevgisini bilmek” (Efesliler 3:18, 19 [Kİ]) – işte “RAB'be kulluk edenlerin mirası şudur: onların gönenci bendendir' diyor RAB” (Yeşaya 54:17).

Filipi'deki zindanda gece yarısı dua ederek Allah'a ilahiler söyledikleri zaman, Pavlus ve Silas'ın kalplerini dolduran işte bu sevinçti. Mesih orada yanlarındaydı, ve O'nun mevcudiyetinin ışığı, gökteki sarayların görkemiyle, içinde buldukları kasveti aydınlatıyordu. Pavlus Roma'da, müjdenin yayılışını gördüğünde, vurulduğu zincirlere aldırış etmeden şunları yazıyordu: “buna seviniyorum, sevineceğim de” (Filipililer 1:18). Ve Mesih'in dağdaki sözleri, Pavlus'un zulmün göbeğindeki Filipi kilisesine gönderdiği mesajında yeniden yankılanmaktadır: “Rab'de her zaman sevinin; yine söylüyorum, sevinin!” (Filipililer 4:4).

“Yeryüzününün tuzu sizsiniz.” Matta 5:13.

Tuz koruyucu özelliklerinden ötürü değerlidir; Allah da kendi çocuklarına tuz dediğinde, onları kendi lütfunun teba-

18 İbranice Eski Ahit'te (Tevrat, Zebur) ilahî isim olan YHWH'in harf çevirisidir. KM'de “Yehova” (KK'nin birkaç ayetinde “Yahve”) olarak yazılan sözcüktür. Çev.

ası yapmaktaki amacının, başkalarını kurtarma işinde aracılar olabilmeleri olduğunu onlara öğretmektedir. Allah'ın tüm dünyanın önünde bir halk seçmekteki amacı, yalnızca onları oğullar ve kızlar olarak evlat edinmesi değil, aynı zamanda dünyanın onlar aracılığıyla kurtuluş sağlayan lütfu kabul edebilmesiydi (Titus 2:11). Allah İbrahim'i seçtiğinde, bu salt Allah'ın yakın dostu olması üzere değil, fakat aynı zamanda Rabb'in uluslara bahşetmeyi arzuladığı hususi ayrıcalıklar için aracı olması üzere idi. İsa, çarmıha gerilmesinden önce öğrencileriyle birlikte ettiği son duasında "Onlar da gerçekle kutsal kılınsınlar diye kendimi onların uğruna adıyorum" demişti (Yuhanna 17:19). Aynı şekilde, gerçek aracılığıyla arındırılan Mesih imanlıları da dünyayı mutlak ahlaki yozlaşmadan koruyacak olan kurtarıcı özelliklere sahip olacaklardır.

Tuz, eklendiği maddeyle karışmalıdır; koruyabilmesi için içeri işleyerek aşılmalıdır. Aynı şekilde, insanlara kişisel temas ve birliktelik yoluyla, müjdenin kurtarıcı gücüyle ulaşılır. İnsanlar kitleler halinde değil, bireysel olarak kurtulur. Kişisel etki bir güçtür. Faydalı olmayı arzu ettiğimiz insanlara yaklaşmalıyız.

Tuzun tadı Mesih imanlısının hayati gücünü temsil eder – kalpteki İsa sevgisi, hayata egemen olan Mesih'in doğruluğu. Mesih'in sevgisi yayılcı ve etkindir. Eğer bizde yaşıyorsa, dışarı akarak başkalarına da geçecektir. Kalpleri bizim özverili ilgi ve sevgimizle ısınana dek onlara yaklaşmalıyız. Samimi imanlılar hayat enerjisi yayarlar, bu enerji nüfuz edicidir ve kendileri için çalıştıkları canlara yeni manevi güç verir. Dönüştürücü işi yapan insanın kendi gücü değil, Kutsal Ruh'un gücüdür.

İsa şu ciddi uyarıyı ekledi: "Tuz tadını yitirirse, bir daha ona nasıl tuz tadı verilebilir? Artık dışarı atılıp ayak altında çiğnenmekten başka işe yaramaz."¹⁹

19 Bkz. Matta 5:13. Çev.

İnsanlar Mesih'in sözlerini dinlerken, tadını yitirdiği ve dolayısıyla faydasız hale geldiği için atıldığı yollarda parlayan beyaz tuzu görebiliyorlardı. Bu örnek Ferisilerin durumunu ve inançlarının toplum üzerindeki etkisini çok iyi temsil ediyordu. Allah'ın lütfunun gücünün kendisinden ayrıldığı, bu nedenle soğuk ve Mesih'siz kalan her canın yaşamını simgelemektedir. İman ikrarı ne olursa olsun, böyle birisine insanlar ve melekler tarafından tatsız ve çekilmez biri gözüyle bakılır. Mesih böylelerine şunları söylüyor: "Keşke ya soğuk ya sıcak olsaydın! Oysa ne sıcak ne soğuksun, ılıksın. Bu yüzden seni ağızımdan kusacağım" (Vahiy 3:15, 16).

Kişisel Kurtarıcı olarak Mesih'e yaşayan bir iman olmadan, şüpheli bir dünyada etkimizi hissettirmemiz imkânsızdır. Kendimizin sahip olmadığı şeyi başkalarına veremeyiz. İnsanoğlunun bereketlenmesi ve yüceltilmesi için yapacağımız etki, Mesih'e gösterdiğimiz kendi bağlılığımız ve adanmışlığımızla doğru orantılıdır. Gerçek bir hizmet, hakiki sevgi, deneyim gerçekliği yoksa, yaşamda yardım etmek için hiçbir güç, gökle hiçbir bağlantı, ve Mesih'in tadından hiçbir iz yoktur. Kutsal Ruh bizi İsa'da olan gerçeği dünyaya iletmek için araçlar olarak kullanamadığı müddetçe, tadını yitiren ve tamamen değersiz olan tuzdan farksızız. Mesih'in lütfunun bizde eksik olması yüzünden, kendisine iman etme iddiasında olduğumuz hakikatin hiçbir kutsama gücünün olmadığını tüm dünyaya ilan ederiz; böylece, etkimiz olduğu kadarıyla, Allah'ın sözünü tamamen tesirsiz hale getiririz. "İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çıkaran bakırdan ya da çınlayan zilden farkım kalmaz. Peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem, her bilgiye sahip olsam, dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim. Varımı yoğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz" (1. Korintliler 13:1-3).

BEREKET DAĞI'NDAN DÜŞÜNCELER

Sevgi kalbi doldurduğunda başkalarına doğru akacaktır, onlardan gelen iyilikler nedeniyle değil, ancak sevginin eylem ilkesi olması nedeniyle. Sevgi, karakteri tadil eder, güdülere hükmeder, düşmanlığı bastırır ve hisleri asilleştirir. Bu sevgi evren kadar geniştir ve melek işçilerin sevgisiyle uyum içindedir. Kalpte beslenip büyütüldüğünde tüm hayatı tatlılaştırır ve bereketlerini dört bir yana döker. Bizi yeryüzünün tuzu haline getirebilecek olan sadece ve sadece budur.

“Dünyanın ışığı sizsiniz.” Matta 5:14.

İsa halka öğretirken, derslerini ilginç hale getiriyor ve dinleyicilerine çevrelerindeki doğa sahnelerinden pek çok örnek vererek onların dikkatini canlı tutuyordu. Henüz sabah vaktinde insanlar bir araya gelmişlerdi. Mavi gökte gitgide yükselmekte olan parlak güneş, vadilerde ve dağların dar geçitlerinde gizlenen gölgeleri kovalıyordu. Doğu göklerinin parlaklığı henüz zayıflamamıştı. Gün ışığı bölgeyi ihtişamıyla dolduruyordu; gölün durgun yüzeyi altın ışığı yansıtıyor ve gül pembesi sabah bulutlarını aksettiriyordu. Her bir tomurcuk, çiçek ve yapraklı bahar dalı, çiy damlacıklarıyla pırıldıyordu. Doğa yeni bir günün bereketiyle gülümsüyor, kuşlar ağaçların arasında tatlı tatlı şakıyorlardı. Kurtarıcı, önce önünde duran topluluğa, sonra da yükselen güneşe bakarak, öğrencilerine “Dünyanın ışığı sizsiniz” dedi. Güneşin sevgi rotasında ilerlediği, gecenin gölgelerini dağıtarak dünyayı hayata uyandırdığı gibi, Mesih’in izleyicilerinin de kendi görevlerinde ilerleyerek, göğün ışığını yanılığının ve günahın karanlığında bulunanların üzerine dökmeleri gerekir.

Sabahın parlak ışığında tepelerin etrafındaki kasabalar ve köyler açıkça görülüyor, sahneye çekici bir özellik katıyordu.

İsa onlara işaret ederek “Tepeye kurulan kent gizlenemez”²⁰ dedi. Ve şöyle ekledi: “Kimse kandil yakıp tahıl ölçüğünün altına koymaz. Tersine, kandillğe koyar; evdekilerin hepsine ışık sağlar.”²¹ İsa’nın sözlerini dinleyenlerin çoğu, tek odadan ibaret ve kandillikteki tek bir kandilin tüm evdekileri aydınlattığı fakirhanelerde oturan köylüler ve balıkçılardı. Buna rağmen İsa şunları söyledi: “Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız’ı yüceltsinler!”²²

Düşkün insanın üzerine, Mesih’ten kaynaklanan ışıktan başka hiçbir ışık parlamamıştır ve parlamayacaktır. Kurtarıcı İsa, günah içinde yüzen bir dünyanın karanlığını aydınlatabilecek tek ışıktır. Mesih hakkında şöyle yazılmıştır: “Yaşam O’ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı” (Yuhanna 1:4). O’nun öğrencileri O’ndaki yaşamı alarak ışık taşıyıcılar olabilirlerdi. Candaki Mesih’in yaşamı, O’nun karakterde ortaya konulan sevgisi, onları dünyanın ışığı yapacaktı.

İnsanlığın özünde ışık yoktur. Mesih’ten ayrı olduğumuzda yakılmamış bir mum gibiyiz, yüzü güneşten öteye döndüğü zamanki ay gibiyiz; dünyanın karanlığına tutabileceğimiz tek bir ışık şüamız bile yoktur. Fakat Doğruluk Güneşi’ne doğru döndüğümüzde, Mesih’le temas kurduğumuzda, tüm can ilahî mevcudiyetin parlaklığı ile ışıldar.

Mesih’in izleyicileri insanlar arasında bir ışıktan daha fazlası olmalıdırlar. Onlar dünyanın ışığıdır. İsa, kendi adını söyleyen herkese, ‘Siz kendinizi Bana verdiniz, Ben de sizi kendi temsilcilerim olarak dünyaya verdim’ der. Baba’nın O’nu dünyaya gönderdiği gibi, O da “ben de onları dünyaya gönderdim” diye beyan eder (Yuhanna 17:18). Mesih Baba’nın açıklanması için bir araç olduğu gibi, biz de Mesih’in açıklanması için araç olmalıyız. Kurtarıcımız büyük bir ışık kaynağı olsa da,

20 Bkz. Matta 5:14. Ed.

21 Bkz. Matta 5:15. Ed.

22 Bkz. Matta 5:16. Ed.

ey Hristiyan, O'nun insanlık aracılığıyla açıklandığını unutmama. Allah'ın bereketleri insanlar aracılığıyla verilmektedir. Mesih'in kendisi dünyaya İnsanoğlu olarak geldi. İlahî tabiatla birleşen insanlık, insanlığa dokunmalıdır. Mesih'in kilisesi, Efendi'nin her bir öğrencisi, Allah'ı insanlara açıklamak üzere gök tarafından atanan araçlardır. Görkemli melekler sizin aracılığınızla, mahvolmaya hazır canlara göğün ışığını ve kudretini iletmek için beklemektedirler. İnsani aracı kendisine verilen görevi tamamlamakta başarısız mı olacak? Öyleyse, dünya vaat edilmiş olan Kutsal Ruh'un tesirinden o ölçüde mahrum kalır!

Fakat İsa öğrencilere "Işığınızı parlatmaya çalışın" dedi; "Parlasın" dedi. Mesih kalpte ikamet ediyorsa, O'nun mevcudiyetinin ışığını gizlemek imkânsızdır. Mesih'in izleyicileri olma iddiasındakiler dünyanın ışığı değilse, bunun nedeni hayati gücün onları terk etmiş olmasıdır; verecek ışıkları yoksa, bunun nedeni ışık Kaynağı ile temaslarının olmamasıdır.

Her çağda "içlerinde olan Mesih Ruhunu" (1. Petrus 1:11) Allah'ın gerçek çocuklarını kendi çağlarının insanları için ışık haline getirmiştir. Yusuf Mısır'da bir ışık taşıyıcıydı. Paklığı, iyilikseverliği ve hayırlı evlatlara yaraşır sevgisiyle, putperestlerden oluşan bir ulusun ortasında Mesih'i temsil ediyordu. İsraililer Mısır'dan çıkıp Vaat Edilen Ülke'ye doğru giderken, içlerinde bulunan sadıklar çevre uluslara ışık oldular. Onlar aracılığıyla Allah dünyaya açıklandı. Babil'deki Daniel ve yoldaşlarından,²³ Pers krallığındaki Mordekay'dan,²⁴ kraliyet saraylarının karanlığı arasında görkemli ışık huzmeleri parladı. Benzer şekilde, Mesih'in öğrencileri de göğe giden yolda ışık taşıyıcılar olarak görevlendirilmişlerdir; onlar aracılığıyla, Baba'nın merhameti ve iyiliği, Allah'ın yanlış anlaşılmasından dolayı karanlıkla kuşatılmış olan bir dünyaya ilan edilir.

23 Bkz. Daniel 1., 2. ve 3. bölümler. Çev.

24 Bkz. Ester 2:19-23; 6. bölüm. Çev.

Onların iyi işlerini gören diğerleri gökteki Baba'yı yüceltmeye sevk edilir; zira evrenin tahtında, karakteri övgüye ve örnek alınmaya layık bir Allah'ın oturmakta olduğu ilan edilmiştir. Kalpte parlayan ilahî sevgi, yaşamda sergilenen Mesih'e yaraşır uyum, dünyanın insanlarına, mükemmelliğini takdir edebilmeleri için bahşedilen, göğün bir anlık görünümüdür.

İnsanlar "Tanrı'nın bize olan sevgisi[ne]" inanmaya bu şekilde sevk edilirler (1. Yuhanna 4:16). Böylece bir zamanlar günahlı ve yozlaşmış olan kalpler, "büyük sevinç içinde lekesiz olarak [O'nun] yüce huzuruna" çıkarılmak üzere, arındırılarak dönüşüm geçirir (Yahuda 24).

Kurtarıcı'nın "Dünyanın ışığı sizsiniz" sözleri, O'nun izleyicilerine dünya çapında bir görev verdiğine işaret eder. Mesih'in zamanında, bencillik, gurur ve önyargı kutsal öğütlerin koruyucusu olarak atanan ulus ile yerküredeki diğer tüm uluslar arasına sağlam ve yüksek bir bölünme duvarı örmüştü. Ancak Kurtarıcı tüm bunları değiştirmeye gelmişti. İnsanların onun dudaklarından duydukları sözler, daha önce bir rahipten ya da hahamdan duyduklarına hiç benzemiyordu. Mesih bölünme duvarını, kendini beğenmişliği, ulusçuluğun bölücü önyargısını yıkar ve tüm insanlık ailesi için aynı sevgiyi öğretir. İnsanları, bencilliklerinin kendilerini tuttuğu dar çemberden çıkarır; tüm bölgesel sınırları ve yapay toplumsal ayrımları ortadan kaldırır. Komşular ile yabancılar, dostlar ile düşmanlar arasında hiçbir fark gözetmez. Bize, muhtaç durumdaki tüm canlara komşumuz, dünyaya da etkinlik alanımız olarak bakmayı öğretir.

Allah, güneşin ışınlarının yerkürenin en uzak köşelerine işlediği gibi, müjdenin ışığının da yeryüzündeki her cana ulaşmasını tasarlar. Mesih'in kilisesi Rabbimiz'in amacını yerine getiriyor olsaydı, karanlıkta ve ölüm ülkesinde ve gölgesinde oturmakta olan herkesin üzerine ışık dökülürdü. Kilisenin üyeleri, bir araya toplanıp sorumluluktan ve haçı taşımaktan

kaçınmak yerine tüm ülkelere dağılacaklar, Mesih'in ışığının kendilerinden parlamasına izin vererek, canların kurtuluşu için O'nun çalıştığı gibi çalışacaklardı, böylece "göksel ege-menliği bu müjdesi"²⁵ tüm dünyaya hızla iletilecekti.

Allah'ın, Mezopotamya ovalarındaki İbrahim'den, bu çağda yaşayan bizlere kadar, kendi halkını çağırmaktaki amacı, bunun yerine gelmesidir. O, "Seni kutsayaca[ğım]... bereket kaynağı olacaksın" der (Yaratılış 12:2). Mesih'in, müjde peygamberi aracılığıyla söylenen ve Dağdaki Vaaz'da tekrar yankılanan sözleri, bu son nesilde yaşayan bizler içindir: "Kalk, parla; çünkü Işık geliyor, RAB'bin yüceliği üzerine doğuyor" (Yeşaya 60:1). Ruhunuzun üzerine Rabb'in görkemi doğduysa, "on binlerin arasında seçkin olan"²⁶ ve "tepeden tırnağa güzel"²⁷ olan Kişi'nin güzelliğini gördüyseniz, O'nun görkemini mevcudiyetiyle canlarınız ışıladıysa, bu söz Efendi'den size gönderilmiştir. Mesih'le birlikte başkalaşım dağında durdunuz mu? Aşağıdaki düzlükte Şeytan'ın esir ettiği canlar bulunmaktadır; kendilerini özgür kılacak olan iman ve dua sözünü beklemektedirler.

Yalnızca Mesih'in görkemini tefekkür etmemiz değil, O'nun mükemmelliğinden bahsetmemiz de gereklidir. Yeşaya Mesih'in görkemini görmekle kalmadı, O'nun hakkında konuştu da. Davut derin düşüncelere dalmışken, ateş yandı; ve o diliyle konuştu. O Allah'ın harika sevgisi üzerinde derin derin düşünürken, gördüğü ve hissettiği şeyler hakkında konuşmadan edemezdi. Kim imanla harika kurtuluş planını, Allah'ın biricik Oğlunun yüceliğini görüp de onun hakkında konuşmaz? Mesih'in ölümünde Golgota'daki haç üzerinde, mahvolmayalım, ama sonsuz hayatımız olsun diye beyan edilen, sırrına erişilmez sevgiyi kim tefekkür edebilir – kim bunu

25 Bkz. Matta 4:23; 9:35; 24:14; Markos 1:14. Çev.

26 Bkz. Ezgiler Ezgisi 5:10 (KM). Çev.

27 Bkz. Ezgiler Ezgisi 5:16. Çev.

görür de, Kurtarıcı'nın görkemini överek göklere çıkaracak sözleri olmaz?

“O'nun tapınağında herkes ‘Yücesin!’ diye haykırır” (Mezmur 29:9). İsrail'in tatlı dilli ozanı O'na lir ile övgüler söyleyerek, şöyle dedi: “Düşüneceğim harika işlerini, insanlar büyüklüğünü, yüce görkemini konuşacak. Yaptığın müthiş işlerin gücünden söz edecekler, ben de senin büyüklüğünü duyuracağım” (Mezmur 145:5, 6).

Golgota'daki haç insanların üzerinde çok yükseklere kaldırılmalı, zihinlerini meşgul ederek düşüncelerini yoğunlaştırmalıdır. Bundan sonra tüm ruhsal yetiler, doğrudan Allah'tan gelen ilahî güçle dolacaktır. Bundan sonra, enerjiler Efendi için samimiyetle çalışmak üzere yoğunlaşacaktır. İşçiler, yeryüzünü aydınlatmak için yaşayan araçlar olarak, dünyaya ışık huzmeleri yayacaklardır.

Mesih, kendisine teslim olan her insani aracıyı büyük bir memnuniyetle kabul eder. O, dünyaya beden almış sevginin sırlarını anlatabilmek için, insani olanı ilahî olanla bir araya getirir. Bunu sözle anlatın, duayla anlatın, ilahiyle anlatın; O'nun yüceliğine dair bildiriye her yerde ilan edin, ve ötelerdeki bölgelere doğru yola devam edin.

Sabırla katlanılan denenmeler, minnettarlıkla alınan bereketler, cesaretle karşı durulan ayartılar, alışkanlıkla açığa vurulan alçakgönüllülük, nezaket, merhamet ve sevgi, hayat ışığının hiç aydınlatmadığı bencil kalbin karanlığının aksine, karakterde parıldayan ışıklardır.

3. Bölüm

Yasa'nın Ruhsallığı

*“Ben ortadan kaldırmaya değil, ama yerine getirmeye geldim.”
Matta 5:17 (Kİ).*

Sina Dağı'nda gök gürlemeleri ve alevler arasında yasa ilan eden Mesih'ti. Allah'ın görkemi yakıp tüketen ateş gibi zirvesine indi, ve dağ Rabb'in mevcudiyetiyle sarsıldı. Yerde secde etmiş vaziyette bulunan İsrail topluluğu, yasanın kutsal hükümlerini huşu içinde dinlemişlerdi. Mutluluk Vaatleri Dağı'ndaki manzarayla ne büyük bir tezat! Yaz güneşi altında, kuşların cıvıltılarından başka sessizliği kıran tek bir ses duyulmazken, İsa kendi krallığının ilkelelerini açıkladı. Ancak, o gün insanlara derin sevgi tonlarıyla konuşan Mesih, aslında onlara Sina Dağı'nda ilan edilen yasanın ilkelerini açmaktaydı.

Yasa verildiğinde, Mısır'daki uzun esaretle aşağılanmış halde olan İsrail'in Allah'ın kudreti ve ihtişamından etkilenmesi gerekiyordu; ancak O kendisini onlara bir sevgi Tanrısı'ndan farksız olarak açıkladı.

YASA'NIN RUHSALLIĞI

“RAB sina Dağı’ndan geldi,
Halkına Seir’den doğdu
Ve Paran Dağı’ndan parladı.
On binlerce kutsalıyla birlikte geldi,
Sağ elinde halkı için alev alev yanan ateş vardı.
Ya RAB, Halkları gerçekten seversin,
Bütün kutsallar elinin altındadır.
Ayaklarına kapanır,
Sözlerini dinlerler.”
Yasanın Tekrarı 33:2, 3.

Rab, çağların kıymetli mirası olan şu harika sözlerle, kendi görkemini Musa’ya açıkladı: “Ben RAB’bim ...RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım” (Mısır’dan Çıkış 34:6, 7).

Sina Dağı’nda verilen yasa, sevgi ilkesinin ifadesi, göğün yasaının yeryüzüne indirilmiş haliydi. Bir Arabulucu’nun eliyle yürürlüğe konulmuştu – gücüyle insanların kalplerini bu yasanın ilkeleriyle uyumlu hale getirebilecek olan Kişi tarafından duyurulmuştu. Allah, İsrail’e “Benim kutsal halkım olacaksınız” emrini verdiğinde, yasanın amacını açıklamıştı (Mısır’dan Çıkış 22:31).

Fakat İsrail yasanın ruhsal niteliğini kavramamıştı, çoğunlukla da sözde itaatleri kalbin sevginin egemenliğine teslimiyetinden ziyade, şekil şartlarının ve törenlerin yerine getirilmesinden ibaretti. İsa karakteri ve çalışmasıyla insanlara Allah’ın kutsal, müşfik ve babacan niteliklerini gösterdiği ve salt törensel itaatin değersizliğini ortaya koyduğu zaman, Yahudi önderleri O’nun sözlerindeki mesajı almadılar, anlamadılar. O’nun yasanın şartlarını fazlasıyla hafife aldığını düşünüyorlardı; O, Allah tarafından verilmiş görevlerinin özünü teşkil eden gerçekleri önlerine koyduğunda ise, onlar,

yalnızca dışarıdan görünene bakarak, O'nu yasayı ortadan kaldırmaya çalışmakla suçluyorlardı.

Mesih'in sözleri, sükunetle söylenmiş olmalarına rağmen, insanların kalplerini harekete geçiren bir ciddiyet ve kudretle ifade edilmişlerdi. Hahamların ruhtan yoksun geleneklerinin ve katı kurallarının bir tekrarını işitmek için kulak verdiler, fakat boşuna. Onlar "O'nun öğretişine şaşıp kaldı. Çünkü onlara kendi din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi öğretiyordu" (Matta 7:28, 29). Ferisiler kendi öğretim tarzları ile Mesih'in tarzı arasındaki muazzam ayrılığı fark ettiler. Gerçeğin haşmetinin, paklığının ve güzelliğinin, derin ve nazik etkisiyle birlikte, pek çok zihinde sağlam biçimde yer etmeye başladığını görüyorlardı. Kurtarıcı'nın ilahî sevgisi ve şefkati, insanların kalplerini O'na doğru çekiyordu. Hahamlar, halka verdikleri öğretinin tüm anlamının O'nun öğretisi yüzünden hiçe sayıldığını gördüler. Gururlarını okşayan ve ayrıcalıklarını hatırlatan bölünme duvarını yıkıyordu; ve izin verilirse O'nun halkı kendilerinden tamamen uzaklaştıracağından korktular. Bu nedenle, O'nu kalabalıkların gözünden düşürmeyi ve dolayısıyla Sanhedrinin yargılamasına ve idam etmesine imkân sağlamayı umarak, kararlı bir düşmanlıkla takip ettiler.

İsa dağda casuslar tarafından yakından takip ediliyordu; ve doğruluk ilkelerini açıkladığı zaman, Ferisiler O'nun öğretisinin Allah tarafından Sina Dağı'nda verilen hükümlere aykırı olduğu dedikodusunu yaydılar. Kurtarıcı, Musa aracılığıyla verilmiş olan dine ve kurumlara olan imanı bozacak hiçbir şey söylememişti; zira İsrail'in büyük önderinin halkına ilettiği her bir ilahî ışık huzmesi zaten Mesih'ten alınmıştı. Pek çok kişi yüreklerinde O'nun yasayı geçersiz kılmak için gelmiş olduğunu söylese de, İsa ilahî kurallara karşı tavrını yanlış anlaşılması imkânsız bir dille ortaya koymaktadır. O, "Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın" dedi.

YASA'NIN RUHSALLIĞI

Amacının yasanın hükümlerini bir kenara atmak olmadığını beyan eden, insanın Yaratıcısı, yasayı veren Kişi'dir. Doğadaki her şey, gün ışığının zerreciğinden, gökteki dünyalara kadar, yasaya tabidir. Doğal dünyanın düzeni ve uyumu da bu yasalara itaate bağlıdır. Aynı şekilde, tüm akıllı varlıkların yaşamını kontrol üzere doğruluk ilkeleri vardır ve evrenin esenliği bu ilkelere uyuma bağlıdır. Bu yeryüzü henüz yaratılmadan önce, Allah'ın yarasası mevcuttu. Melekler onun ilkeleriyle yönetilirler ve yeryüzünün gökle uyumlu olabilmesi için, insan da ilahî kurallara itaat etmelidir. "Sabah yıldızları birlikte şarkı söylerken, ilahi varlıklar sevinçle çığırdırırken," Mesih Aden bahçesindeki insana yasanın hükümlerini bildirdi (Eyüp 38:7). Mesih'in yeryüzündeki görevi yasayı yok etmek değil, fakat lütfu ile insanın onun hükümlerine itaatinin yeniden sağlamaktı.

İsa'nın dağdaki sözlerini dinleyen sevilen öğrenci, çok sonraları Kutsal Ruh'un ilhamıyla yazarken, yasadaki kalıcı bir yükümlülük olarak söz ediyor. "Günah demek, yasaya karşı gelmek demektir" ve "günah işleyen, yasaya karşı gelmiş olur" diyor (1. Yuhanna 3:4). Sözüünü ettiği yasanın "başlangıçtan sizde olan eski em[ir]" olduğunu da açıkça belirtiyor (1. Yuhanna 2:7 [Kİ]). Yaratılıştaki mevcut olan ve Sina Dağı'nda tekrarlanan yasadaki bahsediyor.

İsa, yasadaki söz ederken "Ben ortadan kaldırmaya değil, ama yerine getirmeye geldim" diyor. Burada "yerine getirmek" ifadesini, Vaftizci Yahya'ya kendi amacının "bütün salâhı yerine getirmek" (Matta 3:15 [Kİ]) olduğunu bildirdiği ifadeyle aynı anlamda kullanmaktadır; yani, yasanın gerekliliğinin ölçüsünü doldurmak, Allah'ın isteğine mükemmel riayetinin bir örneğini teşkil etmek.

O'nun görevi, "Yasa'yı büyük ve yüce kılmak"tı (Yeşaya 42:21). O, yasanın ruhsal niteliğini gösterecek, geniş kapsamlı ilkelerini sunacak ve ebedi yükümlülüğünü açıkça bildirecekti.

İnsanlar arasındaki en asil ve en zariflerin bile yalnızca sönük bir yansıması olduğu; Süleyman'ın ilham ruhuyla hakkında “on binlerin arasında seçkin olan odur” ve “tepeden tırnağa güzel” (Neşideler Neşidesi 5:10–16 [KM]) yazdığı; Davut'un kendisini peygamberlik görünümünde görerek “Sen insanların en güzelisin” (Mezmun 45:2) dediği Mesih'in karakterinin ilahî güzelliği; İsa, Baba'nın kişiliğinin birebir sureti, O'nun yüceliğinin parıltısı;²⁸ özverili Kurtarıcı, yeryüzündeki sevgi yolculuğu boyunca, Allah'ın yasanının karakterinin yaşayan bir açıklamasıydı. O'nun yaşamında, ebedi doğruluk yasalarının altında göksel sevginin ve Mesih'e yarışır ilkelerin yattığı ortaya konulmuştur.

İsa “Yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak”²⁹ dedi. Mesih, yasaya itaat ederek onun değişmez niteliğine tanıklıkta bulundu ve her Adem oğlu ve kızının kendisinin lütfü aracılığıyla ona mükemmel bir şekilde itaat edebileceğini kanıtladı. Dağda, her şey, yani insan nesline ilişkin her şey, kurtuluş planına ilişkin tüm hususlar tamamlanıncaya dek yasadaki en küçük bir harfin dahi eksilmeyeceğini beyan etti. Yasanın yürürlükten kaldırılacağını hiçbir zaman için öğretmez, ancak gözleri insanın ufkunun en uzak kıyısına çevirerek, o noktaya ulaşıncaya dek yasanın yetkisini koruyacağına, bu nedenle hiç kimsenin O'nun görevinin yasanın hükümlerini iptal etmek olduğunu sanmaması gerektiğine dair bize güvence verir. Gök ve yer var olmaya devam ettikçe, Allah'ın yasanının kutsal ilkeleri yürürlükte kalacaktır. O'nun doğruluğu, “ulu dağlar gibi” (Mezmun 36:6 [KM]), yeryüzünü tazeleyen akarsuların fişkırdığı bir bereket kaynağı olarak devam edecektir.

28 Bkz. İbraniler 1:3. Çev.

29 Bkz. Matta 5:18. Çev.

YASA'NIN RUHSALLIĞI

Rabb'in yasaı mükemmel, dolayısıyla da değişmez olduğundan, günahlı insanların onun gerekliliklerinin standardına kendi başlarına ulaşmaları imkânsızdır. İsa işte bu yüzden Kurtarıcımız olarak geldi. O'nun görevi, insanların ilahî tabiata hissedar olmalarını sağlayarak, onları göğün yasaının ilkeleriyle uyumlu hale getirmektir. Günahlarımızı terk ederek Mesih'i Kurtarıcımız olarak kabul ettiğimizde, yasa yüceltilir. Elçi Pavlus soruyor: "Öyleyse biz iman aracılığıyla Kutsal Yasa'yı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Yasa'yı doğruluyoruz" (Romalılar 3:31).

Yeni antlaşmanın vaadi şudur: "Yasalarımı yüreklerine koyacağım, zihinlerine yazacağım" (İbraniler 10:16). Mesih'e dünyanın günahını ortadan kaldıracak Allah Kuzusu olarak işaret eden örnekler sisteminin O'nun ölümünde sona ermesi gerekiyorduydu da, On Emir'de somut bir şekilde dış vurulan doğruluk ilkeleri ebedi taht kadar değişmezdir. Tek bir emrin bile hükmü kaldırılmamış, en küçük bir harf ya da nokta bile değiştirilmemiştir. Muazzam hayat yasaı olarak Cennette insana bildirilen bu ilkeler, yenilenen Cennette de değişmeksizin var olacaktır. Aden bahçesi yeryüzünde yeneden çiçeklendiğinde, Allah'ın sevgi yasaına güneş altındaki her canlı tarafından itaat edilecek.

"Ya RAB, sözün göklerde sonsuza dek duruyor." "Yaptığı her işte sadık ve adildir, bütün koşulları³⁰ güvenilirdir; sonsuza dek sürer, sadakat ve doğrulukla yapılır." "Çoktan beri şehadetlerinden bildim ki, Sen onları ebediyen kurdun" (Mezmurlar 119:89; 111:7, 8; 119:152 [KM]).

30 KK'de "koşullar" olarak çevirilen İbranice kelime, emir, ilke, kural, öğreti vb. kelimelerle de karşılanabilir. Ed.

“Bu buyrukların en küçüğünden birini kim çiğner ve başkalarına öyle öğretirse, Göklerin Egemenliği'nde en küçük sayılacak.” Matta 5:19.

Yani, orada yeri olmayacaktır. Zira bir emri bilinçli olarak çiğneyen biri, ruhta ve gerçekte onlardan hiçbirini tutmuyor demektir. “Yasa'nın her dediğini yerine getirirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa'ya karşı suçlu olur” (Yakup 2:10).

Günahı meydana getiren itaatsizlik eyleminin büyüklüğü değil, fakat Allah'ın ifade edilmiş olan isteğinden en küçük ayrıntıda dahi sapma durumudur; zira bu can ile günah arasında halen bir birliktelik olduğunu gösterir. Kalp, hizmetinde ikiye bölünmüştür. Allah fiilen inkâr edilmekte, O'nun yönetimine karşı isyan edilmektedir.

İnsanlar Rabb'in emirlerinden ayrılmakta ve kendileri için bir sorumluluk standardı belirlemekte özgür olsalardı, farklı fikirlere uygun çeşitli standartlar olur ve yönetim Rabb'in elinden alınır. İnsanın isteği yüceltilir, Allah'ın yüce ve kutsal isteği –kendi yarattığı canlılara ilişkin sevgi amacı– ise lekelenir, küçümsenirdi.

İnsanlar ne zaman kendi yollarını seçseler, Allah'la ihtilafa düşmektedirler. Göğün krallığında yerleri olmayacaktır, zira göğün temel ilkeleriyle savaş halindedirler. Allah'ın isteğini göz ardı etmekle, hem Allah'ın, hem de insanın düşmanı olan Şeytan'ın safında yer almaktadırlar. İnsan, Allah'ın söylediği tek bir sözle değil, pek çok sözle de değil, fakat O'nun ağzından çıkan her sözle yaşayacaktır. Bize ne kadar önemsiz görünürse görünsün, tek bir sözü bile göz ardı edip, güvende olmamız mümkün değildir. Yasanın, insanın hem bu hayattaki hem de gelecek hayattaki iyiliğini ve mutluluğunu amaçlamayan tek bir emri bile yoktur. İnsan, Allah'ın yasasına itaat ettiğinde adeta bir çitle çevrilir ve kötülükten korunur. İlahî olarak kurulmuş olan bu engeli bir noktada yıkan bir

kişi, onun kendisini koruma gücünü yok etmiş olur; zira düşmanın yıkıp yakmak üzere içeri girebileceği bir yol açmıştır.

İlk anne–babamız Allah'ın isteğini bir noktada göz ardı etme riskini alarak, felaket kapaklarını dünyanın üzerine açtılar. Onları örnek alan her birey de benzer bir sonuç alacaktır. Allah'ın yasasının her hükmünün altında O'nun sevgisi yatmaktadır, emirlerden sapan kişi ise kendi mutsuzluğunu ve yıkımını hazırlamaktadır.

“Doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisiler’inkini aşmadıkça, Göklerin Egemenliği’ne asla giremezsiniz!” Matta 5:20.

Yazıcılar ve Ferisiler yalnızca Mesih'i değil, öğrencilerini de rabbinik³¹ törenler ve uygulamaları dikkate almadıkları için günahkârlıkla suçluyorlardı. Din öğretmenleri olarak saygı göstermeye alıştıkları kişilerden gelen kınama ve suçlamalar çoğunlukla öğrencilere şaşkınlık ve sıkıntı veriyordu. İsa bu aldatmacayı açığa çıkardı. Ferisilerin çok büyük kıymet verdiği doğruluk türünün değersiz olduğunu beyan etti. Yahudi ulusu Allah tarafından iltimas edilen özel ve sadık bir halk olduklarını iddia ediyordu; ancak Mesih onların dininin kurtaran imandan yoksun olduğunu örnekleyerek gösterdi. Tüm o gösterişli dindarlıkları, insani icatları ve törenleri, hatta yasanın harici gerekliliklerini övüngen bir tavırla yerine getirmeleri, onları kutsal yapmaya yaramıyordu. Kalpleri pak değildi, karakterleri asil değildi ve Mesih'in karakterine benzemiyordu.

Yasaya dayalı bir din, canı Allah'la uyumlu hale getirmeye yetersizdir. Ferisilerin tövbekârlıktan, şefkatten ve sevgiden yoksun, sert ve katı kuralcılıkları, günahkârlar için sadece tökez oluyordu. Tadını yitirmiş olan tuz gibiydiler; zira dünyayı

31 Rabbinik: Hahamlara veya hahamlığa ilişkin. “Öğretmen” anlamına gelen İbranice “rabbi” kelimesinden türetilmiştir. Bkz. Yuhanna 1:38. Çev.

yozlaşmadan koruyabilecek bir etkileri kalmamıştı. Tek gerçek iman, canı paklamak için “sevgiyle etkisini gösteren imandır” (Galatyalılar 5:6). Karakteri dönüştüren maya gibidir.

Yahudilerin bütün bunları peygamberlerin öğretilerinden öğrenmiş olmaları gerekirdi. Yüzyıllarca önce, canın Allah nezdinde aklanmak için feryadı, Mika peygamberin sözlerinde dile getirilmiş ve yanıt bulmuştu: “RAB’bin önüne ne ile çıkayım, yüce Tanrı’ya nasıl tapınayım? O’nun önüne yakmalık sunuyla mı, bir yaşında danayla mı çıkayım? Binlerce koç sunsam, zeytinyağından on binlerce dere akıtsam, RAB hoşnut kalır mı? ... Ey insanlar, RAB iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız RAB sizden ne istedi?” (Mika 6:6–8).

Hoşea peygamber Ferisiliğin özünü oluşturan düşünceye “İsrail serpilen bir asmaya benzer, [boş] meyvesini veriyor” sözleriyle işaret etmektedir (Hoşea 10:1).³² Yahudiler Allah’a hizmet etme iddiasındayken, gerçekte yalnızca kendi benlikleri için çalışıyorlardı. Doğrulukları, yasayı kendi fikirlerine ve kendi bencil menfaatlerine göre tutma çabalarının meyvesiydi. Bu yüzden de kendilerinden daha iyi olamazdı. Kendilerini kutsal kılma uğraşlarında, kirli bir şeyden temiz bir şey çıkarmaya çabalıyorlardı. Allah’ın yasası O’nun kutsal olduğu gibi kutsal, O’nun mükemmel olduğu gibi mükemmeldir. İnsanlara Allah’ın doğruluğunu sergiler. İn-

32 Bu ayetin İbrancesi şöyle anlaşılabilir: “İsrail boş bir asmadır, kendisine eşittir” veya “İsrail bereketli bir asmadır, kendisine eşittir.” Eğer ikinci örnek kullanılsa (KK’de olduğu gibi), anlam ayetin kalan kısmında açıklanıyor; ancak yazar orijinal İngilizce’de bu kısmı kullanmamıştır, zira İngilizcesi tek cümleyle anlaşılıyor. Ayetin kalan kısmı, “Meyvesi arttıkça, sunakları da arttı. Ülkesi zenginleştikçe, onu güzel dikili taşlarla donattı.” Yani asma (İsrail) bol yapraklarıyla (dindarlıkla) bereketli görünüyor, ancak asmanın meyvesi boş. İsrail iyi meyveden yoksun, zira adakları putlara tapmak için dikilmiş. Bu yüzden ayetin anlamını daha iyi açıklamak için “boş” kelimesi tercüme ekibi tarafından eklenmiştir. Ed.

sanın bu yasayı kendiliğinden tutması imkânsızdır; zira insanın mizacı bozuk, hasarlı ve Allah'ın karakterinden tamamen farklıdır. Bencil kalbin işleri “murdar olanlar [gibi],” ve “bütün doğru işlerimiz kirli âdet bezi gibi”dir (Yeşaya 64:6).

Yasa kutsal olmasına rağmen, Yahudiler yasayı kendi çabalarıyla tutup doğruluk kazanamazlardı. Mesih'in öğrencileri, göğün krallığına gireceklerse, Ferisilerin doğruluğundan farklı nitelikte bir doğruluk kazanmalıdır. Allah onlara kendi Oğlu'nda yasanın mükemmel doğruluğunu sundu. Kalplerini Mesih'i kabul etmek üzere tamamen açarlarsa, Allah'ın kendi yaşamı ve sevgisi onlarda yaşayacak, onları O'nun suretine dönüştürecek; böylece Allah'ın karşılıksız armağanı aracılığıyla yasanın gerektirdiği doğruluğa sahip olacaklardı. Fakat Ferisiler Mesih'i reddettiler; “Tanrı'nın öngördüğü doğruluğu anlamadıkları ve kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için” (Romalılar 10:3), Allah'ın doğruluğuna boyun eğmek istemediler.

İsa dinleyicilerine Allah'ın emirlerini tutmanın ne demek olduğunu – bunun kendilerinde Mesih'in karakterinin kopyalanması olduğunu göstermekle devam etti. Zira O'nda, Allah günden güne onlara açıklanıyordu.

“Kardeşine öfkelenen herkes yargılanacaktır.” Matta 5:22.

Rab, Musa aracılığıyla şöyle demişti: “Kardeşine yüreğinde nefret beslemeyeceksin... Öç almayacaksın. Halkından birine kin beslemeyeceksin. Komşunu kendin gibi seveceksin” (Levililer 19:17, 18). Mesih'in sunduğu gerçekler peygamberlerin öğrettiklerinin aynlarıydı, fakat yüreğin sertliği ve günah sevgisi nedeniyle anlayışa kapanmışlardı.

Kurtarıcı'nın sözleri, dinleyicilerine, başka insanları günahkârlar olarak suçlarlarken kendilerinin de aynı ölçüde

suçlu olduklarını bildiriyordu; zira onlar da fesat ve nefret duygularını besliyorlardı.

Toplandıkları yerden gölün diğer yakasında Başan di-yarı görünüyordu; burası vahşi geçitleri ve ormanlık tepeleri uzun zamandır her türden suçlunun gözde saklanma mekanı olan ıssız bir bölgeydi. Orada işlenen soygun ve cinayet haberleri halkın zihninde tazeydi, ve pek çok kişi bu kötü kişileri kinamak için hevesliydi. Aynı zamanda kendileri de tutku-lu ve kavgacıydılar; kendilerine zulmeden Romalılara karşı en sert nefreti besliyorlardı ve tüm diğer halklardan, hatta kendi fikirleriyle her konuda uyumlu olmayan kendi vatandaşları-ndan, nefret etmeye ve onları aşağılamaya hakları olduğunu düşünüyorlardı. Tüm bunlarda, “öldürmeyeceksin” diye bu-yuran yasayı çiğniyorlardı.

Nefret ve intikam ruhu Şeytan'dan kaynaklandı ve onu Allah'ın Oğlu'nu idama mahkûm etmeye yönlendirdi. Fesat ya da şefkatsizlik duygularını besleyen kişi, aynı ruhu besle-mektedir ve bunun meyvesi ölüm olacaktır. Bitkinin sıkışmış bir halde tohumda yattığı gibi, intikam düşüncesinde de kötü eylem yatar. “Kardeşinden nefret eden katildir. Hiçbir katilin sonsuz yaşama sahip olmadığını bilirsiniz” (1. Yuhanna 3:15).

“Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecektir.”³³ Allah, Oğlu'nu kurtuluşumuz için armağan ede-rek her bir insan canına ne kadar büyük bir değer verdiğini göstermiştir, ve O hiçbir insana bir diğerini küçümseyici bi-çimde konuşma özgürlüğü vermez. Çevremizdeki kimselerde hatalar ve zayıflıklar göreceğiz, fakat Allah her bir canı ken-di varlığı olarak sahiplenmiştir – yaratılış itibariyle O'nun, Mesih'in değerli kanıyla satın alınmış olmaları itibariyle iki kat O'nundurlar. Tümü O'nun suretinde yaratılmıştır, en aşağıla-nanlara bile saygıyla ve şefkatle davranılması gereklidir. Allah,

33 Bkz. Matta 5:22 Çev.

Mesih'in kendisi için canını verdiği bir cana karşı söylenen tek bir aşağılama sözünden dolayı dahi bizi sorumlu tutacaktır.

“Seni başkasından üstün kılan kim? Tanrı'dan almadığın neyin var ki? Madem aldın, niçin almamış gibi övünüyorsun?” “Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun? Kulu haklı çıkararak da haksız çıkararak da efendisidir” (1. Korintliler 4:7; Romalılar 14:4).

“Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecektir.” Eski Ahit'te “ahmak” sözcüğü sapkın birisini, ya da kendisini kötülüğe teslim eden bir insanı belirtmek için kullanılmaktadır. İsa, kardeşini sapkın ya da Allah'a saygısızlık eden biri olmakla suçlayan herkesin aynı suçlamaya müstahak olduğunu söylüyor.

Mesih'in kendisi dahi, Musa'nın cesedi hakkında Şeytan'la tartışırken, “[ona] söverek onu yargılamaya kalkışmadı” (Yahuda 9). Böyle yapmış olsaydı, kendisini Şeytan'ın sahasında bulacaktı, zira suçlama şerir olanın silahıdır. Kutsal Yazı'da “kardeşlerimizin suçlayıcısı” olarak adlandırılır (Vahiy 12:10). İsa, Şeytan'ın hiçbir silahını kullanmayacaktı. Ona “seni Rab azarlasın” sözleriyle karşılık verdi (Yahuda 9).

O'nun örneği bizim içindir. Mesih'in düşmanlarıyla çatışmaya düştüğümüzde, misilleme ruhu ile, hatta görünüşte dahi olsa söverek yargı getirir gibi hiçbir şey söylememeliyiz. Allah'ın sözcülüğü görevini yürüten bir kimse, Göğün Yüceliği'nin dahi Şeytan'la tartışırken kullanmayacağı sözleri söylememelidir. Yargılama ve mahkûm etme işini Allah'a bırakmalıyız.

“Kardeşinle barış.” Matta 5:24.

Allah sevgisi sadece bir kavramdan daha fazlasıdır; pozitif ve etkin bir ilke, diğer insanları bereketlemek için sürekli akan yaşayan bir pınardır. Mesih'in sevgisi içimizde yaşıyor-

sa, insan kardeşlerimize karşı nefret beslememekle kalmaz, ayrıca onlara sevgi göstermek için her yolu ararız.

İsa şöyle dedi: “Sunakta adak sunarken kardeşinin sana karşı bir şikâyeti olduğunu anımsarsan, adağını orada, sunağın önünde bırak, git önce kardeşinle barış; sonra gelip adağını sun.”³⁴ Kurban sunuları, sunan kişinin Mesih aracılığıyla Allah'ın merhametinden ve sevgisinden pay aldığına iman ifade ediyordu. Fakat bir kişinin Allah'ın bağışlayıcı sevgisine iman ifade ederken, bir taraftan da sevgisiz bir ruha tutulmuş olması, saçmalıktan başka bir şey olmayacaktı.

Allah'a kulluk etme iddiasında olan bir kişi kardeşine haksızlık eder ya da onu kırarsa, o kardeşe Allah'ın karakterini yanlış yansıtmış olur, bu nedenle, Allah'la uyum içinde olabilmek için haksızlık itiraf edilmeli, yapan kişi bunun günah olduğunu kabul etmelidir. Kardeşimiz bize ona yaptığımızdan daha büyük bir haksızlık yapmış olabilir, ancak bu bizim sorumluluğumuzu azaltmaz. Allah'ın huzuruna geldiğimizde başka birine haksızlık ettiğimizi hatırlarsak, dua sunumuzu, şükran sunumuzu, gönüllü sunumuzu bırakmalı ve haksızlık ettiğimiz kardeşe giderek alçakgönüllülükle günahımızı itiraf etmeli ve af dilemeliyiz.

Kardeşimizi herhangi bir şekilde aldatmış ya da incitmişsek, zararını tazmin etmeliyiz. Farkında olmadan yalan tanıklıkta bulunmuşsak, onun sözlerini çarpıtmışsak, onun itibarını herhangi bir şekilde zedelemişsek, onun hakkında konuştuğumuz kişilere giderek, tüm kırıcı haksız ifadelerimizi geri almalıyız.

Kardeşler arasındaki sorunlu konular başkalarına açılmayıp, Hristiyan sevgisi ruhuyla kendi aralarında açıkça konuşulsaydı, ne kadar çok kötülük engellenebilirdi! Pek çok kişiyi kirleten ne kadar çok acılık kökü koparılır ve Mesih'in

34 Bkz. Matta 5:23–24. Ed.

izleyicileri ne kadar samimiyetle ve şefkatle O'nun sevgisinde birleşebilirlerdi!

“Bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur.” Matta 5:28.

Yahudiler kendi ahlak anlayışlarıyla gurur duyuyor ve putperest ulusların tensel zevklere ilişkin uygulamalarına dehşetle bakıyorlardı. İmparatorluğun Filistin'e getirdiği Romalı subayların varlığı halka sürekli bir hakaret niteliğindedeydi, zira bu yabancılarla birlikte putperest adetleri, şehveti ve sefahati ülkeye sel gibi akmıştı. Kefarnahum'da, Romalı subaylar neşeli sevgilileriyle geçit törenleri ve gezinti yerlerinde boy gösteriyor, eğlence gemileri sakin suların üzerinde süzülürken sefahat sesleri gölün sessizliğini bozuyordu. Halk İsa'dan bu zümreye karşı sert bir kınama duymayı umuyordu, fakat kendi kalplerindeki kötülüğü gözler önüne seren sözleri dinlediklerinde ne büyük bir hayret içinde kalmışlardı!

İsa'nın dediği gibi, kötülük düşüncesi sevilip beslendiğinde –ne kadar gizli olursa olsun– günahın kalpte halen hüküm sürdüğünü gösterir. Can hâlâ acılık içindedir ve fesadın zinciriyle bağlıdır. Ahlaksızlık sahnelerini düşünmekten zevk alan, kendisini kötü düşünceye, şehvetli bakışa kaptıran kişi, açık günaha, utanç ve yürekler acısı keder yükü ile birlikte, ruhunun iç odalarına saklamış olduğu kötülüğün gerçek karakterini görebilir. Bir kişi ayartılma döneminin etkisiyle derin bir günaha düşerse, bu ayartılma açığa çıkan kötülüğü yaratmamış, fakat sadece kalpte zaten saklanmakta olanı geliştirmiş ya da ortaya çıkarmıştır. Bir insan “içinden nasıl düşünürse kendisi öyledir;” zira “hayatın kaynakları” kalptendir (Süleyman'ın Özdeyişleri 23:7 [KM]; 4:23 [KM]).

*“Eğer sağ elin günah işlemene neden olursa, onu kes at.”
Matta 5:30.*

Hastalığın bedene yayılarak hayatı yok etmesini önlemek için, insan sağ elini bile kesmeye razı olur. Canın hayatını tehlikeye atan şeyden vazgeçmek içinse çok daha istekli olmalıdır.

Müjde aracılığıyla Şeytan'ın aşağıladığı ve esir ettiği canlar kurtarılarak, Allah oğullarının yüce özgürlüğünü paylaşacaklardır. Allah'ın amacı insanı yalnızca günahın kaçınılmaz sonucu olan acıdan kurtarmak değil, günahın kendisinden kurtarmaktır. Yozlaşmış ve hasar görmüş olan can, “Allahımız Rabb'in [güzelliğinde],” “Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere” giyindirilebilmesi için arındırılmalı, dönüştürülmelidir. “Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı” (Mezmur 90:17 [KM]);³⁵ Romalılar 8:29; 1. Korintliler 2:9). Allah'ın suretini geri kazanacak olan insanın görkemli kaderini ancak ve ancak sonsuzluk ortaya koyabilir.

Bu yüksek ideale ulaşabilmemiz için, canın sürçmesine neden olan şeyler feda edilmelidir. Günah, üzerimizdeki hakiyetini irade aracılığıyla sürdürebilmektedir. İradenin teslim oluşu, gözün çıkarılması ya da elin kesilmesi şeklinde temsil edilmiştir. İradeyi Allah'a teslim etmek, bize genellikle hayatı sakatlanmış ya da felç edilmiş bir halde yaşamaya razı olmamış gibi gelmektedir. Fakat Mesih, hayata bu şekilde girebilecekseniz, benliğin sakatlanmış, yaralanmış ya da felç edilmiş olmasının daha iyi olduğunu söylemektedir. Sizin felaket olarak gördüğünüz şey, en büyük menfaate açılan kapıdır.

Allah yaşamın kaynağıdır ve biz ancak O'nunla birliktelik halinde olduğumuzda yaşama sahip olabiliriz. Allah'tan ayrı olarak, varoluşumuz kısa bir süre sürebilir, ancak yaşama

35 Bu alıntı orijinal İbranicesinden doğrudan çevirilmiştir. Ed.

sahip değiliz. “Kendini zevke veren kadın hayatta iken ölmüştür” (1. Timoteos 5:6 [KM]). Allah'ın bize yaşam vermesi ancak kendi irademizi O'na teslim ederek mümkün olur. İsa'nın dediği gibi, belirttiği gizli günahları yenebilmek, sadece kendini adama yoluyla O'nun hayatını almakla mümkün olur. Bunları kalplerinize gömüp insanların gözlerinden gizlemeniz mümkündür, peki Allah'ın huzurunda nasıl duracaksınız?

İradenizi Allah'a teslim etmeyi reddederek benliğe sıkı sıkıya sarılırsanız, ölümü seçiyorsunuzdur. Günah için, onun bulunduğu her yerde, Allah yakıp tüketen bir ateştir. Günahı seçer ve ondan ayrılmayı reddederseniz, Allah'ın günahı yakıp tüketen mevcudiyetinin sizi de yakıp tüketmesi gerekir.

Kendinizi Allah'a vermeniz bir fedakarlık gerektirecektir; ancak bu yukarı olan için aşağı olanın, ruhani olan için dünyevi olanın, ebedi olan için fani olanın feda edilmesidir. Allah irademizin yok olmasını istemez, zira O'nun yapmamızı istediği şeyi ancak irademizi kullanarak gerçekleştirebiliriz. İrademiz, arındırılmış ve inceltmiş olarak geri alabilmemiz için, O'na teslim edilmelidir, böylece İlahî Olan'la bu şekilde duygudaşlık kurarak, O'nun bizim aracılığımızla sevgisini ve kudretini yağdırması mümkün olacaktır. Bu teslimiyet, inatçı ve asi kalbe ne kadar acı ve sancılı görünürse görünsün, sonuçta ‘senin için daha yararlıdır.’³⁶

Yakup, sakatlanmış ve çaresiz bir şekilde antlaşma meleşinin göğsüne düşünceye dek, galip gelen imanın gücünü anlamamış ve Allah katında bir prens unvanını almamıştı. “Uyluğu üzerinde [aksadığı]” zaman (Yaratılış 32:31 [KM]), Esav'ın silahlı birlikleri önünde durakladılar, ve kraliyet soyunun gururlu varisi Firavun, onun bereket duasını alabilmek için başını eğdi. Kurtuluşumuzun Öncüsü de “acılarla yetkinliğe erdirildi” (İbraniler 2:10), ve iman çocukları

36 Bkz. Matta 5:29–30. Ed.

“güçsüzlükte kuvvet buldular” ve “yabancı orduları bozguna uğrattılar” (İbraniler 11:34). Aynı şekilde “Topallar bile yağmaya katıl[ır]” (Yeşaya 33:23), ve güçsüzler “Davut gibi,” “Davut soyu da... RAB'bin meleği gibi” olur (Zekeriya 12:8).

“Bir adamın... karısını boşaması Kutsal Yasa’ya uygun mudur?” Matta 19:3.

Yahudilerde, bir erkeğin karısını en önemsiz nedenlerle boşamasına izin veriliyordu, bundan sonra kadın yeniden evlenmekte özgürdü. Bu uygulama büyük sefalet ve günaha neden oluyordu. İsa, Dağdaki Vaaz’da evlilik yeminine sadakatsizlik dışında, evlilik bağının hiçbir şekilde bozulamayacağını açıkça ifade etti. “Zinadan başka bir nedenle her kim karısını boşarsa, onun zina etmesine sebep olur; ve her kim boşanmış bir kadınla evlenirse zina eder” dedi.³⁷

Ferisiler kendisini boşanmanın yasallığı hakkında sorguladığında, İsa dinleyicilerinin dikkatini yaratılışta verilmiş olan evlilik kurumuna çekti. “İnatçı olduğunuz için Musa karılarınızı boşamanıza izin verdi” dedi. “Başlangıçta bu böyle değildi” (Matta 19:8). Onlara, Allah’ın her şeyin “çok iyi” olduğunu bildirdiği, Aden bahçesinin kutlu günlerini hatırlattı. İnsanlığın yararına, Allah’ın yüceltilmesi için ikiz kurumlar olan evliliğin ve Sebt gününün³⁸ kökenleri o zamana dayanıyordu. Bundan sonra Yaratıcı, “adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak” (Yaratılış 2:24) diyerek, kutsal çiftin ellerini evlilik bağıyla birleştirdiğinde, tüm Adem oğulları için evlilik yasasını zamanın sonuna dek ilan etmiş oldu. Bizzat Ebedi Baba’nın iyi olduğunu belirttiği şey, insan için en yüce bereket ve gelişim yasasıydı.

37 Bkz. Matta 5:32 (Kİ). Ed.

38 Haftanın yedinci gününe Sebt günü veya Şabat Günü denilir. Aden Bahçesi’nde Rab Sebt günü kutsal bir gün olarak belirlendi. Bkz. Yaratılış 2:1-3. Ed.

İnsanlığın gözetimine verilen Allah'ın diğer tüm iyi armağanları gibi, evlilik de günah tarafından kötüye kullanıldı; fakat müjdenin amacı ona paklığını ve güzelliğini geri kazandırmaktır. Evlilik ilişkisi hem Eski, hem de Yeni Ahit'te Mesih ile O'nun halkı, Golgota pahasına satın almış olduğu kurtarılanlar arasındaki hassas ve kutsal ilişkiyi temsil etmek için kullanılmıştır. O "korkma" diyor, "kocan, seni yaratan dır. O'nun adı Her Şeye Egemen RAB'dir, İsrail'in Kutsalı'dır seni kurtaran." "Geri dön, ey dönecek halk" diyor RAB, "Çünkü kocan benim" (Yeşaya 54:4, 5; Yeremya 3:14). "Ezgiler Ezgisi"nde, gelinin sesini işitiriz: "Sevgilim benimdir, ben de onun." Ve ona göre "on binlerin arasında seçkin olan" Kişi, seçilmiş olanına "tepeden tırnağa güzelsin, aşkı, hiç kusurun yok" diyor (Ezgiler Ezgisi 2:16; 5:10 [KM]; 4:7).

Daha sonraki zamanlarda Efesli Hristiyanlara yazan elçi Pavlus, Rabb'in, kilisenin başı ve simgesel bedenin Kurtarıcısı'nın Mesih olduğu gibi, erkeği de kadının başı, onun koruyucusu, aile fertlerini bir arada tutan "ev bağı"³⁹ olarak atadığını belirtiyor. Bu nedenle şöyle diyor: "Kilise Mesih'e bağımlı olduğu gibi, kadınlar da her durumda kocalarına bağımlı olsunlar. Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kursesiz olmasıdır. Aynı biçimde kocalar da karılarını... sevmelidir" (Efesliler 5:24-28).

Yalnızca ve yalnızca Mesih'in lütfu bu kurumu Allah'ın tasarladığı amacına uygun hale getirebilir: insanlığın bere-

39 Yazar bu ifade ile İngilizce "husband" (koca) sözcüğünün kökenine göndermede bulunmuş: "house-band" = ev bağı, evdeki unsurları bir arada tutan bağ. Çev.

ketlenmesi ve yüceltilmesi için bir araç. Öyle ki, yeryüzünün aileleri, birlikleri, huzurları ve sevgileri ile, gök ailesini temsil edebilsin.

Mesih'in zamanında olduğu gibi günümüzde de, toplumun hali, göğün bu kutsal ilişki için ideali üzerine üzücü bir yorum sunmaktadır. Ancak yoldaşlık ve mutluluk bulmayı umdukları yerde acılık ve hayal kırıklığıyla karşılaşanlar için dahi, Mesih'in müjdesi bir teselli sunar. O'nun Ruhunun verebileceği sabır ve şefkat, acı kaderi tatlandıracaktır. Mesih'in içinde yaşadığı kalp O'nun sevgisiyle öyle dolu, öyle tatmin olmuş olacaktır ki, ilgiyi ve dikkati kendi üzerine çekme özlemiyle yanıp tutuşmayacaktır. Ve canın Allah'a teslim olmasıyla, O'nun bilgeliği insani bilgeliğin başaramayacağı şeyi gerçekleştirebilir. O'nun lütfunun açığa vurulmasıyla, önceden ilgisiz ya da yabancılaşmış olan kalpler, dünyanın bağlarından daha sağlam ve daha dayanıklı bağlarla – denenme sınavını verebilecek olan bir sevginin altın bağlarıyla birleşeceklerdir.

“Hiç ant içmeyin.” Matta 5:34.

Bu emrin verilmiş nedeni bellidir: Hiç yemin etmemelidiriz: “Ne gök üzerine, çünkü orası Tanrı'nın tahtıdır; ne yer üzerine, çünkü orası O'nun ayak taburesidir; ne de Yeruşalim üzerine, çünkü orası Büyük Kral'ın kentidir. Başınızın üzerine de ant içmeyin. Çünkü saçınızın tek telini ak ya da kara edemezsiniz.”⁴⁰

Her şey Allah'tan gelir. Almadığımız hiçbir şey yoktur; dahası, bizim için Mesih'in kanıyla satın alınmamış olan hiçbir şeyimiz yoktur. Sahip olduğumuz her şey bize haçla damgalanmış, tüm tahminlerin ötesinde değerli olan kanla satın alınmış olarak gelmektedir, zira bu Allah'ın yaşamıdır. Bu nedenle, sö-

40 Bkz. Matta 5:34–36. Ed.

zümüzü yerine getireceğimize dair, sanki kendimizinmiş gibi, teminat olarak göstermeye hakkımız olan hiçbir şey yoktur.

Yahudiler üçüncü emrin Allah'ın adının saygısızca kullanılmasını yasakladığını anlamışlardı; fakat başka yeminler kullanmakta özgür olduklarını düşünüyorlardı. Yemin etmek aralarında çok yaygındı. Musa aracılığıyla yalan yere yemin etmeleri yasaklanmıştı, fakat kendilerini bir andın getirdiği yükümlülükten muaf tutmak için pek çok hile bulmuşlardı. Kutsala gerçekten saygısız olan şeylerle iştiğal etmekten korkmuyorlar, yasadaki teknik boşluklardan yararlanarak üzeri örtüldüğü sürece yalancı tanıklıktan da kaçınmıyorlardı.

İsa onların bu uygulamalarını kınadı ve ant içmekteki adetlerinin Allah'ın emrini çiğnemek olduğunu beyan etti. Ancak Kurtarıcımız, söylenen şeyin gerçek ve yalnızca gerçek olduğuna Allah'ın resmiyetle tanık tutulduğu mahkeme yeminini etmeyi yasaklamadı. İsa'nın kendisi, Sanhedrin huzurundaki duruşmasında, yeminli olarak tanıklık etmeyi reddetmedi. Başrahip O'na "Yaşayan Tanrı adına ant içmeni buyuruyorum, söyle bize, Tanrı'nın Oğlu Mesih sen misin?" dedi. İsa ona "Söylediğin gibidir" yanıtını verdi (Matta 26:63, 64). Mesih Dağdaki Vaaz'da mahkeme yeminini yasaklamış olsaydı, kendi duruşmasında başrahibi azarlar, böylece izleyicilerinin yararına kendi öğretisini tatbik ederdi.

İnsan kardeşlerini aldatmaktan korkmayan, ancak kendilerine öğretilenlerden, ve Allah'ın Ruhunun etkisiyle, Yaraticıları'na karşı yalan söylemenin korkunç bir şey olduğunu düşünen pek çok kişi vardır. Kendilerine yemin ettirildiğinde yalnızca insanların karşısında değil, fakat Allah'ın huzurunda tanıklık ettiklerini; yalancı tanıklıkta bulunurlarsa, bunu kalbi okuyan ve kesin gerçeği bilen Allah'a karşı yapacak olduklarını hissederler. Bu günahı izleyen korkunç yargıya ilişkin bilgi, üzerlerinde kısıtlayıcı bir etki meydana getirir.

Ancak sürekli olarak yeminli tanıklık verebilecek olan biri varsa, o da Mesih imanlısıdır. Sürekli olarak Allah'ın huzurundaymış gibi yaşar, her düşüncesinin, ilişkimiz olan Kişi'nin gözlerine açık olduğunu bilir; ve bunu yasal bir şekilde yapması gerektiğinde, söylediklerinin gerçek ve yalnızca gerçek olduğuna tanıklık etmesi için Allah'a başvurması onun hakkıdır.

İsa sözlerine devam ederek, ant içmeyi gereksiz hale getirecek bir ilkeyi ortaya koydu. Konuşma prensibinin, kesin gerçek olması gerektiğini öğretti. “Evet’iniz evet, ‘hayır’ınız hayır olsun. Bundan fazlası Şeytan’dandır.”⁴¹

Bu sözler, kutsala saygısızlık sınırında olan tüm anlamsız ifadeleri ve kızgınlıkla söylenen küfürleri kınamaktadır. Toplumda ve iş dünyasında yaygın olan aldatıcı övgüleri, gerçeğin çevresinden dolaşmayı, pohpohlayıcı ifadeleri, abartıları, ticaretteki yalan beyanları kınamaktadır. Bu sözler, olmadığı gibi görünmeye çalışan, ya da kalbindeki gerçek duyguları sözleriyle dile getirmeyen hiç kimseye doğru sözlü denilemeyeceğini öğretirler.

Mesih'in bu sözlerine kulak verilseydi, kötü zanların ve yıkıcı eleştirilerin ifade edilmesini engellerlerdi; zira kim başka birinin eylemlerini ve güdülerini yorumlarken kesin gerçeği söylediğinden emin olabilir ki? Gurur, ihtiras, kişisel kırgınlık, verilen izlenimi ne kadar da sık saptırmaktadır! Bir bakış, bir söz, hatta sesin tonlaması, yalan bakımından hayati önem taşıyabilir. Hatta gerçekler dahi yanlış bir izlenim uyandıracak şekilde belirtilebilirler. Ve hakikatten “Şeytan’dandır.”

Mesih imanlılarının yaptığı her şey günışığı kadar şeffaf olmalıdır. Gerçek Allah'tandır; aldatmaca ise, sayısız biçiminin her biriyle, Şeytan'dandır; ve her kim gerçeğin düz çizgisinden herhangi bir şekilde ayrılırsa, kendisini şerir ola-

41 Bkz. Matta 5:37.Çev.

nın gücüne teslim etmektedir. Ancak kesin gerçeği söylemek hafif ya da kolay bir şey değildir. Gerçeği bilmedikçe gerçeği söyleyemeyiz; ve peşin hükümler, zihinsel önyargı, eksik bilgi, muhakeme hataları, ilgimiz olan konuların doğru şekilde anlaşılmasını ne kadar da sık engellemektedirler! Zihinlerimiz kendisi gerçek olan Kişi tarafından sürekli olarak yönlendirilmediği sürece gerçeği söyleyemeyiz.

Mesih, elçi Pavlus aracılığıyla bize buyurmaktadır: “Sözünüz... her zaman lütufla dolu olsun.” “Ağzınızdan hiç kötü söz çıkmasın. İştetenler yararlansın diye, ihtiyaca göre, başkalarının gelişmesine yarayacak olanı söyleyin” (Koloseliler 4:6; Efesliler 4:29). Bu kutsal yazıların ışığında, Mesih'in dağdaki sözleri şakalı, saçma ve iffetsiz konuşmaları kınamaktadır. Sözlerimizin yalnızca dürüst değil, aynı zamanda pak olmasını da gerektirirler.

Mesih'i öğrenmiş olanlar “Karanlığın meyvesiz işlerine katılmay[acaklardır]” (Efesliler 5:11). Onlar konuşmalarında da, yaşantılarında olduğu gibi, sade, dosdoğru ve dürüst olacaklardır; zira “ağzlarında hile bulunma[mış]” olan kutsal-larla paydaşlığa hazırlanmaktadırlar (Vahiy 14:5 [Kİ]).

***“Kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana
öbür yanağınızı da çevirin.” Matta 5:39.***

Yahudilerin Roma askerleriyle temaslarında sürekli olarak sürtüşmeler yaşanıyordu. Yahudiye ve Celile bölgelerinde çeşitli noktalarda müfrezeler konuşlandırılmıştı ve bunların varlığı halka kendilerinin ulusça nasıl aşağılandıklarını hatırlatıyordu. Acılaşan bir ruhla, borazanın gürültülü sesini işitiyorlar ve birliklerin Roma sancağı altında toplanarak, gücünü simgeleyen bu alamete saygıyla eğildiklerini görüyorlardı. Halk ile askerler arasında sık sık sürtüşmeler yaşanıyor, bunlar halkın nefretini alevlendiriyordu. Romalı subaylar bir yerden

bir yere emirleri altındaki müfrezeyle giderken, sıklıkla tarlada çalışmakta olan Yahudi köylüleri ele geçiriyor, onları dağlara yük taşımaya ya da ihtiyaç duyulan başka işleri yapmaya zorluyorlardı. Bu Roma yasasına uygundu, ve bu tür taleplere itiraz etmek yalnızca alaylara ve zulümlere neden oluyordu. Her geçen gün, halkın kalbindeki Roma boyunduruğunu söküp atma arzusunu arttırıyordu. Özellikle gözüpek, sert mi zaçlı Celileliler arasında isyan ruhu yaygındı. Sınır kasabası olan Kefarnahum'da bir Roma garnizonu bulunuyordu ve İsa öğretirken dahi, görünürdeki bir bölük asker O'nun dinleyicilerine İsrail'in aşağılanmasına dair acı düşünceleri hatırlatıyordu. İnsanlar hevesle Mesih'i bekliyorlar, O'nun Roma'nın kibrini kırarak olan Kişi olduğunu umuyorlardı.

İsa O'na doğru kaldırılmış yüzlere üzüntüyle baktı. Üzerlerine şeytani damgasını vurmuş olan intikam ruhunu gördü ve halkın kendilerine zulmedenlerin başını ezmek için güce ne kadar susadıklarını biliyordu. Keder içinde, onlara şu emri verdi: “Kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin.”

Bu sözler, Eski Ahit'in öğretisinin yinelenmesinden başka bir şey değildi. “Göze göz, dişe diş” (Levililer 24:20) kuralının Musa aracılığıyla verilen yasalardaki bir madde olduğu doğrudur; fakat bu medeni bir yasaydı. Hiç kimse kendi intikamını almaktan aklanmazdı, zira Rabb'in sözünü işitmişlerdi: “Bu kötülüğü sana ödeteceğim” deme.” “Bana yaptığını ben de ona yapacağım... deme.” “Düşmanın düşüşüne keyiflenme.” “Düşmanın acıkmışsa doyur, susamışsa su ver” (Süleyman'ın Özdeyişleri 20:22; 24:29; 24:17; 25:21).

İsa'nın yeryüzündeki hayatı bütünüyle bu ilkenin bir tezahürüydü. Kurtarıcımız düşmanlarına yaşam ekmeğini getirmek için gökteki evini bıraktı. Beşikten mezara dek iftiralara ve zulme maruz kalmış olsa da, karşılıklı O yalnızca bağışlayıcı sevgi ifadesi sergilemişti. Yeşaya peygamber aracılığıyla şöyle

der: “Bana vuranlara sırtımı açtım, yanaklarımı uzattım sakalımı yolanlara. Aşağılamalardan, tükürükten yüzümü gizlemedim.” “O baskı görüp eziyet çektiyse de ağzını açmadı. Kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını” (Yeşaya 50:6; 53:7). Ve Golgota'nın haçından, kendisini öldürenler için duası ve ölmekte olan hırsıza verdiği umut mesajı, çağların ötesinden gelir.

Baba'nın mevcudiyeti Mesih'i kuşatmıştı ve O'nun başına, dünyanın bereketlenmesi için sonsuz sevginin izin verdiği şeyden başka hiçbir şey gelmedi. O'nun teselli kaynağı buradaydı, bizim için de öyledir. Kendisine Mesih'in ruhu aşılanmış olan kimse, Mesih'te yaşar. Ona yönelen darbe, onu mevcudiyetiyle kuşatan Kurtarıcı'ya gelir. Ona her ne gelirse Mesih'ten gelir. Kötüye karşı koymasına gerek yoktur, zira onun savunması Mesih'tir. Rabbimiz'in izni olmadan ona hiçbir şey dokunamaz, ve 'Allah'ı sevenler' için, izin verilen 'bütün şeyler birlikte iyilik için işler' (Romalılar 8:28 [Kİ/KM]).

“Size karşı davacı olup mintanınızı almak isteyeneye abanızı da verin. Sizi bin adım yol yürümeye zorlayanla iki bin adım yürüyün.”⁴²

İsa öğrencilerine, yetki sahibi kişilerin taleplerine karşı gelmek yerine, kendilerinden istenenden daha da fazlasını yapmalarını buyurdu. Ve mümkün olduğu kadarıyla, ülkenin yasasının gerektirdiğinden fazlaysa bile, her zorunluluğu yerine getirmeleri gerekiyordu. Musa aracılığıyla verilen yasa, fakirleri çok hassas bir şekilde gözetmeyi emrediyordu. Fakir bir adam rehin olarak ya da bir borca karşılık teminat olarak giysisini verdiğinde, alacaklının bunu almak için eve girme izni yoktu; rehinin kendisine getirilmesi için sokakta beklemesi gerekiyordu. Ve her ne koşul altında olursa olsun, rehinin akşam vakti sahibine iade edilmesi gerekiyordu (Ya-

42 Bkz. Matta 5:40, 41. Ed.

sanın Tekrarı 24:10–13). Mesih'in zamanında bu merhamet içeren koşullara çok az dikkat ediliyordu; ancak İsa öğrencilerine mahkeme kararlarına, Musa'nın yasaının izin verdiği kadarından daha fazlasını gerektirse dahi, itaat etmelerini öğretti. Giysilerinin bir parçasını gerektirse bile, boyun eğmeliydiler. Bundan öte, alacaklıya hakkını vermeli, gerekirse mahkemenin ona alkoyma yetkisi verdiği kadarından daha fazlasını teslim etmeliydiler. “Biri seninle mahkemeye gidip senin gömleğini almak isterse, ona abanı da bırak” dedi (KM). Haberciler kendileriyle birlikte bir mil gitmenizi isterse, iki mil gidin.

İsa ekledi: “Senden dileyene ver ve senden ödünç almak isteyenenden yüz çevirme.”⁴³ Aynı ders Musa aracılığıyla da öğretilmişti: “Yüreğinizi katılaştırmayın, yoksul kardeşinize elisıkı davranmayın. Tersine, eliniz açık olsun; gereksinimlerini karşılayacak kadar ona ödünç verin” (Yasanın Tekrarı 15:7, 8). Bu kutsal yazı Kurtarıcı'nın sözlerinin anlamını açıklamaktadır. Mesih bize, yardım isteyen herkese ayırım gözetmeksizin vermeyi öğretmiyor; fakat şöyle diyor: “gereksinimlerini karşılayacak kadar ona ödünç verin;” ve bu borçtan ziyade bir armağan olmalıdır; zira “hiçbir karşılık beklemeden ödünç ver[memiz]” gerektir (Luka 6:35).

“Zekâtını veren besler üç kişiyi,
Kendisini, aç komşusunu, ve Beni.”⁴⁴

“Düşmanlarımızı sevin.” Matta 5:44.

Kurtarıcı'nın “Kötüye karşı koyma” dersi, kindar Yahudiler için zor bir sözdü, bu nedenle kendi aralarında buna karşı söylediler. Fakat İsa şimdi daha da güçlü bir beyanda bulunuyordu:

43 Bkz. Matta 5:42. Ed.

44 James Russel Lowell alıntısı. Ed.

“Komşunu seveceksin ve düşmanından nefret edeceksin’ denildiğini işittiniz. Ama ben size derim, düşmanlarınızı sevin, size lânet edenleri kutsayın, sizden nefret edenlere iyilik edin ve size hakaret ile davrananlar ve zulmedenler için dua edin; öyle ki, göklerdeki Babanızın oğulları olasınız.”⁴⁵

Hahamların soğuk ve katı bir kurallar dizisi olarak yanlış yorumladığı yasanın ruhu buydu. Kendilerini diğer insanlardan daha iyi görüyor ve İsraililer olarak doğdukları için Allah’ın özel iltimasına hak kazandıklarını düşünüyorlardı; ancak İsa, hor gördükleri vergi görevlilerinden ve günahkârlardan daha yüce güdülerle hareket ettiklerine dair kanıt verecek olan bağışlayıcı sevgi ruhuna işaret etti.

Dinleyicilerinin dikkatini, yeni bir ad verdiği evrenin Hükümdarı’na çekti: “Babamız.” İsa, Allah’ın kalbinin onlar için ne kadar büyük bir şefkatle özlem duyduğunu anlamalarını sağlayacaktı. O, Allah’ın her bir kayıp can ile ilgilendiğini öğretir; öyle ki “Bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, RAB de kendisinden korkanlara öyle sevecen davranır” (Mezmun 103:13). Kutsal Kitap’ın ortaya koyduğu inançtan başka hiçbir din, dünyaya Allah’a ilişkin böyle bir anlayış vermemiştir. Putperestlik insanların Üstün Varlık’a sevgiden ziyade bir korku nesnesi, çocuklarına kendi sevgisinin armağanını döken bir babadan ziyade kurbanlarla yatıştırılması gereken habis bir ilah olarak bakmalarını öğretir. İsrail halkı dahi peygamberlerin Allah’a ilişkin değerli öğretisine öylesine kör olmuşlardı ki, O’nun babacan sevgisinin açıklaması orijinal bir konu, dünyaya yeni bir armağan olmuştu.

Yahudiler, Allah’ın kendisine kulluk edenleri, yani kendi görüşlerine göre, hahamların ortaya koyduğu şartları yerine getirenleri sevdiği, ve dünyanın geri kalanının O’nun hiddeti ve laneti altında olduğu düşüncesini savunuyorlardı. İsa öyle

45 Bkz. Matta 5:43–45. Ed.

olmadığını söyledi; tüm dünya, kötüsüyle ve iyisiyle, O'nun sevgisinin günışığı altında yatmaktadır. Bu gerçeği bizzat doğadan öğrenmiş olmanız gerekirdi; zira Allah "güneşini kötülerin ve iyilerin üzerine doğdurur; ve salih olanlar ile salih olmayanların üzerine yağmur yağdırır."⁴⁶

Yeryüzünün yıldan yıla ürünlerini vermesi ve güneş etrafındaki hareketine devam etmesi, özünde olan güçten kaynaklanmıyor. Allah'ın eli gezegenlere yön verir ve gökteki intizamlı yürüyüşlerinde onları yerlerinde tutar. Yaz ile kış, ekin vakti ve hasat mevsimi, gündüz ve gece, birbirlerini düzenli sıralarında O'nun gücü ile izler. Bitkiler O'nun sözü ile büyüyüp gelişirler, yapraklar çıkar ve çiçekler açar. Sahip olduğumuz her iyi şey, günışığının her bir huzmesi, her yağmur sağanağı, her yiyecek lokması, hayatın her anı bir sevgi armağanıdır.

Biz daha henüz sevgisiz ve sevimsiz bir karaktere sahip, "nefret edilen ve birbirimizden nefret eden" kişiler iken, göksel Babamız bize merhamet etti. "Kurtarıcımız Tanrı iyiliğini ve insana olan sevgisini açıkça göstererek bizi kurtardı. Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle... yaptı" (Titus 3:3-5). O'nun sevgisini aldığımız zaman, bizim aynı şekilde, yalnızca bizi memnun edenlere karşı değil, fakat en kusurlu, yanılmalı ve günahkâr olanlara karşı da nazik ve müşfik olmamızı sağlayacaktır.

Allah'ın çocukları, O'nun tabiatına hissedar olanlardır. Allah'ın ailesinin fertleri olduğumuzu kanıtlayan şey dünyevi mevki, soy, milliyet ya da dinsel ayrıcalık değil; sevgidir, tüm insanlığı kucaklayan bir sevgi. Kalpleri Allah'ın Ruhu'na tamamen kapalı olmayan günahkârlar dahi nezakete karşılık verirler; nefrete nefretle karşılık verseler dahi, sevgiye de sevgiyle karşılık vereceklerdir. Fakat nefrete sevgiyle karşılık veren yalnızca Allah'ın Ruhu'dur. Nankörlere ve kötülere karşı nezaket

46 Bkz. Matta 5:45 (Kİ). Ed

göstermek, hiçbir karşılık beklemeden iyilik yapmak, göğün krallığının nişanıdır, En Yüce Olan'ın çocuklarının kendi yüksek konumlarını ortaya koydukları kesin alametleridir.

“Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun.” Mata 5:48.

“Bu nedenle” ifadesi bir sonucu, önceki söylenenlerden bir çıkarım belirtir. İsa dinleyicilerine Allah'ın sonsuz ve güvenilir merhametini ve sevgisini açıklamaktadır, ve onlara bu nedenle mükemmel olmalarını emreder. İsa, Göksel Babanız “nankör ve kötü kişilere karşı iyi yürekli” olduğu için (Luka 6:35), sizi yukarı kaldırmak için aşağı eğildiği için, işte bundan dolayı, sizler de karakter bakımından O'nun gibi olabilir ve insanların ve meleklerin huzurunda kusursuz olarak durabilirsiniz dedi.

Sonsuz hayatın koşulları lütuf altında tıpkı Aden bahçesinde olduğu gibidir – mükemmel doğruluk, Allah ile uyum, O'nun yasasının ilkelerine mükemmel riayet. Eski Ahit'te ortaya konulan karakter standardı, Yeni Ahit'te ortaya konulanın aynısıdır. Bu, ulaşamayacağımız bir standart değildir. Allah'ın verdiği her emir ya da uyarıda, temelinde yatan son derece kesin bir vaat vardır. Allah bize kendisi gibi olabilmeniz için imkân vermiştir ve sapkın bir irade sergileyip O'nun lütfunu engellemeyen herkes için bunu gerçekleştirecektir.

Allah bizi tarifsiz bir sevgi ile sevdi, ve biz de bilgiyi çok aşan bu sevginin uzunluğuna ve genişliğine, derinliğine ve yüksekliğine ilişkin anlayış kazandıkça, O'na karşı sevgimiz uyanır. Mesih'in cazip letafetinin açıklanmasıyla, bizler henüz günahkârken bize açıklanan O'nun sevgisinin bilgisiyle, inatçı kalp yumuşar ve boyun eğer, ve günahkâr kişi dönüştürülerek göğün bir çocuğu haline getirilir. Allah zorlamalara başvurmaz; O'nun günahı kalpten çıkarmak için kullandığı

araç sevgidir. Onun aracılığıyla gururu alçakgönüllülüğe, düşmanlık ve inançsızlığı ise sevgi ve imana dönüştürür.

Yahudiler yorucu bir şekilde kendi çabalarıyla mükemmelliğe ulaşmaya çalışıyorlardı ve başarısız oldular. Mesih onlara kendi doğruluklarının göğün krallığına asla giremeyeceğini zaten söylemişti. Şimdi de onlara göğe girecek olan herkesin sahip olacağı doğruluğun niteliğini gösteriyordu. Dağdaki Vaaz boyunca bunun meyvelerini açıklamıştır, ve şimdi de bir cümlede kaynağına ve tabiatına dikkat çeker: Allah'ın kusursuz olduğu gibi kusursuz olun. Yasa, Allah'ın karakterinin yazıya dökümünden başka bir şey değildir. Gök-sel Babanız'da O'nun yönetiminin temeli olan ilkelerin mükemmel bir tezahürünü görün.

Allah sevgidir. Güneşten gelen ışık huzmeleri gibi, O'ndan tüm yaratıklarına sevgi, ışık ve sevinç akmaktadır. Vermek O'nun tabiatında vardır. O'nun yaşamı bizzat özverili sevginin dışavurumudur.

“O'nun görkemi çocuklarının iyiliğidir;
Sevinci, şefkatli Babalığıdır.”

Bize de kendisinin olduğu gibi, aynı şekilde mükemmel olmamızı söyler. O'nun evrene ışık ve bereket merkezi olduğu gibi, biz de kendi küçük çevremize öyle olmalıyız. Bizim kendimize ait hiçbir şeyimiz yoktur, fakat O'nun sevgisi üzerimize parlar, biz de onun parlaklığını yansıtmalıyız. “O'ndan ödünç iyilikle iyi,” Allah'ın kendi çevresinde mükemmel olduğu gibi biz de kendi çevremizde mükemmel olabiliriz.

İsa, ‘Babanız kusursuz olduğu gibi siz de kusursuz olun’ dedi. Allah'ın çocuklarıysanız, O'nun tabiatına hissedarsınız ve O'nun gibi olmaktan başka çareniz yoktur. Her çocuk babasının hayatıyla yaşar. Allah'ın çocukları iseniz, O'nun Ruhu'ndan doğmuş olarak, Allah'ın hayatıyla yaşar-

YASA'NIN RUHSALLIĞI

sınız. “Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih’te bulunuyor” (Koloseliler 2:9); ve İsa’nın hayatı “ölümlü bedenimizde” açıkça görülür (2. Korintliler 4:11). Sizde olan bu hayat, O’nun karakterinin aynısını oluşturacak, O’nun işlerini ortaya koyacaktır. Böylece O’nun yasasının tüm hükümleriyle uyum içinde olacaksınız; zira “RAB’bin yasası yetkindir, cana can katar” (Mezmur 19:7). Sevgi aracılığıyla “Yasa’nın adil gereği, bedene göre değil, ama Ruh’a göre yürüyen bizlerde yerine gel[ir]” (Romalılar 8:4 [Kİ]).

4. Bölüm

Hizmetteki Gerçek Günü

“Doğruluğunuzu insanların gözü önünde gösteriş amacıyla sergilemekten kaçının.” Matta 6:1.

Mesih’in dağda söylediği sözler, kendi yaşamının sözlere dökülmemiş öğretisi olan, fakat halkın kavrayamadığı öğretinin bir ifadesiydi. Bu kadar büyük güce sahip olmasına rağmen, bunu neden kendilerinin başlıca iyilik olarak gördükleri şeyi sağlamak için kullanmadığını anlayamıyorlardı. Onların ruhu, güdülerini ve yöntemleri, O’nunkilerin zıddıydı. Yasanın şerefi için çok titiz olduklarını iddia etseler de, asıl ulaşmaya çalıştıkları hedef kendilerini yüceltmektir; Mesih de onlara benliği sevenlerin yasayı çiğnediklerini sergileyecekti.

Ancak Ferisilerin değer verdiği ilkeler, insanlığın tüm çağlarda gösterdiği karaktere özgüdür. Ferisilik ruhu insan tabiatının ruhudur; ve Kurtarıcı’nın kendi ruhu ve yöntemleri ile hahamların ruhu ve yöntemleri arasındaki zıtlığı gösterdiği gibi, O’nun öğretisi de tüm zamanlardaki insanlar için aynı ölçüde geçerlidir.

Mesih’in zamanında Ferisiler, erdemlerin ödülü olarak gördükleri dünyasal şeref ve zenginliği kazanabilmek ama-

çıyla, sürekli olarak Göğün lütfuna erişmeye çalışıyorlardı. Aynı zamanda hayır işlerini dikkat çekmek ve kutsal kişiler olarak nam kazanmak için insanların gözü önünde gösteriş amacıyla yapıyorlardı.

İsa onların gösteriş meraklarını kınadı, Allah'ın böyle bir hizmeti kabul etmeyeceğini, ve bu kadar büyük bir hevesle kazanmaya çalıştıkları insanların dalkavukluğu ile hayranlığının, ellerine geçecek tek ödül olduğunu bildirdi.

“Siz sadaka verirken,” dedi, “sol eliniz sağ elinizin ne yaptığını bilmesin. Öyle ki, verdiğiniz sadaka gizli kalsın. Gizlice yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir.”⁴⁷

İsa bu sözlerle şefkat davranışlarının her zaman gizli tutulması gerektiğini öğretmiyordu. Kutsal Ruh'un yönlendirişi ile yazan elçi Pavlus, Makedonyalı Mesih imanlılarının cömert fedakârlığını gizlemedi, fakat Mesih'in onların içinde işlediği lütuftan söz etti, böylece diğerleri de aynı ruhla aşılandılar. Ayrıca Korint kilisesine yazarak, onlara “Gayretiniz onların çoğunu harekete geçirdi” dedi (2. Korintliler 9:2).

Mesih'in kendi sözleri ne demek istediğini açıklamaktadır: hayır işlerinde amaç insanlardan övgü ve şeref kazanmak olmamalıdır. Gerçek dindarlık hiçbir zaman gösteriş için çaba sarfetmez. Övgü ve yağcılık sözleri duymak isteyen ve adeta bunlardan beslenen kişiler yalnızca sözde Hristiyandır.

Mesih'in izleyicileri iyi işleri ile kendilerini değil, lütfu ve gücü ile işledikleri Kişi'yi yüceltmelidirler. Her iyi iş Kutsal Ruh aracılığıyla gerçekleştirilir, ve Ruh alanı değil, Veren'i yüceltmek için verilir. Mesih'in ışığı canda parladığında, dudaklar Allah'a övgüler ve şükranlarla dolacaktır. Dualarınız, görev performansınız, hayırseverliğiniz ve özveriniz, düşüncelerinizin ya da konuşmalarınızın konusu olmayacaktır. İsa yüceltilir, benlik gizlenir ve Mesih her şeyde herşey olarak görünür.

47 Bkz. Matta 6:3, 4. Ed.

BEREKET DAĞI'NDAN DÜŞÜNCELER

Yardımlarımızı samimiyetle yapmalı, iyi işlerimizi gösteriŒe çevirerek değil, fakat sıkıntıda olanlara duyduğumuz merhamet ve sevgiden dolayı vermeliyiz. Halis niyet ve kalpteki gerçek nezaket, Göğün değer verdiği güdüdür. Sevgisinde samimi, bağlılığında gayretli olan canı Allah, Ofir'in saf altınından daha nadir kılar.

Ödülü değil hizmeti düşünmeliyiz; buna rağmen bu ruhla gösterilen nezaket karŒılıksız kalmayacaktır. "Gizlide gören Baban seni açıkça ödüllendirecektir." Büyük Ödül, diğer tüm ödülleri de kapsayan Œekilde Allah'ın kendisi olsa da, can ancak karakter bakımından O'na benzediği zaman O'na sahip olabilir ve tadını çıkarabilir. Sadece benzer karakterde olanlar birbirini anlayabilir. Biz insanlığa hizmet amacıyla kendimizi Allah'a verdikçe, O da kendisini bize verir.

Hiç kimse, kendisi de zengin bir ödül almadan, Allah'ın bereketinin başkalarına akması için kalbinde ve hayatında yer ayıramaz. Dağlardan akan çayların denize ulaşması için yatak sağlayan yamaçlar ve ovalar, bundan dolayı kayba uğramazlar. Verdikleri Œey yüz misliyle kendilerine ödenir. Zira çağıldayarak yoluna giden çay, ardında yeŒillik ve verimlilik armağanını bırakır. Kıyılarındaki çimenler daha canlı yeŒilenir, ağaçlar daha verimli, çiçekler daha bol olurlar. Yeryüzü kavurucu yaz güneŒinin altında çorak ve yanmış bir halde dururken, nehrin mecrasını bir verimlilik çizgisi iŒaretler; ve dağın hazinesini denize taşımak için kucağını açan ova, tazelik ve güzellikle giyindirilir, bunlar Allah'ın lütfunun dünyaya akması için kendini bir mecra olarak veren herkese lütufla ödül verildiğinin bir kanıtıdır.

Fakirlere merhamet gösterenlerin bereketi budur. YeŒaya peygamber Œöyle diyor: "Kendi ekmeğini aç olanla paylaşmak, ve yurtsuz düşkünleri kendi evine getirmek, ve çıplağı görünce üstünü örtmek, ve kendi etinden olandan kaçınmamak değil mi? O zaman iŒığın tan gibi doğar, ve yaran çabuk et sürer..."

HİZMETTEKİ GERÇEK GÜDÜ

Ve daima RAB sana yol gösterecek, ve kurak yerlerde senin canını doyuracak... ve sulanmış bir bahçe gibi, ve suları yalancı olmıyan bir kaynak gibi olacaksın” (Yeşaya 58:7-11 [KM]).

Hayır işi iki kez bereketlenir. Veren kişi başkalarını bereketlerken, kendisi de daha büyük ölçüde bereketlenir. Mesih’in canda bıraktığı lütf, bencilliğin zıddı olan karakter özelliklerini geliştirmektedir – hayatı arıtacak, asilleştirecek ve zenginleştirecek özellikler. Gizlide gösterilen şefkat davranışları kalpleri birbirine bağlayacak, ve onları her cömert güdünün kaynaklandığı Mesih’e doğru daha yakın çekecektir. Küçük nezaketler, bir çiçekten yayılan koku gibi sessizce hayattan yayılan küçük sevgi ve özveri davranışları – bunlar hayatın bereketlerinin ve mutluluğunun azımsanamayacak bir kısmını meydana getirir. Ve başkalarının iyiliği ve mutluluğu için benliği inkâr etmenin, her ne kadar mütevazî ve takdir edilmemiş olursa olsun, bizim O’nunla –zengin olan, fakat bizim uğrumuza fakirleşen izzet Kralı’yla– birliğimizin göstergesi olarak gökte kabul gördüğü en sonunda anlaşılacaktır.

Şefkat işleri gizlide yapılmış olabilir, fakat bunları yapmanın karakteri üzerindeki sonuçları saklanamaz. Mesih’in bir izleyicisi olarak gayretli bir ilgiyle çalışırsak, kalp Allah’la yakın muhabbet içinde olacak ve Allah’ın Ruhü bizim ruhumuz üzerinde çalışarak, ilahî dokunuşa yanıt olan canın kutsal ahenklerini ortaya çıkaracaktır.

Kendilerine emanet edilen armağanları akıllıca geliştirilenlere arttırılmış beceriler veren Kişi, lütfü ve gücü aracılığıyla çalıştıkları Sevgili’ye iman eden halkının hizmetlerini memnuniyetle kabul edecektir. Yetilerini iyi işlerde kullanarak Hristiyan karakterini geliştirmeye ve mükemmelleştirmeye çalışanlar, gelecek dünyada ettiklerini biçecekler. Yeryüzünde başlanan çalışma, sonsuzluk boyunca sürecek o daha yüce ve daha kutsal hayatta tamamına erecektir.

“Dua ettiğiniz zaman ikiyüzlüler gibi olmayın.” Matta 6:5.

Ferisiler dua için saatler belirlemişlerdi; ve çoğu zaman olduğu gibi belirli zamanda dışarıda olduklarında, her neredeseler durarak –kimi zaman sokak ortasında ya da pazar yerinde, koşuşturan insan kalabalıklarının ortasında– yüksek sesle biçimsel dualarını okurlardı. Sadece kendini yüceltmek amacıyla yapılan bu çeşit ibadet, İsa tarafından mutlak biçimde kınandı. Ancak O, topluma açık duayı tasvip etmiyor değildi, zira kendisi de öğrencileri ile ve kalabalıkların huzurunda dua etti. Fakat özel duanın ifşa edilmemesi gerektiğini öğretti. Gizlide ettiğimiz dualar, dua işiten Allah'tan başka hiç kimsenin kulaklarına ulaşmamalıdır. Bu niyazların yükünü meraklı kulaklar almamalıdır.

“Dua ettiğin zaman kendi iç odana gir.”⁴⁸ Gizli dua için bir yer ayırın. İsa'nın Allah ile birliktelik için seçilmiş yerleri vardı, bizim de öyle olmalıdır. Çoğu zaman, ne kadar gösterişsiz olursa olsun, Allah ile baş başa kalabileceğimiz bir yere çekilmemiz gerekir.

“Gizlide olan Babana dua edin.” İsa'nın adıyla, Allah'ın huzuruna çocuklara has bir özgüvenle gelebiliriz. Arabulucu olarak hiçbir insana ihtiyaç yoktur. İsa aracılığıyla kalplerimizi bizi tanıyan ve seven birisine açar gibi Allah'a açabiliriz.

Allah'tan başka hiç kimsenin gözünün görmediği, O'ndan başka kimsenin kulağının duymadığı gizli dua yerinde, sınırsız merhamet sahibi Baba'ya en gizli istek ve arzularımızı dönebiliriz, ve canın suskunluğu ve dinginliğinde, insani ihtiyaçların çılgınlıklarına yanıt vermekten hiçbir zaman geri durmayan o ses kalplerimize konuşacaktır.

“Rab çok şefkatli ve merhametlidir” (Yakup 5:11). Dik başlıların itiraflarını dinlemek ve tövbelerini kabul etmek

48 Bkz. Matta 6:6 (Kİ/KM). Çev.

HİZMETTEKİ GERÇEK GÜDÜ

için yorulmak bilmez bir sevgiyle bekler. Annenin sevgili çocuğundan kabul belirten bir gülümseme beklediği gibi, bizden minnettarlık gösteren bir karşılık bekler. Kendi kalbinin bizim için ne kadar ciddi ve şefkatli bir özlem duyduğunu anlamamızı sağlamaya çalışır. Bizi, denenmelerimizi kendi anlayışına, kederlerimizi kendi sevgisine, yaralarımızı kendi şifasına, zayıflığımızı kendi gücüne, boşluğumuzu kendi doluluğuna getirmeye çağırır. O'na gelen hiç kimse şimdiye dek hayal kırıklığına uğramamıştır. "O'na bakanların yüzü ışıltılı parlak, yüzleri utançtan kızarmaz" (Mezmun 34:5).

Allah'ı gizlide arayarak, Rabb'e ihtiyaçlarını söyleyen ve yardım dileyenler, boş yere dilemiş olmayacaklardır. "Gizlide gören Baban seni açıkça ödüllendirecektir." Mesih'i gündelik yoldaşımız yaptığımızda, görülmeyen bir dünyanın güçlerinin dört bir yanımızda olduğunu hissedeceğiz; ve İsa'ya bakarak O'nun suretine benzetileceğiz. Görerek değiştiriliriz. Karakter, göksel krallığa layık olması için yumuşatılır, arıtılır ve asilleştirilir. Rabbimiz'le ilişkimizin ve birlikteliğimizin kesin sonucu, adanmışlığın, paklığın ve gayretin artması olacaktır. Duada gelişmekte olan bir anlayış meydana gelecektir. İlahî bir eğitim alırız, bu da özenli ve gayretli bir yaşamda kendini gösterir.

Yardım, destek ve güç almak üzere günlük ve samimi dua ile Allah'a dönen can, asil tutkulara, gerçeğe ve göreve dair net anlayışlara, eyleme dair yüce amaçlara, ve doğruluk için sürekli açlık ve susamışlığa sahip olacaktır. Allah'la iletişimi sürdürdüğümüzde, kalplerimizde hüküm süren ışıltılı, huzuru ve dinginliği, başkalarıyla olan ilişkimiz sayesinde onlara da aktarmamız mümkün hale gelir. Allah'a dua ile elde edilen güç, zihni düşünceliliğe ve özene alıştırmak için azimli bir çaba ile birleştiğinde, insanı günlük vazifelerine hazırlar ve ruhu tüm koşullarda huzurlu bir halde tutar.

Allah'a yaklaşırsak, O'nun için konuşmak ve adını yüceltmek için ağızımıza bir söz koyacaktır. O bize, göksel

Babamız'a şükran sunmamız için, meleklerin ilahisinden bir ezgi öğretecektir. Hayatın her eyleminde, içimizde yaşayan Kurtarıcı'nın sevgisi açığa çıkacaktır. Dıştan gelen sıkıntılar, Allah'ın Oğlu'na imanla yaşanan hayata ulaşamaz.

“Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın.” Matta 6:7

Putperestler, dualarının özünde günaha kefarete erdemi olduğunu düşünüyorlardı. Bu nedenle, dua ne kadar uzunsa, erdem o kadar büyüktü. Kendi çabalarıyla kutsal olabilselerdi, içlerinde sevinecek bir şey, bir övünme nedeni olacaktır. Bu tür dua düşüncesi, tüm sahte din sistemlerinin temelinde yatan kendi kendine kefarete ilkesinin hayata geçirilmesidir. Ferisilerin benimsediği bu putperest dua düşüncesi günümüzde de kesinlikle ortadan kalkmış değildir, Hristiyan olma iddiasındakiler arasında bile görülebilir. Kalbin Allah'a hiçbir ihtiyaç duymadığı zaman tekrarlanan belirli, alışılmış ifadeler, putperestlerin ettikleri “boş tekrarlar”⁴⁹ ile aynı niteliktedir.

Dua günah için bir kefarete değildir; kendi başına hiçbir değeri ya da erdemi yoktur. Kullanabileceğimiz tüm süslü sözcükler, tek bir kutsal arzuyla kıyaslanamaz. En belagatli dualar dahi, kalbin gerçek duygularını ifade etmedikleri sürece boş sözlerden başka bir şey değildir. Fakat ciddi bir kalpten gelen, canın basit ihtiyaçlarının ifade edildiği, sanki dünyevi bir arkadaştan bir yardım isteyip de verilmesini bekler gibi edilen dua – işte bu iman duasıdır. Allah bizim törenselleştirdiğimiz il-tifatlarımızı arzulamaz, fakat günahının bilinciyle ve mutlak zayıflıkla ezilmiş ve boyun eğmiş olan kalbin açığa vurulmuş feryadı, tüm merhametin Babası'na ulaşır.

49 Bkz. Matta 6:7 (Kİ/KM). Ed.

“Oruç tuttuğunuz zaman, ikiyüzlüler gibi... olmayın.”

Matta 6:16.

Allah'ın sözünde emredilen oruç, şekilden daha öte bir şeydir. Yalnızca yemek yememekten, çul giyinmekten, başın üzerine kül serpmekten ibaret değildir. Günahtan ötürü gerçek bir üzüntü içinde oruç tutan kimse, hiçbir zaman gösteriş yapmaya çalışmaz.

Allah'ın tutmamızı istediği orucun amacı canın günahından dolayı bedene eziyet etmek değil, günahın ıstırap veren karakterini anlamamıza, kalbi Allah'ın önünde alçaltmamıza ve O'nun bağışlayıcı lütfunu almamıza yardımcı olmaktır. İsrail'e “Gıysilerinizi değil, yüreklerinizi paralayın ve Tanrınız RAB'be dönün” emrini vermişti (Yoel 2:13).

Kefaret işleri yapmamızın ya da kendi işlerimizle kutsallar arasında bir yer edinebileceğimiz veya satın alabileceğimiz düşüncesiyle kendimizi avutmamızın bize hiçbir yararı yoktur. Mesih'e “Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?” sorusu sorulduğunda, O “Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir” karşılığını verdi (Yuhanna 6:28, 29). Tövbe, benlikten Mesih'e dönmek demektir; O'nun kendi hayatını iman yoluyla içimizde yaşayabilmesi için Mesih'i aldığımızda ise, iyi işler sergilenecektir.

İsa şöyle dedi: “Siz oruç tuttuğunuz zaman, başınıza yağ sürüp yüzünüzü yıkayın. Öyle ki, insanlara değil, gizlide olan Babanıza oruçlu görünesiniz” (Matta 6:17, 18). Allah'ı yüceltmek için yapılan her şey mutlulukla yapılmalıdır, üzüntü ve kasvetle değil. İsa'nın dininde kasvetli hiçbir şey yoktur. Hristiyanlar yaşlı bir tavırla Rableri'nden dolayı hayal kırıklığına uğramış izlenimini verirlerse, O'nun karakterini yanlış yansıtır ve düşmanlarının eline koz verirler. Sözleriyle Allah'ın kendi Babaları olduğu iddiasında bulunsalar da, kasvet ve keder ile dünyaya yetim görüntüsü verirler.

Mesih bizim O'nun hizmetinin gerçekte olduğu gibi çekiçi görünmesini sağlamamızı ister. Benliği inkâr edişler ve kalbin gizli dertleri müşfik Kurtarıcı'ya açıklansın. Yükler çarmıhın dibine bırakılsın ve sizi önce seven Kişi'nin sevgisiyle sevinerek yolunuza devam edin. İnsanlar can ile Allah arasında gizlice devam etmekte olan işi hiçbir zaman bilmeyebilir, fakat Ruh'un kalp üzerindeki çalışmasının sonuçları herkese açıklanacaktır, zira "gizlide gören Baban seni açıkça ödüllendirecektir."

"Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin." Matta 6:19.

Yeryüzünde biriktirilen hazine dayanmayacaktır; hırsızlar girip çalarlar; güve ve pas bozar; ateş ve fırtına birikimlerinizi alıp götürür. Ayrıca "hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır."⁵⁰ Yeryüzünde biriktirilen hazine zihni meşgul ederek göksel şeylerin dışarıda kalmasına neden olur.

Yahudilerin döneminde para sevgisi başta gelen tutkuydu. Allah'ın ve imanın candaki yerini dünyasallık ele geçirmişti. Günümüzde de böyledir. Zenginliğe duyulan açgözlü iştah yaşama o kadar etkileyici ve büyüleyici bir şekilde nüfuz eder ki, insanların asaletini bozar ve insanîyetlerini yozlaştırır, ve en sonunda yıkım içinde boğulurlar. Şeytan'ın hizmeti özenli, kafa karıştırıcı ve yorucu çalışmayla doludur, insanların yeryüzünde biriktirmek için zahmetle çalıştığı hazine ise yalnızca bir dönem içindir.

İsa "Kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır" dedi.⁵¹ Verilen talimat "kendinize gökte hazineler biriktirin" şeklindedir.

50 Bkz. Matta 6:21. Ed.

51 Bkz. Matta 6:20, 21. Çev.

HİZMETTEKİ GERÇEK GÜDÜ

Göksel zenginlikleri güvenceye almak kendi yararınızdır. Tüm sahip olduklarınız arasında, yalnızca bunlar gerçekten size aittir. Gökte biriktirilen hazine çürümezdir. Hiçbir yangın ya da sel onu yok edemez, hiçbir hırsız çalamaz, hiçbir güve ya da pas bozamaz; zira Allah'ın koruması altındadır.

Mesih'in tüm tahminlerin ötesinde değerli saydığı bu hazine, "kutsallardan oluşan mirasının yüce zenginliği"dir (Efesliler 1:18 [KK, dipnot]). Mesih'in öğrencilerine O'nun mücevherleri, değerli ve öz hazinesi denilir. O şöyle diyor: "Taç mücevherleri gibi parlayacaklar." "İnsanı saf altından, Ofir altınından daha ender kılacağım" (Zekeriya 9:16; Yeşaya 13:12). Mesih, paklık ve mükemmelliklerindeki halkına kendi acılarının, kendi alçaltılmasının ve sevgisinin ödülü ve görkemini bütünleyicisi olarak bakar – Mesih, tüm görkemin kendisinden ışıdığı yüce Merkez.

Bize de, muhteşem kurtuluş işinde O'na katılmak, ve ölümü ve acılarıyla kazanılmış olan zenginliklerde O'na paydaş olmak için izin verilir. Elçi Pavlus Selanikli Mesih imanlılarına şöyle yazdı: "Ümidimiz, ya da sevincimiz, ya da övünme tacımız nedir? Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde, O'nun önünde siz değil misiniz? Çünkü yüceliğimiz ve sevincimiz sizsiniz" (1. Selanikliler 2:19, 20 [Kİ]). Mesih'in kazanmak için çalışmamızı buyurduğu hazine işte budur. Hayatın büyük hasadı karakterdir. Ve Mesih'in lütfuyla bir canda göğe doğru uzanan bir güdü uyandıran her söz veya iş, Mesih'in karakterine benzer bir karakterin oluşmasına katkıda bulunan her çaba, gökte hazine biriktirmektedir.

Hazine neredeyse, kalp de orada olacaktır. Başkalarına yararlı olmak için gösterdiğimiz her çaba ile kendimize yarar sağlarız. Müjdeyi duyurmak için parasını ya da zamanını harcayan herkes, çalışma için ve bunun aracılığıyla ulaşılacak canlar için ilgi ve dualarını seferber eder; kalbi başkaları için

sızlar, ve onlara en büyük iyiliği yapabilmesi için, kendinde Allah'a daha derin bir bağlılık isteği uyanır.

Ve dünyanın zenginliğinin yok olacağı son günde, gökte hazineler biriktiren kişi yaşantısının kendisine kazandırdığı şeyleri görecektir. Mesih'in sözlerine kulak verdiysek, büyük beyaz tahtın etrafında bir araya geldiğimizde kurtulmalarına vesile olduğumuz canları göreceğiz, ve bir kişinin başkalarını, onların da daha başkalarını kurtardığını bileceğiz – çalışmalarımızın sonucu olarak huzur limanına getirilen büyük bir topluluk, taçlarını İsa'nın ayaklarının dibine bırakarak, sonsuz çağlar boyunca O'na şükranlarını sunacak. Mesih'in işçisi, Kurtarıcı'nın görkemini paylaşan bu kurtulmuşları ne büyük bir neşe ile görecek! Canları kurtarma işinde sadık olanlar için cennet ne kadar da kıymetli olacak!

“Mesih'le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor” (Koloseliler 3:1).

“Gözünüz sağlamsa, bütün bedeniniz aydınlık olur.”
Matta 6:22.

Kurtarıcı'nın sözlerinde işaret edilen durum, kendini tek bir amaca verme, Allah'a samimi bir bağlılıktır. Amaç doğru olanı anlamak ve her ne pahasına olursa olsun ona uymak için samimi ve sarsılmaz olsun, ilahî aydınlığı alacaksınız. Gerçek dindarlık günaha verilen bütün tavizler bittiği zaman başlar. Bundan sonra kalp elçi Pavlus'un dilini konuşacaktır: “Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum.” “Uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım...” (Filipililer 3:13, 14, 8).

HİZMETTEKİ GERÇEK GÜDÜ

Ancak göz benlik sevgisiyle kör olduğunda, yalnızca karanlık vardır. “Gözünüz bozuksa, bütün bedeniniz karanlık olur.”⁵² Yahudileri inatçı inançsızlıkla sarmalayan bu korkutucu karanlıktı, kendilerini günahlarından kurtarmak için gelen Kişi’nin karakterini ve görevini takdir etmelerini imkânsız hale getirmişti.

Ayartıya teslimiyet, zihnin bocalamasına izin vermenizle, Allah’a olan itimadınızda sebatsız olmanızla başlar. Kendimizi tamamen Allah’a vermeyi seçmezsek, karanlıkta kalırız. Tereddütte bulunduğumuz zaman, Şeytan’ın içeri girerek bizi ayartılarıyla yoldan çıkarabileceği bir kapı açmış oluruz. O, iman gözünün Allah’ı göremeyeceği ölçüde görüşümüzü bulandırır, günaha karşı hiçbir engel kalmayacağını bilmektedir.

Günahlı bir arzunun egemen olması, canın aldanış içinde bulunduğunu gösterir. O arzuya her müsamaha, canın Allah’a karşı isteksizliğini güçlendirir. Şeytan’ın seçtiği yolu izlediğimizde kötülüğün gölgeleriyle kuşatılırız, ve her adım bizi daha derin karanlığa sürükleyerek kalbin körlüğünü artırır.

Doğal âlemde geçerli olan kural, ruhsal âlemde de geçerlidir. Karanlıkta yaşayan kişi sonunda görme yetisini kaybedecektir. Gece yarısından daha derin bir karanlıkta kalacak; en parlak öğlen güneşi bile ona ışık getiremeyecektir. O “karanlıkta yürür ve nereye gittiğini bilmez. Çünkü karanlık gözlerini kör etmiştir” (1. Yuhanna 2:11). Kötülüğü sürekli besleyerek, ilahî sevginin teklifleri kasten göz ardı edilerek, günahkâr kişi iyilik sevgisini, Allah’a olan arzusunu, göğün ışığını alma yetisini kaybeder. Merhamet daveti halen sevgiyle doludur, ışık canının üzerine ilk doğduğu zamanki kadar parlak bir şekilde ışıdamaktadır; fakat ses sağır kulaklara, ışık körelmiş gözlerle düşer.

52 Bkz. Matta 6:23. Ed.

Hiç bir can, kurtuluşu için umut olduğu sürece, hiçbir zaman Allah tarafından tamamen terk edilmez, kendi haline bırakılmaz. “İnsan Allah’tan döner, Allah ondan dönmez.”⁵³ Göksel Babamız, daha fazla fırsat ve ayrıcalık tanınmanın tamamen boşuna olacağı zamana dek, bizi çağrılar ve uyarılar ile ve merhamet güvenceleri ile izler. Sorumluluk günahkârın kendisine aittir. Bugün Allah’ın Ruhü’na direnerek, ışık daha güçlü bir şekilde geri döndüğü zaman ona karşı göstereceği ikinci bir direnişin yolunu hazırlamaktadır. Böylece bir direniş basamağından diğerine geçer, ve en sonunda ışık onu etkilememeye başlar ve Allah’ın Ruhü’na hiçbir ölçüde karşılık vermez. Öyle ki, “içinizdeki ışık” dahi karanlığa dönüşmüştür. Kesin olarak bildiğimiz gerçek, canın körlüğünü arttıracak denli çarpıtılmıştır.

“Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez.” Matta 6:24.

Mesih insanın iki efendiye kulluk etmeyeceğini ya da etmemesi gerektiğini değil, edemeyeceğini söylüyor. Allah’ı ilgilendiren şeyler ile zenginliği ilgilendiren şeyler arasında birlik ya da duygudaşlık yoktur. Mesih imanlısının vicdanının, tam sakınması, kendini inkâr etmesi, durması için uyardığı yerde, dünyasal kişi sınırı aşarak bencil arzularını doyurmaya çalışır. Sınırın bir yanında benliğini inkâr eden Mesih’in izleyicisi vardır; diğer yanında ise nefsine düşkün dünyayı seven kişi, kendini modaya vermekte, uçarılıklarla uğraşmakta ve yasak zevklerle kendisini şımartmaktadır. Mesih imanlısı sınırın o yanına geçemez.

Hiç kimse tarafsız bir konumda duramaz; ne Allah’ı seven ne de doğruluğun düşmanına hizmet eden bir orta sınıf

53 1859’da John G. Whittier tarafından yazılmış “The Over-Heart” adlı şiirden alıntı. Ed.

yoktur. Mesih, kendi insani araçlarında yaşmalı ve onların yetileri aracılığıyla çalışarak, kapasiteleri aracılığıyla işlemelidir. İradeleri O'nun iradesine bağımlı olmalıdır; O'nun Ruhu ile hareket etmelidirler. Bu sayede artık yaşayan onlar değil, içinde yaşayan Mesih olur.⁵⁴ Kendini bütünüyle Allah'a vermeyen kişi başka bir gücün denetimi altındadır, önerileri tamamen farklı nitelikte olan başka bir sesi dinlemektedir. Yarı yarıya hizmet, bunu yapan insanı karanlığın ordusunun başarılı bir müttefiki olarak düşman safına yerleştirir. Mesih'in askeri olma iddiasındaki insanlar Şeytan'ın birliğine katıldıklarında ve ona yardımcı olduklarında, Mesih'in düşmanı olduklarını göstermiş olurlar. Kutsal emanetlere ihanet ederler. Şeytan ile gerçek askerler arasında bir bağlantı meydana getirirler, öyle ki, düşman bu araçlar üzerinden sürekli olarak Mesih'in askerlerinin kalplerini çalmaya çalışır.

Kötülüğün dünyamızdaki en sağlam kalesi hayâsız günahkârın günah dolu yaşamı veya dışlanmış zavallı değil; dışarıya karşı erdemli, şerefli ve asil görüldüğü halde, içerde bir günahın beslendiği, bir kötülüğe müsamaha edilen yaşamdır. Gizliden gizliye büyük bir ayartıya karşı mücadele veren, uçurumun kenarında titreyen can için, böyle bir örnek günaha en büyük teşviklerden biridir. Hayata, gerçeğe ve şerefe dair yüksek anlayışlara sahip olan, fakat Allah'ın kutsal yasasının bir hükmünü bilinçli olarak çiğneyen kişi, O'nun asil armağanlarını çarpıtarak günaha ayartı haline dönüştürmüş olur. Deha, yetenek, duygudaşlık, hatta cömert ve şefkatli eylemler dahi, Şeytan'ın başka canları bu hayattaki ve gelecek hayattaki yıkımın uçurumuna çekmek için kullandığı yemler haline gelebilir.

“Dünyayı ve dünyada olan şeyleri sevmeyin. Eğer bir kimse dünyayı severse, onda Babanın sevgisi yoktur. Çünkü

54 Bkz. Galatyalılar 2:20. Ed.

dünyada olan her şey, bedenın şehveti, ve gözlerin şehveti, ve hayat gururu, Babadan değil, fakat dünyadandır” (1. Yuhanna 2:15, 16 [KM]).

“Kaygılı olmayın.” Matta 6:25 (Kİ).

Size hayat veren Allah onu sürdürmek için yiyeceğe duyduğunuz ihtiyacı bilir. Bedeni yaratan, giyecek ihtiyacınıza karşı aldırışsız değildir. Daha büyük olan armağanı veren Kişi, onu tamamlamak için ihtiyaç duyulan şeyi vermeyecek midir?

İsa dinleyicilerine kaygı düşüncelerinden uzak, övgü ilahilerini şakıyan kuşları örnek gösterdi, zira “onlar ne ekerler, ne biçerler;” buna rağmen yüce Baba onların ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Ve “Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?” diye sordu.

“O'nun gözetimi olmadan hiçbir serçe düşmez,
İsa bilmeden bir can eğilmez;
Zira O bizimledir her yerde,
Ve akan her acı gözyaşını O görür.
Ve O asla, asla, asla
Terk etmez Kendisine itimat etmiş bir canı.”⁵⁵

Yamaçlar ve tarlalar çiçeklerle ışıldıyordu, onların çiyli sabah tazeliğine işaret eden İsa, “Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın” dedi. Bitkilerin ve çiçeklerin hoş biçimleri ve zarif renkleri insan yeteneği tarafından taklit edilebilir, fakat tek bir çiçeğe, hatta bir ot sapına olsun, hangi dokunuş can verebilir? Yol kenarındaki her çiçek, varlığını yükseklerdeki yıldızlı dünyaları kuran aynı güce borçludur. Tüm yaratılmışlarda, Allah'ın yüce kalbinden gelen tek bir hayat nabzı atmak-

55 Şarkı sözleri. Ed.

tadır. Kırın çiçekleri O'nun eliyle, yeryüzü krallarının bedenlerini süsleyen kaftanlardan daha zengin giysilerle giydirilmiştir. Ve "bugün var olup yarın fırina atılan kır otunu Allah böyle giydirirse, sizi daha çok giydirmez mi, ey az imanlılar?"

Çiçekleri yaratan ve serçeye şakıdığı ezgisini veren, "Kır zambaklarına bakın" ve "Kuşlara bakın" diyen Kişi'dir. Doğaya ait şeylerin güzelliğinde, Allah'ın hikmeti hakkında alimlerin bildiğinden daha fazlasını öğrenebilirsiniz. Zambağın taçyapraklarına Allah sizin için bir mesaj yazmıştır; bu mesaj yalnızca kalbinizin güvensizlik, bencillik ve içi kemiren kaygı derslerini unutmasından sonra okuyabileceği bir dille yazılmıştır. O, yaşam yolunuza aydınlık ve mutluluk getirecek olan kuşları ve çiçekleri, kalbinden sevgi taşan bir Baba olarak değilse neden verdi? Varlık için ihtiyaç duyulan her şey çiçekler ve kuşlar olmadan da sizin olabilirdi, fakat Allah yalnızca var olmak için yeterli olanı sağlamakla yetinmedi. Yeryüzünü, havayı ve göğü, size duyduğu sevgi dolu düşünceyi size anlatmak için güzellik izleriyle doldurdu. Tüm yaratılmış şeylerin güzelliği, O'nun görkeminin yüce ışıltısının ancak küçük bir şuasıdır. Sevinciniz ve mutluluğunuz için doğaya ait şeyler üzerine böylesi sınırsız bir yeteneği hesapsızca harcadıysa, ihtiyaç duyduğunuz her bereketi size vereceğinden şüphe edebilir misiniz?

"Kır zambaklarına bakın." Taçyapraklarını günışığına doğru açan her çiçek, yıldızları yönlendiren aynı yüce yasalara itaat etmektedir, ve onun hayatı ne kadar basit ve güzel, ne kadar tatlıdır! Çiçekler aracılığıyla, Allah dikkatimizi Mesih'in karakterine benzer bir karakterin güzelliğine çekmektedir. Çiçeklere böylesi bir güzellik veren Kişi, canın Mesih'in karakterinin güzelliğiyle giyindirilmesini çok daha fazla arzulamaktadır.

İsa, zambakların nasıl büyüdüğüne, soğuk ve karanlık topraktan ya da nehir yatağının çamurundan filizlenen bitkilerin, nasıl bir güzellikle ve hoş kokulu olarak açtıklarına bak-

mamızı söylüyor. Zambağın kaba ve kahverengi soğanında güzellik bulunabileceğini kim hayal edebilirdi? Ancak orada gizli olan Allah'ın yaşamı, O'nun yağmur ve güneşiği ile verdiği çağrısıyla ortaya çıktığında, insanlar bu lütuf ve güzellik görünümüne hayret ederler. Allah'ın yaşamı aynı şekilde kendini O'nun lütfunun hizmetine adayan her insanda ortaya çıkacaktır, bu lütuf, yağmur ve güneşiği gibi karşılıksız olarak, herkese takdisiyle gelir. Çiçekleri yaratan Allah'ın sözüdür, ve aynı söz içinizde O'nun Ruhu'nun lütuflarını meydana getirecektir.

Allah'ın yasası sevgi yasasıdır. Siz yeryüzünde yalnızca benliğinizle ilgilenmek, temel kazıp inşaat yapmak, çalışıp çabalamak için değil, fakat sevgi hizmetiyle başka hayatlara da mutluluk getirmek, Mesih'in sevgisiyle hayatı çiçekler gibi canlı, sevinçli ve güzel hale getirmek için bulunduğunuzu öğretmek üzere, çevrenizi güzelliklerle kuşattı.

Babalar ve anneler, çocuklarınız çiçeklerden ders alsın. Onları bahçeye ve kıra, yapraklı ağaçların altına götürün, ve onlara doğada Allah'ın sevgisine dair mesajı okumayı öğretin. Allah'a dair düşünceleriniz kuşla, çiçekle ve ağaçla ilintilendirilsin. Çocuklar her hoş ve güzel şeyde Allah'ın kendilerine olan sevgisinin bir ifadesini görsünler. İncancınızı onlara güzelliğini göstererek tavsiye edin. Şefkat yasası dudaklarınızda olsun.

Çocuklara, Allah'ın büyük sevgisi sayesinde mizaçlarının değişebileceğini ve O'nun mizacıyla uyumlu hale getirilebileceğini öğretin. O'nun, onların hayatlarını çiçeklerin erdemleri ile güzelleştirmek istediğini öğretin. Hoş çiçekleri toplarlarken, onlara çiçekleri yaratan Kişi'nin çiçeklerden daha güzel olduğunu öğretin. Böylece kalplerinin filizleri O'nun çevresini saracaktır. "Tepeden tırnağa güzel" olan Kişi, onlara gündelik yoldaş ve tanıdık dost olacak, hayatları O'nun paklığının suretine dönüştürülecektir.

“Siz önce Allah’ın krallığını... arayın.” Matta 6:33 (Kİ).

Mesih’in sözlerini dinleyen insanlar, halen sabırsızlıkla dünyasal bir krallığın ilan edilmesini bekliyorlardı. İsa onlara göğün hazinelerini açarken, pek çok zihindeki başlıca soru, O’nunla kurulacak ilişkinin bu dünyadaki konumlarını nasıl ilerletebileceği idi. İsa, dünyaya ait şeyleri en büyük kaygıları haline getirdiklerinde, çevrelerinde bulunan, müşfik ilgisi yaratıkları üzerinde olan bir Allah yokmuş gibi yaşayan putpe-rest uluslar gibi olduklarını göstermektedir.

İsa “Dünya ulusları hep bu şeylerin peşinden giderler” dedi. “Göksel Babanız bütün bu şeylere ihtiyacınız olduğunu bilir. Ama siz önce Allah’ın krallığını ve O’nun salâhını arayın ve bütün bu şeyler size verilecektir” (Luka 12:30; Matta 6:32, 33 [Kİ]). Ben size sevgi, doğruluk ve huzur krallığının kapısını açmaya geldim. Kalplerinizi açarak bu krallığı alın ve onun hizmetini en önemli ilginiz haline getirin. Ruhsal bir krallık olsa da, bu hayattaki ihtiyaçlarınızın ihmal edileceğinden korkmayın. Kendinizi Allah’ın hizmetine verirseniz, gökte ve yerde tüm kudrete sahip olan Kişi ihtiyaçlarınızı temin edecektir.

İsa bizi çaba gösterme gerekliliğinden muaf tutmuyor, fakat O’nu her şeyde ilk ve son ve en üstün konuma koymamız gerektiğini öğretiyor. Karakterimizde ve hayatımızda O’nun doğruluğunun hayata geçmesini engelleyecek olan hiçbir işe girişmemeli, hiçbir hedefi izlememeli, hiçbir zevki aramamalıyız. Her ne yaparsak, Rab için yapar gibi içtenlikle yapmalıyız.

İsa yeryüzünde yaşarken, Allah’ın yüceliğini insanların önünde tutarak ve herşeyi Babası’nın iradesine tabi kılarak, hayatı tüm ayrıntılarıyla yüceltti. O’nun örneğini izlersek, bu hayatta ihtiyaç duyulan tüm şeylerin ‘verileceğine’ dair bize güvence vermektedir. Fakirlik ya da zenginlik, hastalık ya da sağlık, saflık ya da bilgelik; bunların tümü O’nun lütfunun vaadinde karşılanır.

Allah'ın sonsuza dek kalıcı kolu, yardım için kendisine dönen canı sarmalar, o can ne kadar zayıf olursa olsun. Dağlardaki ve tepelerdeki güzel şeyler yok olacak, fakat Allah için yaşayan can O'nunla birlikte kalacaktır. "Dünya da dünyasal tutkular da geçer, ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar" (1. Yuhanna 2:17). Allah'ın kenti altın kapılarını, henüz yeryüzünde kayıpların ve sıkıntıların ortasında kılavuzluk ve hikmet için, teselli ve umut için Allah'a dayanmayı öğrenmiş olan kişiyi kabul etmek için açacaktır. Orada onu meleklerin ilahileri karşılayacak, ve hayat ağacı meyvesini onun için verecektir. "Dağlar yerinden kalkar, ve tepeler sarsılır; fakat inayetim senin üzerinden kalkmaz, ve selâmet ahdim sarsılmaz, sana merhamet eden RAB diyor" (Yeşaya 54:10 [KM]).

"O halde yarın için kaygılanmayın...Her günün derdi kendine yeter." Matta 6:34.

Kendinizi Allah'a, O'nun işini yapmaya adanmışsanız, yarın için kaygılı olmanıza gerek yoktur. Hizmetkârı olduğunuz Kişi, sonu başlangıçtan itibaren bilmektedir. Gözünüzden gizlenmiş olan yarının olayları, her şeye gücü yeten Allah'ın gözlerinin önündedir.

Yapmamız gereken işlerin idaresini elimize aldığımızda, ve başarı için kendi bilgeliğimize güvendiğimizde, Allah'ın bize vermediği bir yükü yüklenmiş oluruz ve bunu O'nun yardımını olmadan taşımaya çalışırız. Allah'a ait olan bir sorumluluğu kendi üzerimize almış, dolayısıyla kendimizi fiilen O'nun yerine koymuş oluruz. Kaygılanmamız, tehlike ve kayıp beklememiz de gayet yerinde olur, zira başımıza geleceği kesindir. Fakat Allah'ın bizi sevdiğine ve bize iyilik yapmak istediğine gerçekten inandığımızda, gelecek için endişe etmeyi bırakırız. Allah'a, bir çocuğun sevgi dolu ebeveynine gü-

HİZMETTEKİ GERÇEK GÜDÜ

vendiği gibi güveneceğiz. Böylece sıkıntılarımız ve acılarımız yok olur, zira irademiz Allah'ın iradesinde erir.

Mesih bize yarının yüklerini bugünden taşımak için hiçbir yardım sözü vermemiştir. "Lütfum sana yeter" (2. Korintliler 12:9) demiştir; fakat çölde verilen man gibi, O'nun lütfu gündelik olarak, o günün ihtiyacına göre verilir. İsrail topluluğunun gezgin yaşamlarındaki gibi, her sabah günün tedariki olarak verilen göğün ekmeğini bulabiliriz.

Yalnızca bir gün bize aittir, ve bu günde Allah için yaşamalıyız. Bu bir gün için tüm amaçlarımızı ve tasarılarımızı ciddi bir ibadet bilinciyle Mesih'in eline bırakmalı, bütün kaygılarımızı O'na yüklemeliyiz, çünkü O bizi kayırır. "Sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum" diyor RAB. "Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar." "Bana dönün, huzur bulun, kurtulursunuz. Kaygılanmayın, bana güvenin, güçlü olursunuz" (Yeremya 29:11; Yeşaya 30:15).

Her gün Rabb'i arar ve dönüştürülürseniz; kendi ruhsal seçiminizle Allah'ta özgür ve sevinçli olursanız; O'nun lütufkâr çağrısına memnuniyet ve kalp rızası ile karşılık vererek Mesih'in boyunduruğunu, yani itaat ve hizmet boyunduruğunu takmaya gelirsiniz, tüm hoşnutsuzluklarınızı yatıştırılacak, tüm zorluklarınız ortadan kaldırılacak, şimdi karşılaştığınız tüm akıl karıştırıcı sorunlar çözülecektir.

5. Bölüm

Rabb'in Duası

“Bunun için siz şöyle dua edin.” Matta 6:9.

Rabb'in Duası, Kurtarıcımız tarafından iki kez verilmişti, ilk olarak Dağdaki Vaaz'da toplanan kalabalığa, ikinci olarak da, birkaç ay sonra, yalnızca öğrencilere. Öğrenciler kısa bir süre Rableri'nden ayrılmışlardı, geri döndüklerinde O'nu Allah ile birlikteliğe dalmış bir halde buldular. İsa, onların varlığından habersiz gibi görünerek, yüksek sesle duaya devam etti. Kurtarıcı'nın yüzü göksel bir ışıltıyla parlıyordu. Görülmeyen'in huzurunda imiş gibi görünüyordu, ve sözlerinde Allah'la konuşan birinin gücü gibi yaşayan bir güç vardı.

Dinleyen öğrencilerin kalpleri derinden etkilendi. O'nun sıklıkla yalnız başına, Baba'sıyla birliktelik içinde uzun saatler geçirdiğini fark etmişlerdi. Günleri, üzerine üşüşen kalabalıklara hizmetle ve hahamların tehlikeli safsatalarını açığa vurmakla geçiyordu; bu aralıksız çalışma O'nu o kadar bitkin düşürüyordu ki, annesi ve erkek kardeşleri, hatta öğrencileri, böylesine çalışmanın hayatına mal olacağından korkuyorlardı. Fakat zahmetli günü sona erdiren dua saatlerinden döndüğünde, yüzündeki huzurlu ifadeyi, tüm mevcudiyetini

RABB'İN DUASI

kaplar gibi görünen tazelik hissini fark ediyorlardı. Her sabah, insanlara göğün ışığını getirmeye, Allah ile geçirilen saatlerden geliyordu. Öğrenciler O'nun sözlerinin ve işlerinin gücünün duada geçirdiği saatlere bağlı olduğunu görmüşlerdi. Şimdi, O'nun yakarışını işittiklerinde, kalpleri huşuyla ve alçakgönüllülükle doldu. O duasını bitirdiğinde, kendi büyük ihtiyaçlarının farkına vararak, "Ya Rab... bize dua etmesini öğret" diye haykırdılar (Luka 11:1).

İsa onlara yeni bir dua şekli vermiyor. Daha önce onlara öğrettiğini tekrarlayarak, adeta şöyle diyor: Zaten vermiş olduğumu anlamanız gerekiyor. Henüz idrak edemediğiniz kadar derin bir anlamı vardır.

Ancak Kurtarıcı bizi kelimesi kelimesine bu sözlerin kullanımıyla sınırlamaz. İnsanlıkla bir olarak, kendi ideal duasını sunar; küçük bir çocuğun dahi kullanabileceği basitlikte, ancak önemleri en büyük zihinler tarafından dahi tamamıyla kavranamayacak denli kapsamlı sözler. Bize, Allah'a kendi şükran övgümüzle gelmemiz, isteklerimizi bildirmemiz, günahlarımızı itiraf etmemiz ve O'nun vaadine uygun olarak O'nun merhametini talep etmemiz öğretilmektedir.

"Dua ettiğiniz zaman deyin: Ey göklerde olan Babamız."

Luka 11:2 (Kİ).

İsa, bize kendi Babası'na Babamız dememizi öğretmektedir. O bize kardeşler demekten utanmaz (İbraniler 2:11). Kurtarıcı'nın kalbi bizi Allah'ın aile fertleri olarak karşılamaya o kadar hazır, o kadar heveslidir ki, Allah'a yaklaşırken kullanacağımız ilk sözcüklerde ilahî ilişkimize dair güvenceyi vermektedir: "Babamız."

Burada, cesaretlendirici ve teselli edici o harika gerçek, Allah'ın bizi kendi Oğlu'nu sevdiği gibi sevdiği ilan edilmektedir. Bu, İsa'nın öğrencileri için ettiği son duasında söyledik-

leridir: “Beni sevdiğin gibi onları da sevdin” (Yuhanna 17:23).

Şeytan'ın üzerinde hak iddia ettiği ve zalim bir tiranlıkla yönettiği dünyayı, Allah'ın Oğlu muazzam bir başarıyla, kendi sevgisiyle sarmaladı ve Yehova'nın tahtıyla bağlantısını yeniden kurdu. Bu zafer kazanıldığında, keruvlar ve seraflar ve düşmemiş olan tüm dünyalardaki sayısız kalabalıklar Allah'a ve Kuzu'ya övgü ilahileri söylediler. Düşkün insanlığa kurtuluş yolunun açılmasına ve yeryüzünün günahın lanetinden kurtulmasına sevindiler. Böylesi hayret verici bir sevgiye muhatap olanlar ne kadar daha çok sevinmelidir!

Nasıl olur da şüphe ve belirsizlik içinde kalır, ve kendimizi yetim kalmış gibi hissederiz? İsa yasayı çiğneyenlerin yararına insan doğasına büründü; sonsuz huzur ve güvenceye sahip olabilmemiz için bize benzedi. Göklerde bir Savunucumuz var, ve O'nu kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul eden hiç kimse, kendi günahlarının yükünü taşımak üzere yetim bırakılmayacak.

“Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız.” “Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçımız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçularıyız, Mesih'le ortak mirasçularız.” “Ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz” (1. Yuhanna 3:2; Romalılar 8:17).

Allah'a yaklaşmanın ilk adımı, O'nun bize olan sevgisini bilmek ve o sevgiye inanmaktır (1. Yuhanna 4:16); zira biz O'nun sevgisinin çekimiyle O'na gelmeye yönlendiriliriz.

Allah'ın sevgisinin idrak edilmesi, bencilliğin terk edilmesini sağlar. Allah'a Babamız dediğimizde, O'nun tüm çocuklarını kardeşlerimiz olarak tanımış oluruz. Hepimiz büyük insanlık dokusunun bir parçasıyız, tek bir ailenin fertleriyiz. Niyazlarımıza, kendimiz gibi komşularımızı da dahil etmeliyiz. Yalnızca kendisi için bereket isteyen kişi, doğru şekilde dua etmiyor demektir.

RABB'İN DUASI

İsa şöyle dedi, sınırsız Allah, O'na Baba adıyla yaklaşma ayrıcalığını size verdi. Bunun altında yatan her şeyi anlayın. Hiçbir dünyevi anne-baba hata yapan evladına, sizi yaratan Kişi'nin günahkâra yalvardığı kadar ısrarla yalvarmamıştır. Hiçbir sevecen insani ilgi, tövbesizlerin ardından böylesi müşfik davetlerle gitmemiştir. Allah her meskende ikamet eder; söylenen her sözü işitir, edilen her duayı dinler, her bir canın acılarını ve hayal kırıklıklarını hisseder, babaya, anneye, kardeşe, arkadaşına ve komşuya gösterilen davranışı görür. İhtiyaçlarımızı gözetir, ve O'nun sevgisi, merhameti ve lütfu, ihtiyacımızı karşılamak üzere sürekli olarak akmaktadır.

Ancak Allah'a Baba dersiniz, O'nun sevgisinin değişmez olduğunu bilerek, O'nun hikmetiyle yönlendirilmek ve her şeyde itaatkâr olmak üzere, kendinizi O'nun evlatları olarak benimsemiş olursunuz. O'nun sizin hayatınız için planını kabul edersiniz. Allah'ın evlatları olarak, O'nun şerefini, karakterini, ailesini ve işini en önemli ilgi konularınız haline getirirsiniz. Babanız'la ve O'nun ailesinin her bir ferdiyle ilişkinizi tanımak ve ona saygı göstermek size mutluluk verecektir. O'nu yüceltecek, ya da soydaşlarınızın iyiliğine katkıda bulunacak herhangi bir eylemi, ne kadar mütevazı olursa olsun, yapmak size mutluluk verecek.

“Göklerde olan.” Mesih'in “Babamız” olarak görmemizi söylediği Kişi, “göklerde dir: ne isterse yapar.” O'nun gözetiminde iken, “Sana güvenirim korktuğum zaman” diyerek, güvenle dinlenebiliriz (Mezmurlar 115:3; 56:3).

“Adın kutsal kılınsın.” Matta 6:9.

Rabb'in adını kutsal kılmak, Üstün Varlık hakkında söylediğimiz sözlerin saygıyla ifade edilmesini gerektirir. “Adı kutsal ve müthiş” (Mezmun 111:9). Tanrı'nın sıfatlarını ya da unvanlarını asla hiçbir şekilde hafife almamalıyız. Duada,

Yüceler Yücesi'nin kabul salonuna gireriz; ve O'nun huzuruna kutsal huşu ile çıkmalıyız. Melekler O'nun huzurunda yüzlerini örterler. Keruvlar ile ışıklı ve kutsal serafalar, O'nun tahtına ciddi bir saygı ile yaklaşır. Biz, sınırlı ve günahlı varlıklar, Yaratıcımız olan Rabb'in önüne gelirken ne kadar daha saygılı olmalıyız!

Ancak Rabb'in adını kutsal kılmak bundan çok daha fazlasıdır. Mesih'in zamanındaki Yahudiler gibi, dıştan Allah'a karşı büyük saygı gösterir gibi görünüp, O'nun adına sürekli olarak küfrediyor da olabiliriz. "RABBİN [ismi]", "çok acıyan ve lütfeden, geç öfkelenen ve inayeti ve hakikati çok olan... haksızlığı ve günahı ve suçu bağışlayan"dır (Mısır'dan Çıkış 34:5-7 [KM]). Mesih'in kilisesi hakkında şöyle yazılmıştır: "O, Rab doğruluğumuzdur adıyla anılacak" (Yeremya 33:16 [dipnot]). Bu ad, Mesih'in tüm izleyicilerine verilir. Allah'ın evladının mirasıdır. Aile, Baba'nın adıyla anılır. Yeremya peygamber, İsrail'in büyük sıkıntı ve ıstırapı zamanında "Biz senin isminle çağırıyoruz; bizi bırakma" diye dua etmişti (Yeremya 14:9 [KM]).

Bu ad, göğün melekleri tarafından, düşmemiş dünyaların sakinleri tarafından kutsal kılınmaktadır. "Adın kutsal kılın-sın" diye dua ettiğinizde, bu adın bu dünyada kutsal kılınmasını, sizin içinizde kutsal kılınmasını istemiş olursunuz. Allah sizi insanların ve meleklerin önünde kendi evladı olarak kabul etmiştir; bu "ait olduğunuz... yüce adına" leke sürmemek için dua edin (Yakup 2:7). Allah sizi bu dünyaya kendi temsilcisi olarak gönderir. Hayatın her eyleminde, Allah'ın adını sergilemelisiniz. Bu yakarış, sizden O'nun karakterine sahip olmanızı ister. Hayatınızda ve karakterinizde Allah'ın hayatını ve karakterini tam olarak temsil etmediğiniz sürece, O'nun adını kutsal kılamaz, O'nu dünyaya gösteremezsiniz. Bunu ancak Mesih'in lütfunu ve doğruluğunu kabul ederek gerçekleştirebilirsiniz.

“Krallığın gelsin.” Matta 6:10 (Kİ).

Allah bizim Babamız'dır, bizi kendi evlatları gibi sever ve gözetir; O ayrıca evrenin yüce Kralı'dır. O'nun krallığının yararı bizim yararımızdır, ve onun gelişimi için çalışmamız gerekir.

Mesih'in öğrencileri O'nun yüceliğinin krallığının derhal gelmesini bekliyorlardı, fakat İsa onlara bu duayı vererek, krallığın hemen o zaman kurulmayacağını öğretti. Gelecekte olacak bir olay olan krallığın gelişi için dua etmeleri gerekiyordu. Fakat bu dua aynı zamanda onlar için bir güvenceydi. Krallığın gelişini kendi günlerinde göremeyecek olmalarına rağmen İsa'nın onlardan bu duayı etmelerini istemiş olması, krallığın Allah'ın kendi zamanında kesinlikle gelecek olduğunun kanıtıdır.

Günahla ve isyanla dolu olan kalpler, günbegün O'nun sevgisinin egemenliğine teslim oldukça, Allah'ın lütfunun krallığı kurulmaktadır. Ancak O'nun yüceliğinin krallığının tamamen kurulması, Mesih'in bu dünyaya ikinci gelişine dek gerçekleşmeyecektir. “Göklerin altındaki krallıklara özgü krallık, egemenlik ve büyüklük kutsallara, Yüceler Yücesi'nin halkına verilecek” (Daniel 7:27). “Dünya kurulduğundan beri” kendileri için hazırlanmış olan krallığı miras alacaklar (Matta 25:34). Ve Mesih büyük kudretini üzerine alarak hüküm sürecek.

Gök kapıları yeniden açılacak, ve Kurtarıcımız, kutsalların on binlerce on binleri ve binlerce binleriyle birlikte,⁵⁶ kraların Kralı ve rablerin Rabbi olarak gelecek.⁵⁷ Yehova İmmmanuel “bütün dünyanın kralı olacak. O gün yalnız RAB, yalnız O'nun adı kalacak.” “Tanrı'nın konutu insanların arasında” olacak, “Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak” (Zekeriya 14:9; Vahiy 21:3).

56 Bkz. Vahiy 5:11. Ed.

57 Bkz. Vahiy 17:14; 19:16. Ed.

Fakat bu geliştten önce, İsa'nın sözleriyle “[krallığın] bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir” (Matta 24:14). O'nun lütfunun iyi haberi tüm yeryüzüne ulaştırılınca dek, krallığı gelmeyecektir. Böylece, kendimizi Allah'a verirken ve O'na başka canları kazanırken, O'nun krallığının gelişini hızlandırmış oluruz. Yalnızca “Ben! Beni gönder” (Yeşaya 6:8) diyerek, kör gözleri açmak, insanları “günahlarının affına kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar” diye “karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümranlığından Tanrı'ya döndürmek için” (Elçilerin İşleri 26:18) kendini O'nun hizmetine adayanlar – yalnızca onlar samimiyetle “Krallığın gelsin” diye dua ederler.

“Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun.”

Matta 6:10.

Allah'ın iradesi, O'nun kutsal yasasının hükümlerinde ifade edilmiştir, ve bu yasanın ilkeleri göğün ilkeleridir. Göğün meleklerinin eriştiği en yüksek bilgi seviyesi Allah'ın iradesini bilmektir, ve O'nun isteğini yapmak güçlerini kullanabilecekleri en yüce hizmettir.

Ancak gökte hizmet bir yasacılık ruhuyla icra edilmez. Şeytan Yehova'nın yasasına karşı isyan ettiğinde, bir yasanın mevcut olduğu düşüncesi, o zamana kadar bunu hiç duymamış melekler için tam bir sürpriz oldu. Melekler, hizmetlerinde uşaklar gibi değil, oğullar gibidirler. Onlar ile Yaratıcıları arasında mükemmel birlik vardır. İtaat onlar için angarya değildir. Allah'a duydukları sevgi, hizmetlerini bir sevince dönüştürür. Aynı şekilde, yücelik umudu olan Mesih'in içinde yaşadığı her canda, O'nun sözleri yeniden yankılanır: “Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, yasan yüreğimin derinliğindedir” (Mezmun 40:8).

“Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun” yakarışı, kötülüğün bu yeryüzündeki hakimiyetinin sona ermesi, günahın sonsuza dek ortadan kaldırılması ve doğruluk krallığının kurulması için bir duadır. Böylece, gökte olduğu gibi yeryüzünde de “kendi iyiliğinin her tür iyi arzusu” yerine gelecektir (2. Selanıklılar 1:11 [Kİ, derkenar notu]).

“Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver.” Matta 6:11.

İsa'nın bize öğrettiği duanın ilk yarısı Allah'ın adı, krallığı ve iradesiyle ilgilidir – O'nun adının şerefendirilmesi, O'nun krallığının kurulması, O'nun iradesinin yerine getirilmesi. Bu şekilde Allah'a hizmeti öncelikli ilginiz haline getirdiğinizde, kendi ihtiyaçlarınızın karşılanmasını güvenle isteyebilirsiniz. Benliği inkâr ederek kendinizi Mesih'e verdyseniz, Allah'ın ailesinin bir ferdisiniz, ve Baba'nın evindeki her şey sizin içindir. Allah'ın tüm hazineleri size açılır, hem şimdiki dünyada, hem de gelecek dünyada. Meleklerin hizmeti, O'nun Ruhunun armağanı, O'nun kullarının işleri – tümü sizin içindir. Dünya, içindeki her şeyle birlikte, size faydalı olabildiği kadarınca sizindir. Kötülerin düşmanlığı dahi, sizi disiplinle göğe hazırlayarak bir bereket haline gelecektir. Eğer “Mesih'in” iseniz, “her şey sizindir” (1. Korintliler 3:23, 21).

Fakat siz, henüz mirasının denetimi kendisine verilmiş bir çocuk gibisiniz. Şeytan'ın Aden bahçesinde ilk çifte yaptığı gibi sizi de hilekârlık sanatlarıyla aldatmasını önlemek için, Allah değerli malvarlığınızı size emanet etmez. Mesih onu sizin için çapulcunun erişemeyeceği yerde saklar. Çocuk gibi, gündelik ihtiyacınız için gerektiği kadarını günden güne alacaksınız. Her gün “Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver” diye dua etmelisiniz. Yarına yetecek kadar ekmeğiniz yoksa ümitsizliğe kapılmayın. O'nun “Memlekette otur, ve onun sadakati ile beslen” vaaadinin güvencesine sahipsiniz. Davut “genç idim,

ve şimdi ihtiyar oldum; ve salihin bırakıldığını görmedim, ne de zürriyetini ekmek dilenmekte” diyor (Mezmun 37:3, 25 [KM]). Kerit vadisinde İlyas'ı beslemek için kargaları gönderen Allah, kendi sadık ve özverili evlatlarını kendi hallerine bırakmayacaktır. Doğru yolda yürüyen kişiyle ilgili olarak şöyle yazılmıştır: “Ekmeği sağlanacak, hiç susuz kalmayacak.” “Kötü günde utanmayacaklar, kıtlıkta karınları doyacak.” “Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?” (Yeşaya 33:16; Mezmur 37:19, Romalılar 8:32). Dul annesinin kaygılarını ve sıkıntılarını hafifleten ve Nasıra'daki ev halkını geçindirmesine yardımcı olan Kişi, çocuklarına yiyecek sağlamak için çabalayan her annenin halinden anlar. “Şaşkın ve perişan” bir halde oldukları için kalabalıklara acıyan Kişi (Matta 9:36), sıkıntı çeken fakirlere halen acımaktadır. Elini inayet ile onlara uzatmaktadır; ve öğrencilerine vermiş olduğu duayla, bize fakirleri hatırlamamızı öğretmektedir.

“Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver” diye dua ettiğimizde, kendimiz için olduğu gibi başkaları için de istemekteyiz. Böylece Allah'ın bize verdiklerinin yalnızca kendimiz için olmadığını kabul etmiş oluruz. Allah güvenerek bize verir ki biz de onlara verelim. O, kendi iyiliğinden fakirler için geçim hazırlamıştır (Mezmur 68:10). Ve şöyle diyor: “Bir öğlen ya da akşam yemeği verdiği zaman dostlarını, kardeşlerini, akrabalarını ve zengin komşularını çağırma... Ama ziyafet verdiği zaman yoksulları, kötürümleri, sakatları, körleri çağır. Böylece mutlu olursun. Çünkü bunlar sana karşılık verecek durumda değildirler. Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir” (Luka 14:12-14).

“Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir.” “Az eken az biçer, çok eken çok biçer” (2. Korintliler 9:8, 6).

RABB'İN DUASI

Gündelik ekme için edilen dua, yalnızca bedeni besleyecek yiyeceği değil, canı besleyerek sonsuz hayata yönlendirecek olan ruhsal ekmeği de içerir. İsa bize “Geçici yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalıcı yiyecek için çalışın” emrini vermektedir (Yuhanna 6:27). “Gökten inmiş olan diri ekme Ben'im. Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak” (51. ayet). Kurtarıcımız yaşam ekmeğidir, ve O'nun sevgisini görerek, cana kabul ederek, gökten gelmiş olan bu ekmele besleniriz.

Mesih'i O'nun sözü aracılığıyla kabul ederiz, ve Allah'ın sözünü anlayışımıza açması ve hakikatlerini kalplerimize getirmesi için Kutsal Ruh verilir. O'nun sözünü okurken, Allah'ın kendi Ruhunu göndererek bize günlük ihtiyacımız için canlarımızı güçlendirecek gerçeği bildirmesi için günden güne dua etmeliyiz.

Bize her gün ihtiyacımız olanı –hem dünyevi, hem de ruhsal bereketleri– istememizi öğretirken, Allah'ın bizim yararımıza gerçekleştirmek istediği bir amacı vardır. O'nun sürekli gözetimine bağımlı olduğumuzu fark etmemizi ister, zira O bizi kendisiyle birlikteliğe getirmeyi arzulamaktadır. Mesih'le bu birliktelikte, duayla ve O'nun sözünün muazzam ve değerli hakikatlerini çalışarak, aç canlar olan bizler doyurulacağız; susayan bizler yaşam pınarında canlanacağız.

“Günahlarımızı bağışla. Çünkü biz de bize karşı suç işleyen herkesi bağışlıyoruz.” Luka 11:4.

İsa, ancak kendimiz de başkalarını bağışladığımız sürece Allah tarafından bağışlanabileceğimizi öğretiyor. Bizi O'na çeken Allah'ın sevgisidir, ve bu sevgi kardeşlerimize karşı sevgi meydana getirmeden kalplerimize dokunamaz.

İsa, Rabb'in Duası'nı tamamladıktan sonra, şunları ekledi: “Bашkalarının suçlarını bağışlarsanız, göksel Babanız da sizin suçlarınızı bağışlar. Ama siz başkalarının suçlarını

bağışlamazsanız, Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz.”⁵⁸ Bağışlayıcı olmayan kişi, Allah'tan merhamet görebileceği tek yolu kendi eliyle kesmektedir. Bizi inciten kişiler hatalarını itiraf etmedikleri sürece onları bağışlamamaya hakkımız olduğunu düşünmemeliyiz. Şüphesiz, pişmanlık ve itiraf ile kalplerini alçaltmak onların görevidir; ancak bizim de bize karşı suç işleyenlere, hatalarını ister itiraf etsinler, ister etmesinler, şefkat ruhu göstermemiz gereklidir. Bizi ne kadar derinden yaralamış olurlarsa olsunlar, kin tutarak uğradığımız zarardan ötürü kendimize acımak yerine, Allah'a karşı işlediğimiz suçlardan ötürü bağışlanmayı dilediğimiz gibi, bizim de bize kötülük yapmış olanları bağışlamamız gerekir.

Ancak bağışlamanın anlamı pek çok kişinin sandığından daha kapsamlıdır. Allah “bol bol bağışlayaca[ğ]ı” vaadinde bulunurken, adeta bu vaadin anlamı kavrayabileceğimiz her şeyi aşacak gibi, şunları eklemektedir: “Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil” diyor RAB. ‘Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksekse, yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir” (Yeşaya 55:7-9). Allah'ın bağışlayıcılığı yalnızca bizi mahkûmiyetten kurtardığı adli bir eylem değildir. Yalnızca günahın bağışlanması değil, aynı zamanda günahtan kurtulmadır. Kalbi dönüştüren şey, kurtaran sevginin akmasıdır. Davut “Bende temiz yürek yarat, ey Allah; ve içimde doğru ruh tazele” diye dua ettiğinde, bağışlayıcılığı doğru bir şekilde kavramıştı (Mezmur 51:10 [KM]). Ve yine, şöyle diyor: “Doğu batıdan ne kadar uzaksa, o kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı” (Mezmur 103:12).

Allah Mesih'te günahlarımıza karşılık olarak kendisini verdi. Bize kendi sevgisini gösterebilsin ve bizi kendisine yak-

58 Bkz. Matta 6: 14, 15. Ed.

laştırabilsin diye, “doğru kişi olarak doğru olmayanlar için”⁵⁹ haçta korkunç bir ölüme katlandı, bizim için suç yükünü taşıdı. Ve şöyle diyor: “Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Tanrı sizi Mesih’te bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın” (Efesliler 4:32). İlahî Yaşam olan Mesih içinizde yaşasın, ve umutsuzlarda umut uyandıracak ve günahtan muzdarip kalbe göğün huzurunu getirecek olan göksel sevgiyi sizin aracılığınızla açıklasın. Allah’a geldiğimizde, bizi kapıda karşılayan durum, O’ndan merhamet görenek bizim de kendimizi O’nun lütfunu başkalarına göstermeye adanmamızdır.

Allah’ın bağışlayıcı sevgisini alabilmemiz ve aktarabilmemiz için zaruri olan bir şey, O’nun bize olan sevgisini bilmek ve buna inanmaktır (1. Yuhanna 4:16). Şeytan, bu sevginin farkına varamamamız için elinden gelen tüm aldatmacalarla çalışmaktadır. Hatalarımızın ve suçlarımızın, Rabb’in dualarımıza kulak vermeyeceği ve bizi bereketleyerek kurtarmayacağı kadar büyük olduğuna bizi inandırmak ister. Kendimizde zayıflıktan başka bir şey göremeyiz, kendimizi Allah’a beğendirecek hiçbir şey yoktur, böylece Şeytan da bize bunun faydasız olduğunu; karakterimizdeki kusurları düzeltmeyeceğimizi söyler. Allah’a gelmeye çalıştığımızda düşman şöyle fısıldar: Dua etmenin hiçbir yararı yok; o kötü şeyi yapmadın mı? Allah’a karşı günah işleyerek kendi vicdanına aykırı davranmadın mı? Ancak biz de düşmana “O’nun Oğlu İsa’nın kanı[nın] bizi her günahtan arındır[dığını]” söyleyebiliriz (1. Yuhanna 1:7). Günah işlediğimizi ve dua edemediğimizi hissettiğimizde, işte o zaman dua etme zamanıdır. Utanıyor olabilir ve kendimizi çok aşağılanmış hissedebiliriz, fakat dua etmeli ve inanmalıyız. “Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi” sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. Günahkârların en kötüsü benim”

59 Bkz. 1. Petrus 3:18. Çev.

(1. Timoteos 1:15). Bağışlanma, Allah'la barışma, bize işlerimizin karşılığında ödül olarak gelmez, günahkâr insanların liyakatinden dolayı bahşedilmez; fakat bize bir armağandır, bahşedilmesinin temeli Mesih'in lekesiz doğrudur.

Günahı mazur göstererek suçumuzu azaltmaya çalışmamalıyız. Allah'ın günaha verdiği hükmü kabul etmeliyiz, bu da gerçekten çok ağırdır. Günahın korkunç büyüklüğünü sadece Golgota ortaya koyabilir. Kendi suçumuzu taşımak zorunda kalsaydık bizi ezerdi. Fakat günahsız olan Mesih bizim yerimizi aldı; hak etmediği halde fesatlarımızı O taşıdı. "Günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır" (1. Yuhanna 1:9). Yüce gerçek! – Kendi yasasına sadık, ancak yine de İsa'ya iman eden herkesin Aklayıcısı. "Senin gibi suçları silen, kendi halkından geride kalanların isyanlarını bağışlayan başka tanrı var mı? Sonsuza dek öfkeli kalmazsın, çünkü sadık olmaktan hoşlanırsın" (Mika 7:18).

"Ayartılmamıza izin verme. Bizi kötü olandan kurtar."
Matta 6:13.

Ayartı günaha teşviktir ve bu Allah'tan değil, Şeytan'dan ve kendi kalplerimizin kötülüğünden kaynaklanır. "Tanrı kötülükle ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz" (Yakup 1:13).

Şeytan, karakterlerimizdeki kötülüğün insanların ve melekelerin huzurunda ortaya çıkması, ve böylece üzerimizde hak iddia edebilmesi için, bizi ayartıya sürüklemeye çalışır. Zekeriya'nın simgesel peygamberlik sözünde, Şeytan Rabb'in Meleği'nin sağında görülmekte, kirli giysiler giyinmiş olan ve Meleğin kendisi için yapmak istediği işe karşı direnen başrahip Yeşu'yu suçlamaktadır. Bu örnek, Mesih'in kendisine yaklaştırmak istediği her cana karşı Şeytan'ın tavrını temsil

etmektedir. Düşman bizi günaha kıskırtır, sonra da göksel evrenin huzurunda Allah'ın sevgisine layık olmamakla suçlar. Fakat "RAB'bin meleği Şeytan'a, 'RAB seni azarlasın, ey Şeytan!' dedi, 'Yeruşalim'i seçen RAB seni azarlasın! Bu adam ateşten çıkarılan yarı yanmış odun parçası değil mi?'" Ve Yeşu'ya da şöyle dedi: "Bak, suçunu kaldırdım. Sana bayramlık giysiler giydireceğim" (Zekeriya 3:1-4).

Allah, büyük sevgisi ile bizde kendi Ruhu'nun değerli erdemlerini geliştirmeye çalışmaktadır. Lanet olarak değil, fakat hayatlarımızın en büyük bereketleri olarak, engellerle, zulümle ve zorlukla karşılaşmamıza izin verir. Karşı konulan her ayartı, cesaretle göğüslenen her deneme, bize yeni bir deneyim kazandırır ve karakter gelişimi içinde ilerlememizi sağlar. İlahî güç ile ayartıya karşı direnen can, dünyaya ve göksel evrene Mesih'in lütfunun etkinliğini sergiler.

Ancak, ne kadar sert olurlarsa olsunlar denemelerden ötürü yılgınlığa düşmememiz gerekiyorsa da, Allah'ın kendi kötü kalplerimizin arzularıyla sürükleneceğimiz yere götürülmemize izin vermemesi için dua etmeliyiz. Mesih'in öğrettiği duayı sunarken, kendimizi Allah'ın yönlendirişine teslim eder, O'ndan bizi güvenli yollardan geçirmesini isteriz. Bu duayı samimiyetle sunduğumuzda, kendi seçimimiz olan yollarda yürümeye karar vermemiz mümkün değildir. O'nun elinin bizi yönlendirmesini bekleyecek; O'nun "Yol budur, bu yoldan gidin" diyen sesini dinleyeceğiz (Yeşaya 30:21).

Şeytan'ın önerilerine teslim olarak elde edilecek faydaları düşünmekle oyalanmak bizim için güvenli değildir. Günah, kendisiyle iştigal eden her can için yüzkarası ve felaket anlamına gelir; fakat özünde kör edici ve aldattıcıdır, ve bizi gurur okşayıcı sunumlarla kendine çeker. Şeytan'ın sahasına girmeye cüret edersek, onun gücünden korunmak için hiçbir güvencemiz olmaz. Elimizden geldiği kadarıyla, ayartıcının bize erişebileceği tüm yolları kapatmalıyız.

“Bizi denenmeye götürme”⁶⁰ duası, başlı başına bir vattir. Kendimizi Allah’a teslim edersek şu güvenceye sahip oluruz; O “gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır” (1. Korintliler 10:13).

Kötülüğe karşı tek koruyucu, Mesih’in doğruluğuna olan iman aracılığıyla O’nun kalpte yaşamasıdır. Ayartının üzerimizdeki etkisi, kalplerimizde bencillik olmasından kaynaklanır. Fakat Allah’ın yüce sevgisini gördüğümüzde, bencillik bize çirkin ve itici niteliğiyle görünür, böylece onu candan dışarı atmayı arzularız. Kutsal Ruh Mesih’i yücelttiğinde, kalplerimiz yumuşar ve boyun eğer, ayartı etkisini kaybeder ve Mesih’in lütfu karakteri dönüştürür.

Mesih, uğruna öldüğü canı hiçbir zaman terk etmeyecektir. Can O’nu terk edebilir ve ayartıyla ambale olabilir, fakat Mesih fidesini kendi hayatıyla ödediği birinden hiçbir zaman yüz çevirmez. Ruhsal görüşümüz uyandırılabilseydi, baskı altında eğilmiş ve ağır yük altında ezilen bir araba gibi keder yükü altında kalmış, cesaretsizlik içinde ölmeye hazır canları görebilirdik. Uçurumun kenarında gibi duran bu ayartılan canlara yardım için hızla uçan melekleri görebilirdik. Göğün melekleri, bu canları çevreleyen kötülüğün ordularını geri püskürtmekte ve onları ayaklarını sağlam temele basmaya yönlendirmektedirler. İki ordu arasında kızışan savaş bu dünyanın orduları arasındaki savaşlar kadar gerçektir, ve ruhsal mücadele konusuna ebedi kaderler bağlıdır.

Petrus’a söylenen şu sözler, bizim için de geçerlidir: “Buğday gibi kalburlamak üzere, Şeytan sizi elde etmek için istekte bulundu; ama imanın tükenmesin diye ben senin için dua ettim” (Luka 22:31, 32 [Kİ]). Allah’a şükür, yalnız bırakılmadık. “Dünyayı o kadar çok seven” ve “O’na iman edenlerin

60 Bkz. Matta 6:13 (Kİ). Ed.

RABB'İN DUASI

hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” diye “biricik Oğlu’nu ver[en]” (Yuhanna 3:16) Kişi, bizi Allah’ın ve insanın düşmanı ile savaşta yüzüstü bırakmayacaktır. “[İşte]” diyor, “Ben size, yılanları ve akrepleri ayak altında ezme ve düşmanın bütün gücünü alt etmek için yetki verdim. Hiçbir şey size zarar vermeyecektir” (Luka 10:19).

Yaşayan Mesih’le iletişim halinde yaşayın ve O sizi hiçbir zaman bırakmayan bir el ile sıkıca tutacaktır. Allah’ın bize olan sevgisini bilin ve buna inanın, güvende olacaksınız; bu sevgi Şeytan’ın tüm aldatmacalarına ve saldırılarına karşı zaptedilemez bir kaledir. “RAB’bin adı güçlü kuledir, Ona sığınan doğru kişi için korunaktır” (Süleyman’ın Özdeyişleri 18:10).

“Çünkü egemenlik, güç ve yücelik sonsuzlara dek senindir!”
Matta 6:13.

Rabb’in Duası’nın ilk cümlesi gibi son cümlesi de, tüm kudret ve yetkinin ve her adın üzerinde olan Babamız’a işaret etmektedir. Kurtarıcı, öğrencilerinin önünde uzanan yılları, hayal ettikleri gibi dünyasal zenginlik ve şerefün günışığıyla parlar bir halde değil, insani öfkenin ve şeytani gazabın fırtınalarıyla karanlık bir halde gördü. Ulusal çekişme ve yıkım arasında, öğrencilerin adımları tehlikelerle dört bir yandan kuşatılacak, çoğunlukla kalpleri korkuyla sıkışacaktı. Yeruşalimi viraneye dönmüş, tapınağı yakılıp yıkılmış, ibadetleri sonsuza dek sona ermiş, ve İsrail’i çöl kıyısındaki enkazlar gibi tüm diyarlara dağılmış halde göreceklerdi. İsa, “Savaş gürültüleri, savaş haberleri duyacaksınız” dedi. “Ulus ulusa, devlet devlete savaş açacak; yer yer kıtlıklar, depremler olacak. Bütün bunlar, doğum sancılarının başlangıcıdır” (Matta 24:6–8). Ancak Mesih’in izleyicileri umutlarının kaybolduğundan ya da Allah’ın yeryüzünü terk ettiğinden korkmama-

lyıldılar. Güç ve yücelik, muazzam tasarıları engellenmeden hedeflerine doğru ilerleyecek olan Kişi'ye aittir. Gündelik ihtiyaçlarını dile getirdikleri duada, Mesih'in izleyicilerine kötülüğün tüm gücünün ve egemenlik alanının ötesine, krallığı her şeyin üzerinde hüküm süren ve onların Babası ve sonsuz Dostu olan Tanrıları Rabb'e bakmaları bildirilmişti.

Yeruşalim'in harap oluşu, dünyayı mahvedecek olan son yıkımın bir simgesiydi. Yeruşalim'in yıkılışında kısmen yerine gelen peygamberlik sözleri, son günlerde daha doğrudan bir şekilde gerçekleşeceklerdir. Şu anda büyük ve ciddi olayların eşiğinde durmaktayız. Önümüzde, dünyanın şimdiye dek hiç tanık olmadığı bir kriz bulunmaktadır. Ve tıpkı ilk öğrencilere olduğu gibi, Allah'ın krallığının her şeyin üzerinde hüküm sürdüğüne dair güvence, bize sevgiyle verilmektedir. Yaklaşan olayların programı Yaratıcımız'ın ellerindedir. Göğün Yüceliği, hem ulusların kaderini, hem de kendi kilisesinin meselelerini kendi yönetiminde bulundurmaktadır. İlahî Eğitmen, kendi tasarılarının gerçekleşmesinde aracılık eden herkese, Koreş'e dediği gibi "Sen beni tanımazken, sana kuşak bağladım" demektedir (Yeşaya 45:5 [KM]).

Hezekiel peygamberin görümünde keruvların kanatları altında bir el görünüyordu. Bu, kendi hizmetkârlarına başarıyı verenin ilahî kudret olduğunu onlara öğretmek içindir. Allah'ın kendi habercileri olarak görevlendirdiği kişiler, O'nun işinin kendilerine bağlı olduğunu sanmamalıdır. Bu sorumluluğun yükü taşınmak üzere sınırlı varlıklara bırakılmaz. Uyuklamayan, kendi tasarılarını gerçekleştirmek üzere sürekli olarak iş başında olan Rab kendi işini sürdürecektir. O, kötü insanların tasarılarına engel olacak, kendi halkına karşı fesat tezgâhlayan kişilerin planlarını kargaşaya uğratacaktır. Kral olan, orduların Rabbi, keruvların arasında oturmaktadır ve ulusların çekişmesi ve kargaşası arasında, kendi çocuklarını korur. Göklerde hüküm süren Kişi, Kurtarıcımız'dır. Her

RABB'İN DUASI

denemeyi ölçüyle verir, her canı denemesi gereken ocağın ateşini gözetir. Kralların kaleleri yıkılacağı zaman, gazap okları O'nun düşmanlarının kalplerini delip geçeceği zaman, O'nun halkı O'nun ellerinde güvende olacaktır.

“Ya RAB, büyüklük, güç, yücelik, zafer ve görkem senindir. Gökte ve yerde olan her şey senindir...Güç ve yetki senin elindedir. Birini yükseltmek ve güçlendirmek senin elindedir” (1. Tarihler 29:11, 12).

6. Bölüm

Yargılamak Değil, Gerçekleştirmek

*“Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız.”
Matta 7:1.*

Kurtuluşu kendi işleriyle kazanma çabası, insanları kaçınılmaz bir şekilde günaha karşı engel olarak insani kuralları yığmaya yönlendirir. Zira, yasaı yerine getirmekte aciz olduklarını gördüklerinde, kendilerini uymaya zorlamak amacıyla kendi kurallarını ve yönetmeliklerini icat edeceklerdir. Tüm bunlar zihni Allah’tan uzaklaştırarak benliğe yönlendirir. O’nun sevgisi kalpten yok olur, ve bununla birlikte insan kardeşlerine sevgi de ortadan kalkar. Sayısız ayrıntılı kurallarla dolu olan insani bir sistem, savunucularını saptanmış insani standarda ulaşamayan herkesi yargılamaya yönlendirecektir. Bencil ve dar görüşlü eleştiri ortamı, asil ve cömert duyguları bastırır, ve insanların benmerkezci yargıçlara ve aşağılık casuslara dönüşmelerine neden olur.

Ferisiler bu sınıftandı. Dinsel ibadetlerinden çıktıklarında zayıflıklarının bilinciyle tevazu göstermiyor, Allah'ın kendilerine verdiği muazzam ayrıcalıklara minnettar olmuyorlardı. İbadetlerinden ruhsal gururla dolu bir halde çıkıyorlar, ana konuları ise “Benliğim, benim duygularım, benim bilgim, benim yollarım” oluyordu. Kendi başarı düzeyleri, başkalarını yargıladıkları standart haline gelmişti. Özsaygınlık cüppelerini giyinecek, eleştirmek ve mahkûm etmek için yargı kürsüsü kurdular.

Halk da büyük ölçüde aynı ruhu paylaşıyordu, vicdan alanına tecavüz ediyor ve kişi ile Allah arasında kalması gereken konularda birbirlerini yargılıyorlardı. İsa, işte bu ruha ve uygulamaya ilişkin olarak “Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız” dedi. Yani, kendinizi standart olarak belirlemeyin. Kendi görüşlerinizi, görev anlayışlarınızı, Kutsal Yazılar’a ilişkin yorumlarınızı başkaları için bir ölçüt haline getirip de, sizin idealinize uymadıkları takdirde kalbinizde onları mahkûm etmeyin. Başka insanların güdülerine ilişkin varsayımlarda bulunup haklarında hüküm vererek onları eleştirmeyin.

“Belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın. Rab’bin gelişini bekleyin. O, karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları açığa vuracaktır” (1. Korintliler 4:5). Kalbi okuyamayız. Kendimiz kusurlu olduğumuzdan, başkalarını yargılamaya uygun nitelikte değiliz. Sınırlı insanlar yalnızca dış görünüşe dayanarak hüküm verebilir. Her bir can için hüküm verme yetkisi, yalnızca gizli eylem kaynaklarını bilen, ve şefkatle ve merhametle davranan Kişi’ye aittir.

“Sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özrün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkûm ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun” (Romalılar 2:1). Böylelikle, başka insanları mahkûm eden ya da eleştirenler kendi kendilerini suçlu çıkarmaktadırlar, zira aynı şeyleri kendileri de yapmaktadırlar. Başkalarını mahkûm ederken kendi kendileri için hüküm vermektedirler, ve Allah

BEREKET DAĞI'NDAN DÜŞÜNCELER

bu hükmün adil olduğunu bildirmektedir. O, kendi aleyhlerine verdikleri bu hükmü kabul eder.

“Bu hantal ayaklar, hâlâ çamurda,
Durmaksızın gider, çiçekleri ezerek;
Bu sert ve iyi niyetli elleri saplarız yersizin
Bir dostun kalp telleri arasına.”⁶¹

*“Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün?”
Matta 7:3.*

“Ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun”⁶² ifadesi dahi, kardeşini eleştirmek ve mahkûm etmek için varsayımda bulunan kişinin günahının büyüklüğüne erişemez. İsa “Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin?” dedi.

O'nun sözleri, başka insanların kusurlarını algılamakta gecikmeyenleri tarif etmektedir. Karakterde ya da yaşantıda bir kusur tespit ettiğini sandığında buna dikkat çekmek için son derece gayretlidir; fakat İsa, bu Mesih'e yaraşmaz işi yapmakla gelişen karakterin eleştirilen hataya olan benzerliğinin, bir merteğin çöpe olan benzerliği gibi olduğunu bildirmektedir. Kişiyi piyeyi deve yapmaya yönlendiren şey, onda tahammül ruhunun ve sevginin olmayışıdır. Mesih'e tamamen teslim oluşun getirdiği pişmanlığı hiçbir zaman tecrübe etmemiş olanlar, Kurtarıcı'nın sevgisinin yumuşatıcı etkisini hayatlarında sergileyemezler. Müjdenin yumuşak ve nazik ruhunu yanlış yansıtırlar ve Mesih'in uğruna öldüğü değerli canları yaralarlar. Kurtarıcımız'ın kullandığı mecazi ifadeye göre, tenkitçi bir ruh besleyen kişi suçladığı kişiden daha bü-

61 Edward Rowland Sill'in “The Fool's Prayer” adlı şiirinden alıntı. Ed.

62 Bkz. Romalılar 2:1. Ed.

yük bir günaha girmektedir, zira aynı suçu işlemekle kalmayıp, buna bir de kibir ve tenkitçiliği eklemektedir.

Mesih tek gerçek karakter standardıdır, ve kendini başkaları için standart yerine koyan, aslında kendisini Mesih'in yerine koymaktadır. Ayrıca, Baba “bütün yargılama işini Oğul'a ver[diği]” için (Yuhanna 5:22), başkalarının güdülerini yargılamaya cüret edenler, yine Allah'ın Oğlu'na ait yetkiyi gasp etmektedirler. Bu sözde yargıçlar ve tenkitçiler Mesih karşıtının safında yer almaktadırlar. Mesih karşıtı “tanrı diye anılan ya da tapılan her şeye karşı gelerek kendini hepsinden yüce gösterecek, hatta kendisini Tanrı ilan ederek Tanrı'nın Tapınağı'nda oturacaktır” (2. Selanikliler 2:4).

En kötü sonuçlara neden olan günah, Ferisiliğin belirgin niteliği olan soğuk, tenkitçi, affetmez ruhtur. Dinsel deneyim sevgiden yoksun olduğunda, İsa orada yoktur; O'nun mevcudiyetinin günışığı orada yoktur. Hiçbir oyalayıcı iş, ya da Mesihsiz gayret, eksikliği telafi edemez. Başkalarının kusurlarını bulmak için muazzam bir algı keskinliği olabilir; fakat bu ruha sahip olan herkese, İsa şu sözleri söylüyor: “Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.”⁶³ Haksızlıktan ilk şüphe edecek olan kişi, kendisi de haksızlık edendir. Başka birisini yargılayarak, kendi kalbindeki kötülüğü gizlemeye ya da mazur göstermeye çalışmaktadır. İnsanlar kötülük hakkında bilgiyi günah aracılığıyla edindiler; ilk çift günah işler işlemez birbirlerini suçlamaya başladı; Mesih'in lütfuyla kontrol edilmediği zaman insan tabiatının kaçınılmaz olarak yapacağı şey de budur.

İnsanlar bu suçlayıcı ruhla iştigal ettiklerinde, kardeşinde kusur olduklarına inandıkları şeyleri işaret etmekle yetinmezler. Yapılması gerektiğini düşündükleri şeyi ona güzellik-

63 Bkz. Matta 7:5. Ed.

le kabul ettiremezlerse, zorlamaya başvururlar. Güçleri yettiği kadarıyla, insanları doğru olana ilişkin kendi fikirlerine uymaya zorlarlar. Mesih'in zamanında Yahudilerin yaptığı ve kilisenin Mesih'in lütfunu kaybettiği zamandan beri yapageldiği şey budur. Kendisini sevginin gücünden yoksun bulan kilise, dogmalarını kabul ettirmek ve kararnamelerini uygulamak için devletin güçlü koluna başvurdu. Şimdiye dek yürürlüğe konmuş olan tüm dini yasaların ve Habil'in zamanından günümüze dek uzanan tüm zulümlerin sırrı buradadır.

Mesih insanları kendisine gelmeye zorlamaz, ancak çeker. O'nun başvurduğu tek zorlama, sevginin teşvik etmesidir. Kilise dünyasal gücün desteğini aradığında, Mesih'in gücünden, yani ilahî sevginin desteğinden yoksun olduğu açıktır.

Fakat zorluk kilisenin üyelerinde, bireysel olarak bulunmaktadır, tedavi de işte buraya uygulanmalıdır. İsa suçlayıcıya, başkalarını düzeltmeye çalışmadan önce, ilk olarak kendi gözündeki merteği çıkarmasını, kendi tenkitçi ruhunu inkâr etmesini ve kendi günahını itiraf ederek terk etmesini öğütlemektedir. Zira "iyi ağaç kötü meyve, kötü ağaç da iyi meyve vermez" (Luka 6:43). Beslediğiniz bu suçlayıcı ruh kötü meyvedir, dolayısıyla ağacın da kötü olduğunu göstermektedir. Kendinizi kendini beğenmişlikte geliştirmeniz yararsızdır. İhtiyacınız olan, kalp değişimidir. Başkalarını düzeltmeye uygun hale gelmeden önce bu deneyimi yaşamalısınız; zira "ağız yürekten taşanı söyler" (Matta 12:34).

Herhangi bir kişinin hayatında bir kriz olduğunda, buna ilişkin öğüt veya tavsiye vermeye teşebbüs ettiğinizde, sözleriniz yalnızca kendi örneklüğünüzün ve ruhunuzun size kazandırdığı iyi etki kadar değer taşıyacaktır. İyilik yapmadan önce iyi olmalısınız. Kendi kalbiniz Mesih'in lütfuyla alçakgönüllü, ince ve müşfik bir hale gelmediği sürece, başkalarını dönüştürecek olan bir etki bırakamazsınız. Sizde bu değişim gerçekleştiği zaman, başkalarını bereketlemek sizin için gül

ağacının hoş kokulu çiçeklerini veya asmanın mor salkımlarını vermesi kadar doğal bir hale gelecektir.

Mesih “yücelik ümidi” olarak içinizdeyse, başkalarını izleyerek hatalarını açığa çıkarma isteğiniz olmayacaktır. Hedefiniz, suçlamak ve mahkûm etmek yerine, yardım etmek, bereketlemek ve kurtarmak olacaktır. Hata yapanlarla ilgilenirken, “ayartılmamak için kendinizi kollayın” emrine kulak vereceksiniz (Galatyalılar 6:1). Yanılıya düştüğünüz pek çok zamanı, ve doğru yoldan bir kez ayrıldıktan sonra onu yeniden bulmanın ne kadar zor olduğunu hatırlınıza getireceksiniz. Kardeşinizi daha büyük karanlığa itmeyecek, fakat acımayla dolu bir kalple ona içinde bulunduğu tehlikeyi anlatacaksınız.

Golgota’daki haça sık sık bakarak, kendi günahlarının Kurtarıcı’yı oraya koyduğunu hatırlayan kişi, hiçbir zaman kendi suçunun derecesini başkalarıyla karşılaştırarak tahmin etmeye çalışmayacaktır. Başkasına suçlama yöneltmek için yargı kürsüsüne çıkmayacaktır. Golgota’daki haçın gölgesinde yürüyenlerin tarafında, tenkitçilik ruhu ya da kendini yüceltme söz konusu olamaz.

Hata yapan bir kardeşi kurtarmak için kendi özsaygınlığınızı feda edebileceğinizi, hatta hayatınızı ortaya koyabileceğinizi hissetmediğiniz sürece, kardeşinize yardıma hazır olmak için kendi gözünüzdeki merteği çıkarmış olmazsınız. Ancak bundan sonra ona yaklaşarak kalbine dokunabilirsiniz. Kınama ve tekdir yoluyla hiç kimse yanılığdan kurtarılabilmiş değildir; fakat pek çok kişi bu şekilde Mesih’ten uzaklaştırılmış, kalplerini samimi inanca kapamaya yönlendirilmişlerdir. Müşfik bir ruh, yumuşak ve sevecen bir davranış, hata yapanları kurtarabilir ve bir çok günahı örtebilir. Mesih’in kendi karakterinizdeki ifşası, ilişki kurduğunuz herkes üzerinde dönüştürücü güce sahip olacaktır. Mesih’in günden güne sizde açığa vurulmasına izin verin, O sizin aracılığınızla kendi sözünün yaratıcı enerjisini ortaya koyacaktır

– başka canları Rabbimiz Allah'ın güzelliğinde baştan yaratmak için müşfik, ikna edici, ancak muazzam bir etki.

“Kutsal olanı köpeklere vermeyin,” Matta 7:6.

İsa burada günahın esaretinden kaçmak için hiçbir istek duymayan bir sınıftan bahsediyor. Yozlaşmış ve aşağılık olana düşkünlükleriyle, doğaları öylesine aşağı bir hale gelmiştir ki, kötü olana yapışır ve ondan ayrılmak istemezler. Mesih'in hizmetkârları müjdeyi yalnızca bir tartışma ve alay malzemesi yapmak isteyenlerin kendilerini engellemesine müsaade etmemelidir.

Ancak Kurtarıcı, göğün değerli gerçeklerini öğrenmeye istekli olan bir cana, ne kadar günaha batmış olursa olsun, hiçbir zaman aldırmazlık etmedi. O'nun sözleri, vergi görevlileri ve fahişeler için yeni bir hayatın başlangıcı oldu. O'nun kendisinden yedi cin çıkardığı Mecdelli Meryem, Kurtarıcı'nın mezarından son ayrılan ve dirildiği gün O'nun karşıladığı ilk kişi oldu. Müjdenin en kararlı düşmanlarından biri olan Tarsuslu Saul, Mesih'in sadık hizmetkârı Pavlus'a dönüştü. Nefret ve küçümseme görünüşü altında, hatta suç ve aşağılanmanın altında, Mesih'in lütfunun kurtaracağı ve Kurtarıcı'nın tacında bir mücevher olarak parlamasını sağlayacağı bir can gizli olabilir.

“Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.” Matta 7:7.

Rab, inançsızlığa, sözlerinin yanlış anlaşılmasına ya da yanlış yorumlanmasına fırsat bırakmamak için, üç kez verilen vadi tekrarlamaktadır. Allah'ı aramak isteyenlerin, her şeyi yapmaya gücü yeten kendisine inanmalarını özlemle bekler. Bu nedenle

ekler: “Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.”⁶⁴

Rab, O’nun merhametine acıkmanız, O’nun öğüdünü arzulanmanız ve O’nun sevgisine özlem duymanız dışında hiçbir şart belirtmemektedir. “Dileyin.” İstemek, ihtiyacınızın farkında olduğunuzu açıkça ortaya koyar; ve imanla isterseniz, alacaksınız. Rab sözünü vermiştir, ve bu söz boşa çıkamaz. Gerçek pişmanlık ile gelerseniz, Rabb’in vaat ettiği şeyi isterken küstahlık ettiğinizi düşünmenize gerek yoktur. Mesih’in suretine göre karakterinizi mükemmelleştirebilmeniz için ihtiyacınız olan bereketleri isterken, Rab sizin doğrulanacak olan bir vaade göre istediğinize güvence vermektedir. Günahkâr olduğunuzu hissetmeniz ve bilmeniz, O’nun merhametini ve şefkatini istemeniz için geçerli zemindir. Allah’a gelebilmeniz için kutsal olmanız değil, fakat O’nun sizi her günahattan temizlemesini ve her fesattan arındırmasını arzulanmanızdır. Şimdi ve her zaman yalvarabilmemizi geçerli kılan neden, O’nu ve O’nun kurtarıcı gücünü bir zorunluluk haline getiren büyük ihtiyacımız, mutlak çaresiz durumumuzdur.

“Arayın.” Yalnızca O’nun bereketini değil, O’nu da arzulayın. “Şimdi onunla dost ol da, selâmete er” (Eyüp 22:21 [KM]). Arayın, bulacaksınız. Allah sizi aramaktadır, ve sizin O’na gelmek için duyduğunuz arzu ancak O’nun Ruhu’nun çekiminden kaynaklanmaktadır. Bu çekime boyun eğin. Mesih ayartılanların, hata yapanların ve imansızların davasını savunmaktadır. Onları yükselterek kendisi ile birlikteliğe getirmeye çalışmaktadır. “Eğer onu ararsan, sana kendisini buldurur” (1. Tarihler 28:9 [KM]).

“Kapıyı çalın.” Allah’a özel davet ile geliriz, ve O bizi karşılayarak kendi kabul salonuna almak için bekler. İsa’yı izleyen ilk öğrenciler de O’nunla yaptıkları acele konuşmadan memnun olmamışlardı; “Rabbî, nerede oturuyorsun?”

64 Bkz. Matta 7:8. Ed.

dediler... Gidip O'nun nerede oturduğunu gördüler ve o gün O'nunla kaldılar” (Yuhanna 1:38, 39). Böylece Allah'la en yakın ilişkiye ve birlikteliğe kabul ediliz. “Yüceler Yücesi'nin barınağında oturan, Her Şeye Gücü Yeten'in gölgesinde barınır” (Mezmun 91:1). Allah'ın bereketini arzulayan herkes merhamet kapısını çalarak sağlam güvence ile beklesin ve şöyle desin: Çünkü Sen, ey Rab, “Her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır” dedin.

İsa, kendi sözlerini duymak için bir araya gelenlere baktı ve bu büyük kalabalığın Allah'ın merhameti ile sevgi dolu şefkatini anlayabilmelerini içtenlikle arzuladı. Onların ihtiyacının ve Allah'ın vermeye istekli oluşunun bir örneği olarak, onlara dünyevi anne-babasından ekmek isteyen aç çocuk benzetmesini sundu. “Hanginiz kendisinden ekmek isteyen oğluna taş verir?”⁶⁵ dedi. Bundan sonra da, bir ebeveynin evladına olan müşfik ve doğal sevgisini örnek vererek, “Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, göklerdeki Babanız'ın, kendisinden dileyenlere güzel armağanlar vereceği çok daha kesin değil mi?”⁶⁶ dedi. Baba yüreğine sahip hiç kimse, aç olup ekmek isteyen çocuğundan yüz çevirmez. Evladını hafife alabileceği, beklentilerini yükseltip boş ümitler uyandırarak onu hayal kırıklığına uğratacağı düşünülebilir mi? Ona iyi ve sağlıklı yiyecek vaat ederek, sonra da taş verebilir mi? Ve Allah'ın kendi evlatlarının yalvarışlarına karşılık vermeyeceğini düşünerek, O'nun adına leke sürülebilir mi?

Öyleyse siz, insan ve kötü olarak, “çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?” (Luka 11:13). Kendisinin temsilcisi olan Kutsal Ruh,

65 Bkz. Matta 7:9. Ed.

66 Bkz. Matta 7:11. Ed.

tüm hediyelerin en büyüğüdür. Tüm “iyi şeyler” bunun içerisinde ihtiva olunmaktadır. Yaratıcı’nın kendisi, bize daha büyük, daha iyi bir şey veremez. Sıkıntımız içinde Rab’den merhamet dilediğimizde ve bizi Kutsal Ruh’u ile yönlendirmesini istediğimizde, dualarımızı hiçbir zaman geri çevirmez. Bir anne ya da babanın aç çocuğundan yüz çevirmesi bile mümkündür, fakat Allah muhtaç durumdaki ve özlem dolu kalbin feryadını hiçbir zaman geri çeviremez. O, kendi sevgisini ne kadar da harika bir şefkatle açıklamıştır! Karanlık günlerde Allah’ın kendilerine kayıtsız kaldığını düşünenlere, Baba’nın kalbinden gelen mesaj şudur: “Siyon, ‘RAB beni terk etti, RAB beni unuttu’ diyordu. Ama RAB, ‘Kadın emzikteki çocuğunu unutulabilir mi?’ diyor, ‘Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi? Kadın unutulabilir, ama ben seni asla unutmam. Bak, adını avuçlarıma kazıdım’” (Yeşaya 49:14–16).

Allah’ın sözündeki her vaat bize dua için konu verir ve Yehova’nın vermiş olduğu sözü güvencemiz olarak sunar. İhtiyacımız olan her ruhsal bereketi İsa aracılığıyla isteme ayrıcalığı bizimdir. Rabb’e ihtiyacımız olan şeyi tam olarak, bir çocuğun saflığıyla söyleyebiliriz. Maddi konularımızı O’na açabilir, yaşam ekmeğini ve Mesih’in doğruluk elbisesini istediğimiz gibi O’ndan gündelik ekmek ve giysi de isteyebiliriz. Göksel Babanız tüm bu şeylere ihtiyacınız olduğunu bilir, ve bunlarla ilgili olarak istekte bulunmaya davet edilmektesiniz. Her lütuf, İsa’nın adı aracılığıyla alınır. Allah bu adı onurlandırmak ve ihtiyaçlarınızı kendi cömertliğinin zenginliklerinden karşılayacaktır.

Ancak bir baba olarak Allah’a gelirken, O’nunla olan ilişkinizi bir çocuk olarak kabul etmiş olduğunuzu unutmayın. Yalnızca O’nun iyiliğine itimat etmekle kalmaz, O’nun sevgisinin değişmez olduğunu bilerek, her şeyde O’nun iradesine teslim olursunuz. Kendinizi O’nun işini yapmaya adarsınız. İsa “Dileyin, alacaksınız” vaadini, öncelikle Allah’ın krallığı-

nı ve O'nun doğruluğunu aramayı tavsiye ettiği kişilere verdi (Yuhanna 16:24).

Gökte ve yerde tüm kudrete sahip olan Kişi'nin armağanları, Allah'ın çocukları için hazırdır. Bize Kurtarıcı'nın kanının değerli kurban olarak verilmesiyle ulaşan paha biçilmez armağanlar, kalbin en derin arzularını tatmin edecek armağanlar, sonsuzluk gibi kalıcı armağanlar, tadını çıkarmaları için Allah'a küçük çocuklar gibi gelecek olan herkese verilecektir. Allah'ın vaatlerini kendinizin olarak kabul edin, bunları O'nun önüne kendi sözleri olarak getirin, ve sevinciniz tam olsun.

“İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın.” Matta 7:12.

İsa, Allah'ın bize olan sevgisinin güvencesiyle, insani birlikteliğin tüm ilişkilerini kapsayan etraflı bir ilke ile, birbirimizi sevmeyi emretmektedir.

Yahudiler almaları gereken şeyle ilgiliydiler; layık olduklarını düşündükleri güç, saygı ve hizmeti elde etmek için kaygıyla doluydular. Fakat Mesih, kaygımızın ‘Ne kadar alacağız?’ değil, ‘Ne kadar verebiliriz?’ olması gerektiğini öğretiyor. Başkalarına karşı yükümlülüğümüzün standardı, onların bize karşı yükümlü olduğunu düşündüğümüz yerde bulunmaktadır.

Başkalarıyla olan ilişkilerinizde, kendinizi onların yerine koyun. Onların duygularına, zorluklarına, hayal kırıklıklarına, sevinçlerine ve üzüntülerine girin. Kendinizi onlarla özdeşleştirin, ve onlara, sanki onlarla yer değişecekmiş gibi, onların size davranmalarını arzu edeceğiniz şekilde davranın. Dürüstlüğün gerçek kuralı budur. Bu, yasanın başka bir ifadesidir. “Komşunu kendin gibi seveceksin” (Matta 22:39). Peygamberlerin öğretisinin özü de budur. Göğün bir ilkesidir, ve onun kutlu birlikteliğine layık olan herkeste geliştirilecektir.

YARGILAMAK DEĞİL, GERÇEKLEŞTİRMEK

Altın kural gerçek nezaket ilkesidir, bunun en hakiki örneği de İsa'nın hayatında ve karakterinde görülmektedir. Ah, Kurtarıcımız'ın günlük hayatında ne sevecenlik ve güzellik hüzmeleri ışıldamıştır! O'nun varlığından ne büyük bir tatlılık akmıştır! Aynı ruh O'nun çocuklarında da açığa çıkacaktır. Mesih'in içlerinde yaşadığı kişiler ilahî bir atmosferle kuşatılacaklardır. Beyaz paklık kaftanları, Rabb'in bahçesinden gelen parfümün hoş kokusunu taşıyacaktır. Yüzleri O'ndan gelen ışığı yansıtacak, tökezleyen ve yorgun ayakların yolunu aydınlatacaktır.

Mükemmel bir karakteri meydana getiren şeye ilişkin gerçek ideale sahip olan hiç kimse, Mesih'in duygudaşlığını ve şefkatini sergilemekten geri kalmayacaktır. Lütfun etkisi kalbi yumuşatmalı, duyguları inceltmeli ve arındırmalı, göksel bir hassasiyet ile adap duygusu vermelidir.

Ancak altın kuralın daha derin bir anlamı da vardır. Allah'ın çok yönlü lütfunun vekilharcı olan herkes, cehalet ve karanlık içindeki canlılara, kendisi onların yerinde olsaydı onların ona vermelerini isteyeceği gibi vermeye çağrılır. Elçi Pavlus "Grekler'e ve Grek olmayanlara, bilgelere ve bilgisizlere karşı sorumluluğum var" dedi (Romalılar 1:14). Dünyadaki en cahil ve en aşağılanmış candan fazla aldığınız Allah sevgisi bilgisi ve O'nun lütfunun zengin armağanlarından tüm aldıklarınız nedeniyle, bu cana da vermek için borçlusunuz.

Bu, hayatın armağanları ve bereketleri için de öyledir: kardeşlerinizden fazla sahip olduğunuz her şey, daha az ayrıcalık görmüş olanlara karşı sizi o ölçüde borçlu kılar. Zenginliğe, hatta yaşamın konforlarına sahip isek, ıstırap çeken hastalara, dullara ve yetimlere, eğer durumlarımız yer değiştirecek olsaydı onların bize bakmalarını isteyeceğimiz şekilde bakmak için, en ciddi zorunluluk altındayız.

Altın kural, Dağdaki Vaaz'ın başka bir bölümünde öğretilen gerçeği, "Hangi ölçikle verirseniz, aynı ölçükle alacaksınız"

nız” ilkesini dolaylı olarak yeniden öğretmektedir. Başkalarına yaptığımız şeyler, iyi olsun kötü olsun, bereket ya da lanet olarak kesinlikle üzerimize etki edecektir. Her ne verirsek, onu tekrar alacağız. Başkalarına verdiğimiz dünyevi bereketler aynı cinsten geri ödenebilir, ve çoğunlukla da böyle olur. Verdiğimiz şey, ihtiyaç zamanında, çoğunlukla gereksinimizin dört katı olarak bize geri gelmektedir. Fakat bunun yanı sıra, verilen tüm armağanlar, bu hayatta dahi, göğün tüm yüceliğinin ve hazinelerinin toplamı olan O'nun sevgisinin bize daha doluca akmasıyla, geri ödenir. Aynı şekilde verilen kötülük de geri döner. İnsanları rahatlıkla mahkûm eden ya da heveslerini kıran herkes, deneyimlerinde onları geçirttiği yerlerden kendisi de geçecek; kendisindeki duygudaşlık ve şefkat yoksunluğu nedeniyle onların çektiği sıkıntıları hissedecek.

Bu hükmü Allah'ın bize olan sevgisi vermiştir. O kendi kalplerimizin katılığından nefret etmemizi ve İsa'nın içinde yaşaması için kalbimizi açmamızı sağlamaya çalışır. Böylece kötülükten iyilik çıkar, lanet olarak görünmüş olan şey berekete dönüşür.

Altın kuralın standardı Hristiyanlığın gerçek standardıdır; bundan eksik olan her şey bir aldatmacadır. İnsanları Mesih'in kendisini uğurlarına verecek kadar büyük değer verdiği varlıkların değerini hafife almaya yönlendiren bir din; bizi onların ihtiyaçlarına, sıkıntılarına veya haklarına karşı ilgisiz olmaya yönlendiren bir din, sahte bir dindir. Fakirlerin, sıkıntı çekenlerin ve günahkârların isteklerini hafife aldığımızda, Mesih'i ele verenler olduğumuzu kanıtlamış oluruz. İnsanlar Mesih'in adını taşıdıkları halde hayatlarında O'nun karakterini inkâr içinde yaşadıkları için, Hristiyanlık dünyada bu kadar az güce sahiptir. Bu şeylerden ötürü Rabb'in adına küfredilmektedir.

Elçisel kilisede, dirilmiş Mesih'in görkemini üzerlerine yansıdığı o parlak günlerde, hiç kimsenin “sahip olduğu

herhangi bir şey için ‘Bu benimdir’ de[mediği]” yazılmıştır. “Aralarında yoksul olan yoktu.” “Elçiler, Rab İsa’nın ölümünden dirildiğine çok etkili bir biçimde tanıklık ediyorlardı. Tanrı’nın büyük lütfu hepsinin üzerindeydi.” “Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı’yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu” (Elçilerin İşleri 4:32, 34, 33; 2:46, 47).

Göğü ve yeri araştırın, duygudaşlığımıza ve yardımımıza ihtiyaç olanlara karşı yapılan merhamet işlerinde açığa çıkan hakikatten daha güçlü bir şekilde ortaya konulan bir hakikat bulamazsınız. İsa’da olan gerçek budur. Mesih’in adını taşıyanlar altın kuralın ilkelerini yerine getirdiklerinde, elçilerin zamanında olduğu gibi güç yeniden müjdeye eşlik etmeye başlayacaktır.

“Yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir.” Matta 7:14.

Mesih’in zamanında Filistin halkı çoğunlukla dağlarda veya tepelerde yer alan surlarla çevrili kasabalarda yaşıyorlardı. Günbatımında kapatılan kapılara dik ve kayalık yollardan ulaşıyordu, günün sonunda evine dönen yolcu da çoğunlukla akşam karanlığı çökmeden kapıya ulaşabilmek için bu zorlu yokuşu aceleyle çıkmak zorunda kalıyordu. Oyalananlar dışarıda bırakılıyordu.

Eve ve huzura giden dar ve yokuş yol, İsa’ya Hristiyan yoluna dair etkileyici bir benzetme yapma imkânı vermişti. O, önünüze koyduğum yol dardır; kapı zor geçilir; zira altın kural tüm gururu ve çıkarıcılığı dışarıda bırakır dedi. Gerçekten de daha geniş bir yol vardır; fakat sonu yıkıma uzanmaktadır. Ruhsal yaşam patikasını tırmanmaya karar vererseniz, sürekli olarak yükselmeniz gerekir; zira bu yokuş yukarı bir

yoldur. Azınlıkla birlikte gitmelisiniz; zira kalabalıklar yokuş aşağı yolu tercih edecektir.

Tüm insanlık, tüm dünyasallıklarıyla, tüm bencillikleriyle, tüm gururlarıyla, sahtekârlıkları ve ahlaki yozlaşmalarıyla birlikte, ölüm yolundan gidebilir. Herkesin görüşleri ve öğretileri için yer, eğilimlerini izlemeye ve onun benlik sevgisinin emrettiği her şeyi yapmaya yetecek boşluk vardır. Yıkıma giden yolda yürümek için yolu aramaya gerek yoktur; zira kapı enli ve yol geniştir, ayaklar ise ölümle bitecek olan istikamete doğal olarak girer.

Fakat hayata götüren yol çetin, girişi ise dardır. Sizi kuşatan herhangi bir günaha sarılırsanız, yolun giremeyeceğiniz kadar dar olduğunu görürsünüz. Rabb'in yolunu tutacaksanız, kendi yollarınız, kendi iradeniz, kötü alışkanlıklarınız ve uygulamalarınız, terk edilmelidir. Mesih'e hizmet edecek olan kişi dünyanın görüşlerini izleyemez ya da dünyanın standartlarına uyamaz. Göğün yolu mevki ve zenginliklerin ihtişamla geçemeyeceği kadar dar, benlik merkezli tutkuların tatmin edilemeyeceği kadar dar, rahatlık düşkünlerinin tırmanamayacağı kadar dik ve zorludur. Mesih'in payına düşenler zahmetli çalışma, sabır, özveri, tekdir, fakirlik, günahkârların O'na aykırılığı idi; Allah'ın cennetine girecek isek bunlar bizim de payımıza düşmelidir.

Ancak bundan yokuş yukarı yolun zor yol, yokuş aşağı yolun ise kolay yol olduğu sonucunu çıkarmayın. Ölümüne götüren yol boyunca acılar ve cezalar bulunmaktadır, acılar ve hayal kırıklıkları, yola devam etmemek için uyarılar vardır. Allah'ın sevgisi aldırışsızların ve dik başlıların kendilerini yok etmelerini zor hale getirmiştir. Şeytan'ın yolunun cazip görünecek bir hale getirildiği doğrudur, ancak bu aldatmacadan başka bir şey değildir; şer yolunda acı pişmanlıklar ve mahvedici kaygılar vardır. Gururu ve dünyasal ihtirası izlemenin hoş olduğunu düşünebiliriz, fakat bunun sonu acı ve keder-

dir. Bencil tasarılar gerçeği olduğundan güzel gösteren vaatler sunarak zevk ümidi verebilir, fakat benliğe odaklanmış umutlarla mutluluğumuzun zehirlendiğini ve hayatımızın acılaştığını görürüz. Yokuş aşağı yolun kapısı çiçeklerle süslü olabilir, fakat yolda dikenler vardır. Girişinden yansıyan umut ışığı ümitsizliğin karanlığında solup gider, ve bu patikayı izleyen can bitmeyen gecenin karartılarına doğru iner.

“Hainlerin yolu çetindir,” fakat hikmetin “yolları sevimli yollarıdır, ve bütün yolları selâmettir” (Süleyman’ın Özdeyişleri 13:15 [KM]; 3:17 [KM]). Mesih’e her itaat eylemi, O’nun uğruna yapılan her özveri eylemi, sabırla katlanılan her deneme, ayartıya karşı kazanılan her zafer, nihai zaferin görkemi-ne giden yolda bir adımdır. Mesih’i rehberimiz olarak kabul edersek, O bize güvenle yol gösterecektir. En kötü günahkâr dahi yolunu bulabilir. Titreyerek arayanlardan bir kişinin bile pak ve kutsal ışıkta yürümekten geri kalması gerekmez. Patikanın, orada günaha müsamaha edilemeyecek kadar dar ve kutsal olmasına rağmen, ulaşım herkes için güvence altına alınmıştır, öyle ki, tek bir kuşkulu, titrek can dahi “Allah beni umursamıyor” demesin.

Yol çetin ve yokuş dik olabilir; sağda ve solda tehlikeler bulunabilir; yolculuğumuzda zahmetli çalışmalara göğüs germek zorunda kalabiliriz; yorulduğumuzda, huzur için can attığımızda emek sarf etmeye devam etmek zorunda kalabiliriz; bitkinken savaş vermek zorunda kalabiliriz; umudumuz kırıldığında halen umut etmeye devam etmemiz gerekebilir; fakat rehberimiz Mesih iken en sonunda arzulanana limana ulaşmaktan geri kalmayacağız. Mesih’in kendisi önümüzdeki engeli yolda yürümüş ve patikayı ayaklarımız için düzlemiştir.

Sonsuz hayata giden dik yol boyunca, yorgunları serinletecek olan sevinç pınarları bulunmaktadır. Hikmet yollarından yürüyenler, sıkıntı zamanında dahi son derece sevinçlidirler; zira canlarının sevdiği Kişi, görünmez bir hal-

de onların yanı sıra yürümektedir. Yukarı doğru atılan her adımda O'nun elinin dokunuşunu daha belirgin bir şekilde ayırt ederler; her adımda Görünmeyen'den gelen görkemin pırıltıları daha parlak bir halde yollarına düşer; ve övgü ilahileri daha yüksek bir tona ulaşarak yükselir ve tahtın önündeki meleklerin ezgilerine karışır. "Oysa doğruların yolu şafak ışığı gibidir, giderek öğle güneşinin parlaklığına erişir" (Süleyman'ın Özdeyişleri 4:18).

"Dar kapıdan girmeye gayret edin." Luka 13:24.

Gün batımına kadar kent kapısına ulaşmaya çabalayan gecikmiş yolcu, yoldaki cazibelere bakmak için yolundan saptırılmaz. Tüm zihniyle bir amaca, kapıdan girmeye odaklanmıştır. İsa, aynı kesin kararlılığın Hristiyan yaşamında gerekli olduğunu söyledi. Sana karakter yüceliğini açtım, bu Benim krallığımın gerçek yüceliğidir. Bu karakter yüceliği sana hiçbir dünyasal egemenlik vaadinde bulunmaz; fakat senin en büyük arzuna ve çabana değer. Seni büyük dünya imparatorluğunun üstünlüğü için savaşa çağırıyorum, fakat bu yüzden ne savaşılacak muharebe, ne de kazanılacak zafer olmadığını düşünme. Benim ruhsal krallığıma girmek için gayret ve mücadele etmeni salık veriyorum.

Hristiyan yaşamı bir mücadele ve yürüyüştür. Fakat elde edilecek olan zafer, insan gücüyle kazanılmaz. Çatışma alanı kalptedir. Savaşmak zorunda olduğumuz muharebe –insanın savaştığı en büyük muharebe– benliğin Allah'ın iradesine teslim olması, kalbin sevginin egemenliğine boyun eğmesidir. Kandan ve bedeninin arzusundan doğmuş olan eski mizaç, Allah'ın krallığını miras alamaz. Kalıtsal eğilimler, eski alışkanlıklar bırakılmalıdır.

Ruhsal krallığa girmeye karar veren kişi, yenilenmemiş nitelikteki tüm güçlerin ve tutkuların, karanlığın krallığının

kuvvetleri tarafından desteklenerek kendisine cephe aldıklarını görecektir. Bencillik ve gurur, kendilerini günahlı olarak gösteren her şeye direnecektir. Denetimi ele geçirmek için çabalayan şer arzuları ve alışkanlıklara kendi başımıza galip gelemeyiz. Bizi esareti altında tutan kudretli düşmanı yenemeyiz. Yalnızca Allah bize zafer verebilir. O bizim benliklerimiz, kendi irademiz ve yollarımız üzerinde hakimiyet sahibi olmamızı ister. Fakat bizim onayımız ve işbirliğimiz olmadan çalışamaz. İlahî Ruh, insana verilmiş olan yetiler ve güçler aracılığıyla çalışır. Enerjilerimizin Allah'la işbirliği içinde bulunması gerekir.

Pek çok ciddi dua olmadan, her bir adımda benliği alçaltmadan zafer kazanılmaz. İrademiz ilahî araçlarla işbirliğine zorlanmayacaktır, fakat gönüllü olarak teslim olmalıdır. Allah'ın Ruhu'nun etkisinin size yüz kat yoğunlukla zorla kabul ettirilmesi mümkün olsaydı, sizi bir Mesih imanlısı, göğe layık bir tebaa haline getirmezdiniz. Şeytan'ın kalesi düşmezdi. İrade, Allah'ın iradesinin yanında yer almalıdır. Amaçlarınızı ve arzularınızı ve eğilimlerinizi Allah'ın iradesine teslim etmeye kendi başınıza yeterli değilsiniz; fakat "istekli hale getirilmeye istekli" iseniz, Allah bu işi sizin için, "safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkarak, her düşünceyi tutsak edip Mesih'e bağımlı kı[larak]" gerçekleştirecektir (2. Korintliler 10:5). Böylece "kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılacaksınız. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır" (Filipililer 2:12, 13).

Fakat pek çok kişi Mesih'in güzelliği ve göğün görkemi ile cezbedilir, ve buna rağmen bunlara sahip olabilecekleri yegane koşullardan kaçınırlar. Geniş yolda, yürüdükleri yoldan tamamen memnun olmayan pek çok kişi bulunmaktadır. Günahın köleliğinden kurtulmak için can atarlar ve kendi güçleriyle günahlı alışkanlıklarına karşı durmaya çalışırlar. Çetin yola ve dar kapıya doğru bakarlar; fakat bencil zevkler, dünya sevgisi, gurur, kutsallıktan uzak tutkular, kendileri ile Kurta-

rıcı arasına engel koyar. Kendi iradelerini, sevgi veya ilgilerini yönlendirmek için seçtikleri nesnelere terk etmek fedakârlık gerektirir, işte bu noktada duraksayarak bocalarlar ve geri dönerler. “Çok kişi içeri girmek isteyecek, ama giremeyecek” (Luka 13:24). İyi olanı arzularlar, onu elde etmek için biraz çaba gösterirler; fakat onu seçmezler; her şeyin pahasına onu elde etmek için kararlılıkla hedef belirlememişlerdir.

Galip gelecek isek tek umudumuz, kendi irademizi Allah'ın iradesiyle birleştirerek, her saat, her gün O'nunla işbirliği içinde çalışmaktır. Benliğimizi koruyarak Allah'ın krallığına girmemiz mümkün değildir. Eğer kutsallığa erişecek isek, bu benliği inkâr ve Mesih'in zihin yapısına sahip olmakla gerçekleşecektir. Gurur ve özyeterlilik duygusu çarmıha gerilmelidir. Bizden talep edilen ücreti ödemeye istekli miyiz? İrademizin Allah'ın iradesiyle mükemmel olarak uyumlu hale getirilmesine istekli miyiz? Biz istekli olmadığımız sürece, Allah'ın dönüştürücü lütfü bizde sergilenemez.

Savaşmamız gereken savaş, “imanın iyi savaşı”dır.⁶⁷ Elçi Pavlus “bende kudretle etkin olan O'nun işleyişine göre gayretle çalışıp emek veriyorum” dedi (Koloseliler 1:29 [Kİ]).

Yakup, hayatının büyük buhranında, dua etmek için kenara çekildi.⁶⁸ Ezici büyüklükte bir amacı vardı – karakterin dönüşümünü sağlamaya çalışmak. Fakat Allah'a yalvarmakta iken, düşman zannettiği bir kişi elini üzerine koydu ve tüm gece canını kurtarmak için güreşti.⁶⁹ Ancak ruhunun hedefi hayati tehlike nedeniyle bile değişikliğe uğramamıştı. Gücü neredeyse tükendiğinde, Melek ilahî kuvvetini ortaya koydu ve O'nun dokunuşu ile Yakup mücadele ettiği Kişi'yi tanıdı. Yaralı ve çaresiz bir halde Kurtarıcı'nın göğsü üzerine düşerek, bereket diledi. Yolundan dönmeye ve şefaata duasını

67 Bkz. 1. Timoteos 6:12 (Kİ). Çev.

68 Bkz. Yaratılış 32:9 vd. (KM). Çev.

69 Bkz. Yaratılış 32:24–30 (KM). Çev.

kesmemeye kararlıydı, Mesih de, kendi verdiği “kuvvetime yapışsın da barış etsin benimle, evet, benimle barışsın” vaa-dine göre, bu çaresiz ve tövbekâr cana dileğini bağışladı (Yeşaya 27:5 [KM]). Yakup kararlı bir ruhla, “Beni kutsamadıkça seni bırakmam” diye yalvardı (Yaratılış 32:26). Bu sebat ruhunu ilham eden, atayla güreşmiş olan Kişi idi. Ona zafer veren de O’ydu, ve adını Yakup’tan İsrail’e değiştirerek, ona “Tanrı’yla, insanlarla güreşip yendin” dedi (Yaratılış 32:28). Yakup’un kendi gücüyle boşuna kazanmaya çabaladığı güreş, teslimiyet ve sarsılmaz iman yoluyla kazanıldı. “Bize dünyaya karşı zafer kazandıran imanımızdır” (1. Yuhanna 5:4).

“Sahte peygamberlerden sakının!” Matta 7:15.

Sizi çetin yoldan ve dar kapıdan ayırmaya çalışacak olan yalancılık öğretmenleri ortaya çıkacaktır. Onlardan sakının; koyun postuna bürünerek gizlenmelerine rağmen içten yırtıcı kurtlardır. İsa, sahte peygamberlerin gerçek olanlardan ayırt edilebileceği bir kıstas verdi. “Onları meyvelerinden tanıyacaksınız.” dedi. “Dikenli bitkilerden üzüm, devedikenlerinden incir toplanabilir mi?”⁷⁰

Onları hoş sözlerinden ve abartılı övünmelerinden dolayı doğrulamamız nasihat edilmiyor. Allah’ın sözüne göre değerlendirilmeliler. “Şeriate⁷¹ ve şehadete! Eğer bu söze göre söyle-

70 Bkz. Matta 7:16. Ed.

71 Şeriat: Allah’ın yasası, özel anlamda Musa’nın yazdığı beş kitap (Tevrat), ya da Eski Ahit’in tamamı kastedilir. Modern Türkçe Kutsal Kitap tercümelerinde çoğunlukla “yasa” ya da “Kutsal Yasa” olarak ifade edilmiştir. Yasa’nın üç bölümü vardı: On Emir’deki ahlaki yasa, adetleri ayrıntılayan törensel/resmi yasa, ve insanların milli/siyasi hayatlarına ilişkin yasalar. Bazen birine, bazen çoğuna atıfta bulunulmaktadır. Anlam kesinleştirmenin en iyi yolu bağlamı incelemektir. “Yasanızda/Kutsal Yasa’da şöyle yazılmıştır” şeklinde yapılan Eski Ahit alıntılarının Musa’nın 5 kitabıyla sınırlı olmayıp, Mezmurlar ve Yeşaya gibi sonraki peygamberlerin kitaplarından da yapıldığına dikkat edin. Çev.

mezlerse, gerçek onlar için tan ışığı olmaz.” “Bilgi sözlerinden sapmak içinse eğer, ey oğul, öğüt dinlemekten vazgeç” (Yeşaya 8:20 [KM]; Süleyman’ın Özdeyişleri 19:27 [KM]). Bu öğretmenler hangi mesajı getiriyorlar? Allah’a saygı göstermenize ve O’ndan korkmanıza neden oluyor mu? Sizi O’nun emirlerine sadakat göstererek O’na olan sevginizi ortaya koymaya yönlendiriyor mu? İnsanlar ahlaki yasanın ağırlığını duymazlarsa; Allah’ın hükümlerini küçümserlerse; O’nun emirlerinin en küçüklerinden birini dahi çiğner ve insanlara öyle yapmayı öğretirlerse, göğün nazarında hiçbir değerleri olmayacaktır. İddialarının temelsiz olduğunu bilebiliriz. Tam olarak karanlığın efendisinin, Allah’ın düşmanının başlattığı işi yapmaktadırlar.

Mesih’in adını ikrar eden ve O’nun rozetini takanların hepsi O’nun değildir. İsa, kendi adıyla öğretti verenlerden pek çoklarının en sonunda yetersiz bulunacaklarını bildirdi. “O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adıyla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?’ O zaman ben de onlara açıkça, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!’ diyeceğim.”⁷²

Yanılgıda oldukları halde, haklı olduklarına inanan kişiler vardır. Mesih’i Rableri olarak ikrar ettikleri ve O’nun adıyla açıkça harika işler gerçekleştirdikleri halde, aslında kanunsuzluk işlemektedirler. “Ağızları ile çok istekli görünüyorlar, fakat yürekleri kötü kazançlarının ardınca gidiyor.” Onlara Allah’ın sözünü bildiren kişi, onlar için “iyi çalgı çalanın, ve sesi güzel olanın çok sevimli türküsü gibi[dir]; çünkü senin sözlerini dinliyorlar, fakat onları yapmıyorlar” (Hezekiel 33:31, 32 [KM]).

Salt bir öğrencilik iddiasının hiçbir değeri yoktur. Canı kurtaran Mesih inancı, aslında pek çok kişi tarafından sergilenen şey değildir. “İman et, iman et” derler, “bu sayede

72 Bkz. Matta 7:22, 23. Çev.

yasayı tutmana gerek kalmaz.” Fakat itaate yönlendirmeyen bir iman, kuruntudan başka bir şey değildir. Elçi Yuhanna “‘O’nu tanıyorum’ deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur” der (1. Yuhanna 2:4). Hiç kimse, özel lütufların veya mucizevi tezahürlerin, yaptıkları işin ya da savundukları fikirlerin hakikiliğini destekleyen kanıtlar olduğu düşüncesini beslemesin. İnsanlar Allah’ın sözünü hafife alarak konuştuklarında ve izlenimlerini, duygularını ve eylemlerini ilahî standardın üzerine koyduklarında, onlarda hiçbir ışık olmadığını anlayabiliriz.

Öğrencilik denemesi itaattir. Sevgiye sahip olduğumuza dair iddialarımızın samimiyetinin kanıtı, emirlerin tutulmasıdır. Kabul ettiğimiz öğreti kalpteki günahı öldürdüğünde, canı kirlilikten arındırdığında, kutsallığa yaraşır meyveler verdiğinde, bunun Allah’ın gerçeği olduğunu anlayabiliriz. Hayırseverlik, nezaket, yumuşak kalplilik ve duygudaşlık hayatlarımızda tezahür ettiğinde; doğruyu yapmanın sevinci kalplerimizde yer ettiğinde; benliği değil de Mesih’i yüceltiğimizde, imanımızın doğru düzende olduğunu bilebiliriz. “O’nun emirlerini tutarsak, O’nu tanıdığımızı bununla biliriz” (1. Yuhanna 2:3 [KM]).

“Yıkılmaz; çünkü kaya üzerine kurulmuştu.” Matta 7:25.

Halk Mesih’in sözleriyle derinden etkileniyordu. Hakikat ilkelerinin ilahî güzelliği onları cezbediyordu; ve Mesih’in ciddi uyarıları onlara kalpleri araştıran Allah’ın sesi olarak gelmişti. O’nun sözleri eski düşüncelerinin ve görüşlerinin temelinde darbe indirmişti; O’nun öğretisine itaat etmek, tüm düşünce ve eylem alışkanlıklarında bir değişim gerektirecekti. Onları kendi din öğretmenleriyle çatışmaya sokacaktı; zira hahamların nesillerdir inşa etmekte olduğu yapının tamamen yıkılmasını gerektirecekti. Bu nedenle, halkın yürekleri

O'nun sözlerine karşılık vermiş olsa da, pek azı bunları hayatın rehberi olarak kabul etmeye hazırdı.

İsa, dağdaki öğretisini, söylemiş olduğu sözlerin uygulamaya konmasının önemini şaşırtıcı bir canlılıkla ortaya koyan bir örnekle tamamladı. Kurtarıcı'nın çevresini saran kalabalıkta, hayatını Celile Gölü civarında geçirmiş olan pek çok kişi vardı. Yamaçta oturmuş, Mesih'in sözlerini dinlerken, dağlardan gelen akarsuların içlerinden geçerek göle ulaştığı vadileri ve koyakları görebiliyorlardı. Yaz aylarında bu akarsular çoğunlukla tamamen ortadan kayboluyor, yerlerinde kuru ve tozlu bir nehir yatağı bırakıyorlardı. Fakat tepeler üzerinde soğuk fırtınalar patlak verdiğinde, nehirler azgın ve öfkeli sellere dönüyor, zaman zaman vadileri kaplayarak, karşı konulmaz bir şekilde önlerine çıkan her şeyi sürüklüyorlardı. Böyle durumlarda çoğunlukla, köylülerin yeşil ovalarda inşa ettiği ve görünürde tehlikeden uzakta olan barakalar, sele kapılıp gidiyorlardı. Fakat tepelerin yüksek yerlerinde kaya üzerine kurulu evler vardı. Bölgenin bazı yerlerinde tamamen kayadan inşa edilmiş olan konutlar bulunuyordu, ve bunların çoğu bin yıllık şiddetli fırtınalara dayanmışlardı. Bu evler zahmetli ve zorlu çalışmalarla inşa edilmişlerdi. Ulaşılması kolay yerde değillerdi, ve konumları da yeşil ovalardan daha az cazip görünüyordu. Fakat kaya üzerine kurulmuşlardı ve rüzgâr, sel ve fırtına bunlara boş yere saldırıyordu.

İsa, onlara söylediği sözleri kabul ederek bunları karakteri ile hayatının temeli haline getirecek olan kişinin, kaya üzerindeki bu evleri inşa edenler gibi olduğunu söyledi. Yüzyıllarca önce Yeşaya peygamber şöyle yazmıştı: "Tanrımız'ın sözü sonsuza dek durur" (Yeşaya 40:8); ve Petrus, Dağdaki Vaaz'ın verilmesinden çok sonra, Yeşaya'nın sözlerinden alıntı yaparak şunları ekledi: "İşte size müjdelenmiş olan söz budur" (1. Petrus 1:25). Allah'ın sözü, dünyamızın bildiği tek kalıcı şeydir. Sağlam temeldir. İsa "Yer ve gök ortadan kalkacak, ama benim

sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır” dedi (Matta 24:35).

Allah’ın mizacına ilişkin, yasanın harika ilkeleri, Mesih’in dağda söylediği sözlerde somut olarak dışa vurulmuştur. Her kim bunlar üzerine inşa ederse, Çağların Kayası olan Mesih’in üzerine inşa eder. Sözü kabul ettiğimizde, Mesih’i kabul etmiş oluruz. Ve yalnızca O’nun sözlerini bu şekilde kabul edenler O’nun üzerine inşa etmektedirler. “Hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih’ten başka bir temel atamaz” (1. Korintliler 3:11). “Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur” (Elçilerin İşleri 4:12). Mesih, Söz, Allah’ın vahyi –yani O’nun karakterinin, O’nun yasının, O’nun sevgisinin, O’nun hayatının tezahürü– üzerine kalıcı olacak bir karakter inşa edebileceğimiz tek temeldir.

Mesih’in sözüne itaat ederek, Mesih’in üzerine inşa ederiz. Doğru kişi yalnızca doğruluğu seven değil, fakat doğru olanı yapan kişidir. Kutsallık coşku demek değildir; her şeyi Allah’a teslim etmenin sonucudur; göksel Babamız’ın isteğini yapmak demektir. İsrailoğulları Vaat Edilen Ülke’nin sınırlarında konakladıklarında, onlar için Kenan diyarı hakkında bilgi sahibi olmak ya da Kenan diyarının ezgilerini söylemek yeterli değildi. Yalnızca bunu yapmak, güzel ülkenin üzüm bağlarına ve zeytinliklerine sahip olmalarını sağlamayacaktı. Bunlara ancak işgal ederek, şartlara uyararak, Allah’a yaşayan bir imana sahip olarak, O’nun talimatlarını yerine getirirken O’nun vaatlerini kendileri için benimseyerek sahip olabilirlerdi.

Din, Mesih’in sözlerinin yerine getirilmesinden meydana gelir; Allah’ın lütfunu kazanmak için değil, fakat hiç birimiz hak etmediğimiz halde O’nun sevgi armağanını almış olduğumuz için. Mesih insanın kurtuluşunu yalnızca iman ikrarına değil, fakat doğruluk işleriyle tezahür eden imana dayandırır. Mesih’in izleyicilerinden beklenen yalnızca söylemek değil, fakat yapmaktır. Karakter eylem aracılığıyla oluşturulur. “Tanrı’nın Ruhu’yla yönetilenlerin hepsi Tanrı’nın

oğullarıdır” (Romalılar 8:14). Kalplerine Ruh’un dokunduğu kişiler değil, arada sırada onun gücüne boyun eğenler değil, fakat Ruh tarafından yönlendirilen kişiler Allah’ın oğullarıdır.

Mesih’in bir izleyicisi olmayı arzu ediyor, fakat nasıl başlayacağınızı mı bilmiyorsunuz? Karanlıkta bulunuyor ve ışığı nasıl bulacağınızı mı bilmiyorsunuz? Sahip olduğunuz ışığı izleyin. Allah’ın sözünden ne biliyorsanız, buna itaat etmeye yüreğinizi koyun. O’nun gücü, O’nun hayatı, O’nun sözünde ikâmet etmektedir. Sözü imanla kabul ettikçe, size itaat etme gücü verecektir. Siz sahip olduğunuz ışığı dikkate aldıkça, daha büyük ışık gelecektir. Allah’ın sözü üzerine inşa etmektesiniz ve karakteriniz Mesih’in karakterinin benzerliğinde inşa edilecektir.

Gerçek temel olan Mesih, diri taşır; O’nun yaşamı kendi üzerine bina olunan herkese verilir. “Siz de... ruhanî ev olarak diri taşlar gibi bina olunuyorsunuz.” “Bütün yapı Rab’be ait kutsal bir tapınak olmak üzere O’nda kenetlenip yükseliyor” (1. Petrus 2:5 [KM]; Efesliler 2:21). Taşlar temelle bir olur; zira hepsinde ortak bir hayat ikâmet etmektedir. Bu binayı hiçbir şiddetli fırtına yıkamaz; zira-

“Allah’ın hayatını paylaşan,
herşey O’nunla dayanır.”⁷³

Fakat Allah’ın sözünden başka bir temel üzerine inşa edilen tüm binalar yıkılacaktır. Mesih’in zamanındaki Yahudiler gibi, insani fikirler ve görüşler, insan icadı şekiller ve törenler, veya Mesih’in lütfundan bağımsız olarak gerçekleştirebileceği herhangi bir iş üzerine inşa eden kişi, karakter yapısını kum zemin üzerine kurmaktadır. Ayartının sert fırtınaları kumdan temeli alıp götürecektir, onun evini zamanın sahillerinde bir harabe olarak bırakacaktır.

73 John G. Whittier’in 1851 de yazdığı “Wordsworth” adlı şiirinden alıntı. Ed.

“Bu yüzden Egemen RAB diyor ki... “Adaleti ölçü ipi, doğruluğu çekül yapacağım. Yalanlara dayanan sığınağı dolu süpürüp götüreceğim, gizlendiğiniz yerleri sel basacak” (Yeşaya 28:16, 17).

Fakat bugün merhamet, günahkârı ısrarla geri çağırma-
tadır. “Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, ben kötü kişi-
nin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yol-
larından dönüp yaşamasından sevinç duyarım. Dönün! Kötü
yollarınızdan dönün! Niçin ölesiniz!” (Hezekiel 33:11). Bugün
tövbesizlere konuşan ses, sevdiği kente bakarken kalp sızısı ile
haykıran Kişi’nin sesidir: “Ey Yeruşalim! Peygamberleri öl-
düren, kendisine gönderilenleri taşıyan Yeruşalim! Tavuğun
civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin
çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz. Bakın, evi-
niz ıssız bırakılacak!” (Luka 13:34, 35). İsa, Yeruşalim’de ken-
disinin lütfunu reddeden ve hor gören dünyanın bir örneğini
gördü. O senin için ağlıyordu, ey inatçı kalp! İsa’nın gözyaşları
dağın üzerine döküldüğü zaman dahi, Yeruşalim tövbe ede-
bilir ve felaketinden kaçınabilirdi. Kısa bir süre için, göğün
Armağanı yine de onun kabulünü bekledi. Öyleyse, ey kalp,
Mesih sana derin sevgi tonlarıyla seslenmektedir: “İşte kapıda
durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa,
onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte ye-
mek yiyeceğiz.” “Uygun zaman işte şimdidir, kurtuluş günü
işte şimdidir” (Vahiy 3:20; 2. Korintliler 6:2).

Umudunuzu benlik üzerine kuran sizler, kum üzerine
inşa ediyorsunuz. Fakat yaklaşmakta olan yıkımdan kaçın-
mak için henüz çok geç değil. Fırtına kopmadan önce, sağlam
temele doğru kaçın. “İşte Siyon’a sağlam temel olarak bir taş,
denenmiş bir taş, değerli bir köşe taşı yerleştiriyorum. Ona
güvenen yenilmeyecek.” “Ey dünyanın dört bucağındakiler,
bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası
yok.” “Korkma, çünkü ben sizinleyim, yılma, çünkü Tanrın

BEREKET DAĞI'NDAN DÜŞÜNCELER

benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım.” “Çağlar boyunca utandırılmayacak[sınız], asla rezil olmayacak[sınız]” (Yeşaya 28:16; 45:22; 41:10; 45:17).

